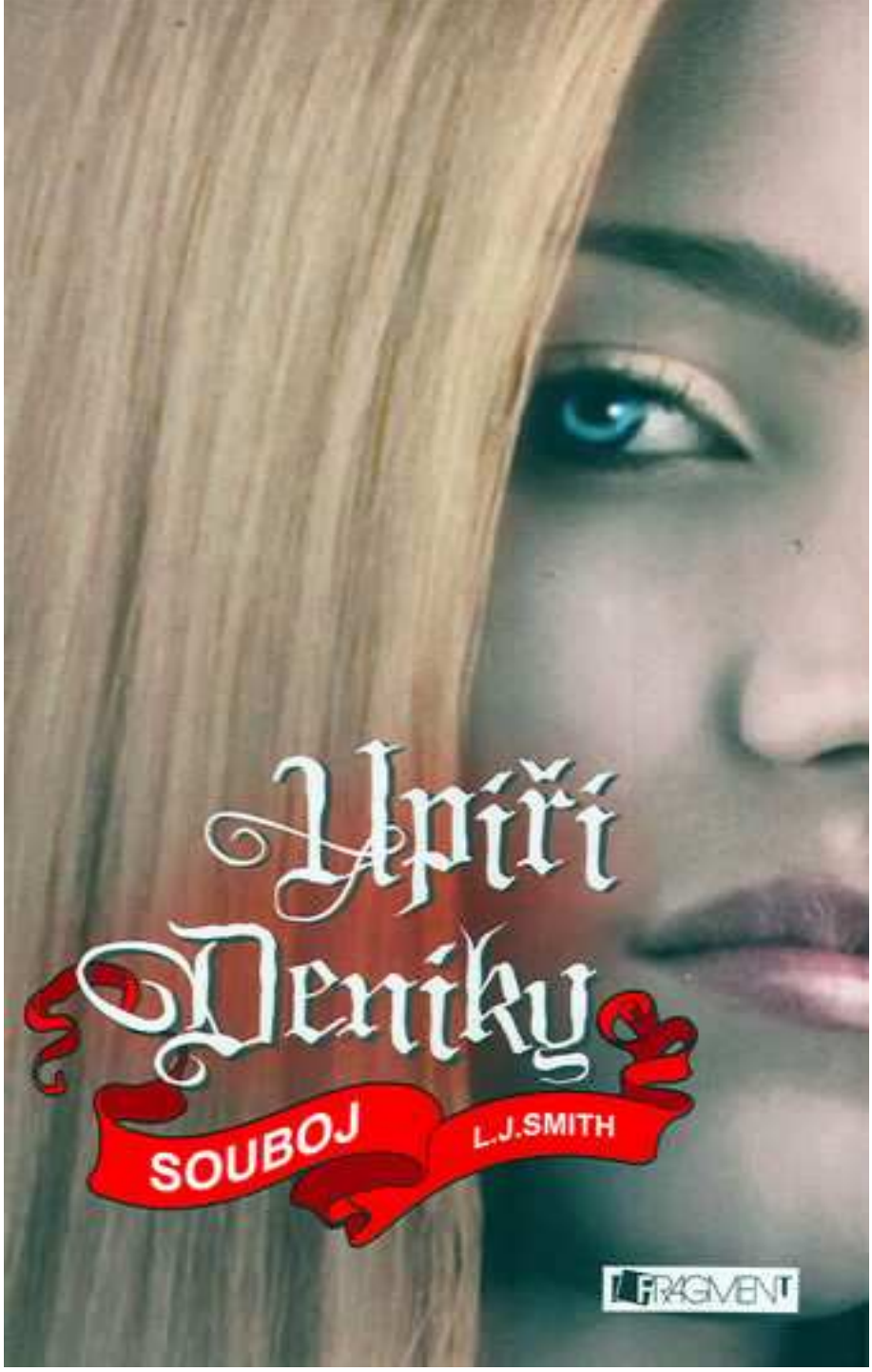

Upíří deníky
SOUBOJ
L.J.SMITH
FRAGMENT

FRAGMENT

1.

„*Damone!*“

Studený vítr Eleně rozevlál vlasy kolem obličeje a rval její lehký svetřík. Dubové listy vířily mezi řadami žulových náhrobků a stromy se zuřivě srážely větvemi. Elena měla studené ruce, chladem necítila tváře ani rty, ale stála proti vyjícímu větru zpříma a znovu zakřičela:

„*Damone!*“

Tohle počasí byla demonstrace jeho Síly, která ji měla odstrašit. Nepodaří se mu to. Myšlenka, jak asi byla stejná Síla použita proti Stefanovi, v ní probudila žhavý vztek, který spaloval její vnitřní já navzdory ledovému větru. Jestli Damon Stefanovi něco udělal, jestli ho zranil…

„Krucinál, odpověz mi!“ zakřičela směrem k dubům, které lemovaly hřbitov.

Utržený dubový list se jako seschlá hnědá ruka snesl k jejím nohám, ale nedočkala se odpovědi. Obloha byla šedá jako sklo, šedá jako náhrobky, které ji obklopovaly. Elena pociťovala vztek a zklamání, které ji pálily v hrdle. Ramena jí poklesla. Mýlila se. Damon tu přece jen nebyl; byla sama s vyjícím větrem.

Otočila se – a zalapala po dechu.

Stál přímo za ní, tak blízko, že se její oblečení otřelo o jeho, když se otáčela. Na tuhle vzdálenost by cítila přítomnost jiného člověka, vnímala by jeho tělesné teplo nebo slyšela nějaký zvuk. Ale Damon samozřejmě člověk nebyl.

Ustoupila o několik kroků, než se přiměla zastavit. Všechny instinkty, které spaly, když křičela do větru, ji nyní naléhavě žádaly, aby se dala na útěk.

Zatnula pěsti: „Kde je Stefan?“

Mezi Damonovým tmavým obočím se objevila rýha: „Jaký Stefan?“

Elena pokročila dopředu a dala mu facku.

Nenapadlo ji to až do chvíle, než to skutečně udělala, a dokonce i potom sotva dokázala uvěřit, že to skutečně provedla. Ale byla to pořádně silná facka, kterou mu uštědřila veškerou silou, kterou v sobě sebrala, až Damonovi odletěla hlava ke straně. Ruka ji pálila. Stála před ním, pokoušela se zklidnit dech a prohlížela si ho.

Byl oblečený stejně, jako když ho viděla poprvé, v černém. Jemné černé boty, černé džíny, černý svetr a kožená bunda. A vypadal jako Stefan. Nechápala, jak to mohla předtím přehlédnout. Měl stejné tmavé vlasy, stejně světlou pleť a také vypadal znepokojivě dobře. Ale jeho vlasy byly rovné, ne vlnité, oči měl černé jako půlnoc a krutá ústa.

Pomalu otočil hlavu zpět a pohlédl na ni. Všimla si, jak se mu rudne místo, kam ho udeřila.

„Nelži mi,“ řekla a hlas se jí třásl vzteky. „Vím, kdo jsi. Vím, co jsi. Včera večer jsi zabil pana Tannera. A teď zmizel Stefan.“

„Opravdu?“

„Ty víš, že ano!“

Damon se usmál a pak náhle úsměv zmizel.

„Varuju tě, jestlis mu ublížil…“

„Tak co?“ zeptal se. „Co uděláš, Eleno? Co bys mi vůbec *mohla* udělat?“

Elena ztichla. Najednou si uvědomila, že vítr ztichnul. Den kolem nich tonul ve smrtelném tichu a oni stáli nehybně ve středu jakéhosi ohromného kruhu sil. Zdálo se, jako by všechno kolem, olověná obloha, duby, rudé buky i samotná zem s ním byly v nějakém spojení, jako by si bral síly přímo od nich. Stál tam se vzpřímenou hlavou, oči měl neproniknutelné a plné podivných světel.

„Ještě nevím,“ zašeptala, „ale já na něco přijdu. To mi věř.“

Nahlas se rozesmál, až se Eleně zastavilo srdce a pak začalo bít jako splašené. Bože, jak je krásný. Ba ne, krásný bylo jen nevýstižné a bezbarvé slovo. Jako obvykle jeho smích trval jen okamžik, ale i když opustil jeho rty, stopy smíchu mu zůstaly v očích.

„Věřím ti," odpověděl a uvolnil se. Rozhlédl se po hřbitově. Pak se otočil zpět a vztáhl k ní ruku. „Pro mého bratra jsi příliš dobrá," pronesl ležérně.

Elenu nejprve napadlo jeho ruku odrazit, ale nechtěla se ho znovu dotknout. „Řekni mi, kde je."

„Možná později – a za určitou cenu." Stáhl ruku přesně ve chvíli, kdy si Elena uvědomila, že nosí stejný prsten jako Stefan – stříbrný s modrým kamenem lapisem lazuli. Zapamatuj si to, pomyslela si naléhavě. Je to důležité.

„Můj bratr," pokračoval Damon, „je blázen. Myslí si, že vypadáš jako Katherine, a proto jsi stejně slabá a dáš se stejně snadno vést. Ale to se mýlí. Cítil jsem tvůj hněv z druhé strany města. Cítím ho i teď, jako bílý svit pouštního slunce. Máš sílu, Eleno, i ve svém lidském stavu. Ale mohla bys být o tolik silnější…"

Zírala na něho, nechápala, o čem to mluví, a nelíbila se jí změna tématu. „Nevím, o čem to mluvíš. A co to má společného se Stefanem?"

„Já mluvím o Silách, Eleno." Náhle přistoupil blízko k ní, oči ponořil do jejích a promluvil měkkým a naléhavým hlasem: „Zkoušela jsi všechno, a nic tě neuspokojilo. Jsi dívka, která má všechno, ale vždycky existovalo něco těsně mimo tvůj dosah, něco, co jsi zoufale potřebovala, ale co jsi nemohla mít. A já ti to nabízím. Sílu. Věčný život. A pocity, jaké jsi nikdy předtím neprožila."

V tu chvíli *pochopila* a v hrdle jí stoupla žluč. Zakuckala se hrůzou a odporem. „Ne."

„Proč ne?" zašeptal. „Proč to nezkusit, Eleno? Buď k sobě upřímná. Není pravda, že určitá část tebe to chce?" Jeho tmavé oči byly plné žáru a naléhavosti, držely ji ve svém zajetí, nedokázala uhnout pohledem. „Dokážu v tobě probudit věci, které po celý tvůj život dosud spaly. Jsi dost

silná, abys mohla žít v temnotách, aby ses z nich dokázala těšit. Můžeš se stát královnou stínů. Proč si tu Sílu nevzít, Eleno? Dovol mi, abych ti pomohl se jí zmocnit.“

„*Ne,*“ odpověděla a odtrhla svůj pohled od jeho. Nebude se na něj dívat, už mu nedovolí, aby jí tohle dělal. Nedovolí mu, aby ji donutil zapomenout… donutil zapomenout…

„Je to to nejzákladnější tajemství, Eleno,“ lákal ji. Jeho hlas ji laskal stejně jako konečky prstů, kterými se dotýkal jejího hrdla. „Budeš šťastná jako nikdy předtím.“

Existuje něco strašně důležitého, na co si musí vzpomenout. Používá Síly, ale ona mu to nedovolí, aby ji donutil zapomenout…

„A budeme spolu, ty a já.“ Chladné konečky prstů ji hladily ze strany po hrdle a pak vklouzly pod límeček jejího svetru. „Jen my dva, navěky.“

Náhle pocítila bodavou bolest, když jeho prsty zavadily o dvě drobné ranky na jejím hrdle, a mysl se jí vyjasnila.

Donutit ji zapomenout… na *Stefana.*

Tohle se snažil vypudit z její mysli. Vzpomínku na Stefana, na jeho zelené oči a úsměv, ve kterém se vždy skrýval smutek. Ale nic už teď nemohlo vyhnat Stefana z její hlavy, ne po tom, co spolu sdíleli. Odtáhla se od Damona a odstrčila ty studené prsty stranou. Zpříma na něj pohlédla.

„Já jsem už našla to, co chci,“ oznámila mu krutě. „A toho, s kým chci být navěky.“

Jeho oči zahalila temnota, studený vztek se chvěl ve vzduchu mezi nimi. Při pohledu do těch očí se Eleně vybavila kobra chystající se zaútočit.

„Nebuď stejně hloupá jako můj bratr,“ zasyčel. „Nebo s tebou naložím tak jako s ním.“

Teď měla strach. Nedokázala si pomoci, zmocňoval se jí chlad a zakusoval se jí až do kostí. Vítr se zase začal zvedat a větve začaly poletovat. „Řekni mi, kde je, Damone.“

„V tuhle chvíli? To nevím. Nemůžeš na něj přestat myslet alespoň na okamžik?“

„Ne!“ Zachvěla se, vlasy se jí už zase rozevlály kolem obličeje.

„A to je pro dnešek tvoje konečná odpověď? Jsi si naprosto jistá, že se mnou chceš hrát tuhle hru, Eleno? Následky rozhodně nebudou k smíchu.“

„Já *jsem* si jistá.“ Musí ho zastavit, než k ní zase pronikne. „A nemůžeš mě zastrašit, Damone, copak sis toho nevšiml? V tu chvíli, kdy mi Stefan prozradil, co jsi zač a co jsi udělal, jsi ztratil veškerou moc, kterou jsi snad nade mnou mohl mít. *Nenávidím* tě. Připadáš mi odporný. A není nic, co bys mi mohl udělat, už ne.“

Jeho obličej se proměnil, smyslnost v jeho rysech se pokřivila a zmrzla, až mu ve tváři zůstala jen krutost a hořká tvrdost. Rozesmál se a ten smích trval a trval. „Nic?“ zeptal se. „Můžu ti udělat *cokoli*, tobě i těm, které miluješ. Eleno. Ty nemáš ani ponětí o tom, co všechno dokážu. Ale ty se poučíš.“

Ustoupil zpět a vítr projel Elenou jako nůž. Připadalo jí, že se jí rozostřuje zrak; jako by jí před očima tančily vločky světla.

„Přichází zima, Eleno,“ řekl Damon a jeho hlas zněl jasně a mrazivě dokonce i přes vytí větru. „To je nelítostné období. A než přijde, tak se poučíš, co jsem a nejsem schopen udělat. Než přijde zima, spojíš se se mnou. Budeš moje.“

Vířící bělost ji oslepovala, už nedokázala rozeznat temný obrys jeho postavy. Nyní se dokonce začal vytrácet i jeho hlas. Objala se pažemi a sklonila hlavu, celé tělo se jí třáslo. Zašeptala: „Stefane…“

„Jo, a ještě jedna věc,“ vrátil se Damonův hlas. „Předtím ses ptala na mého bratra. Neobtěžuj se ho hledat, Eleno. Včera v noci jsem ho zabil.“

Škubla hlavou vzhůru, ale neviděla nic, jen omračující bělost, která ji pálila v nose i na tvářích a ulpívala jí na řasách. Teprve ve chvíli, když se bílé krystalky začaly

usazovat na její kůži, si uvědomila, co to vlastně je – sněhové vločky.

Bylo prvního listopadu a sněžilo. Slunce nad hlavou zmizelo.

2.

Nad opuštěným hřbitovem se vznášelo nepřirozené šero. Sníh Eleně oslepoval oči a vítr se zakusoval do těla, jako by vkročila do proudící ledové vody. Přesto se však tvrdohlavě odmítala obrátit k modernímu hřbitovu a silnici za ním. Pokud dokázala odhadnout, Wickery Bridge byl přímo před ní. Zamířila k němu.

Policie našla Stefanovo opuštěné auto vedle Old Creek Road. To znamená, že ho nechal někde mezi Drowning Creek a lesem. Elena klopýtala po zarostlé stezce hřbitovem, ale šla pořád dál. Musela mít hlavu skloněnou a pažemi k sobě tiskla svetřík. Zná přece tenhle hřbitov celý život a dokáže najít cestu i poslepu.

Než překročila most, třásla se jako ratlík. Už nesněžilo tak hustě, ale vítr byl ještě pronikavější. Prostupoval jí oděvem, jako by byl jen z tenkého papíru, a bral jí dech.

Stefan, pomyslela si, zahnula na Old Creek Road a plahočila se k severu. Nevěřila tomu, co řekl Damon. Kdyby byl Stefan mrtvý, *věděla* by to. Je naživu, někde je, a ona ho musí najít. Může být kdekoli v téhle vířící bílé záplavě; může být zraněný, může zmrznout. Elena matně cítila, že už neuvažuje racionálně. Veškeré její myšlenky se upnuly k jediné myšlence: Stefan. Najít Stefana.

Bylo čím dál těžší držet se cesty. Vpravo stála řada dubů a vlevo uháněly bystré vody Drowning Creeku. Zavrávorala a zpomalila. Vítr jí už nepřipadal tak hrozný, ale cítila se strašně unavená. Potřebovala si na chvíli sednout, alespoň na minutku.

Když klesla vedle silnice, uvědomila si, jak byla hloupá, když se Stefana vydala hledat. Stefan za ní přijde. Všechno,

co musí udělat, je zůstat tady a čekat. Pravděpodobně ji už hledá.

Elena zavřela oči a opřela si hlavu o kolena. Bylo jí teď mnohem tepleji. Myšlenky se jí zatoulaly a uviděla Stefana – viděla, jak se na ni usmívá. Objímal ji silnými a jistými pažemi a ona se o něj opřela, šťastná, že už necítí strach a napětí. Byla doma. Byla tam, kam opravdu patří. Stefan nedovolí, aby jí někdo ublížil.

Ale pak si uvědomila, že místo objímání s ní Stefan třese. Rušilo to ten nádherný pokojný mír jejího odpočinku. Viděla jeho tvář, bledou a naléhavou, a zelené oči potemnělé bolestí. Pokoušela se mu říct, aby zůstal v klidu, ale neposlouchal. *Eleno, vstávej,* říkal a ona cítila podmanivou sílu jeho zelených očí, která ji nutí to udělat. *Eleno, okamžitě vstaň…*

„Eleno, vstávej!“ Ten hlas byl vysoký a vyděšený. „Tak dělej, Eleno! Vstaň! Nedokážeme tě odnést!“

Elena zamrkala a zaostřila na obličej před sebou. Byl drobný a měl tvar do srdíčka, s bledou, skoro průhlednou pletí, a lemovaly ho záplavy zrzavých vlasů. Veliké hnědé oči s vločkami zachycenými na řasách ustaraně hleděly do jejích.

„Bonnie,“ řekla pomalu. „Co tu děláš?“

„Pomáhá mi tě najít,“ ozval se druhý, o něco hlubší hlas vedle Eleny z druhé strany. Trošku se pootočila a zahlédla elegantně vykroužené obočí a olivovou pleť. Meredithiny tmavé oči, obvykle tak ironické, na ni nyní pohlížely také s obavami. „Vstaň, Eleno, pokud se nechceš stát ledovou princeznou doopravdy.“

Elena byla celá pokrytá sněhem jako bílým kožichem. Ztuhle se postavila a ztěžka se opřela o kamarádky. Kráčely k Meredithinu autu.

V autě by mělo být tepleji, ale jak Elena pomalu přicházela k sobě, začala se opět třást a zjišťovala, jak velká zima jí ve skutečnosti je. Zima je nelítostné období, pomyslela si, když se Meredith rozjela.

„Co se děje, Eleno?“ ozvala se Bonnie ze zadního sedadla. „Co jsi proboha chtěla dělat, když jsi takhle utekla ze školy? A kde ses vzala *tady*?“

Elena zaváhala, ale pak zavrtěla hlavou. Nic si nepřála víc, než všechno říct Bonnie a Meredith. Říct jim celý ten děsivý příběh o Stefanovi a Damonovi a vyprávět, co se včera v noci skutečně stalo panu Tannerovi – i co se odehrálo potom. Ale to nemohla. I kdyby jí uvěřily, nebylo to její tajemství, neměla právo to říct.

„Všichni jsou venku a hledají tě,“ řekla Meredith. „Celá škola je vzhůru nohama a tvoje teta je bez sebe strachy.“

„To mě mrzí,“ řekla Elena sklesle a pokoušela se zastavit mohutný třes po celém těle. Zahnuly do Maple Street a zaparkovaly u jejího domu.

Teta Judith čekala uvnitř a nahřívala deky. „Věděla jsem, že jestli tě najdou, budeš napůl zmrzlá,“ prohlásila nuceně radostným hlasem, když Elenu objala. „Sníh první den po Halloweenu! Nemohla jsem tomu uvěřit. Kde jste ji našly, děvčata?“

„Na Old Creek Road, kousek za mostem,“ odpověděla Meredith. Z úzkého obličeje tety Judith se vytratila barva. „Blízko hřbitova? Kde se odehrály ty útoky? Eleno, jak jsi *mohla*?“ Hlas se jí vytratil, když na Elenu pohlédla. „Zatím o tom nebudeme mluvit,“ prohlásila a pokusila se opět o radostný tón. „Nejdřív tě svlékneme s těch mokrých šatů.“

„Jakmile uschnu, musím zpátky,“ prohlásila Elena. Mozek jí už opět fungoval a jediná věc jí byla naprosto jasná: ve skutečnosti venku neviděla Stefana, byl to jen sen. Stefan se stále pohřešuje.

„Nic takového nemusíš,“ oponoval jí Robert, snoubenec tety Judith. Elena si do té chvíle sotva všimla, že stojí stranou. Ale jeho tón nepřipouštěl žádnou diskusi. „Stefana hledá policie a ty necháš její práci jim,“ oznámil rozhodně.

„Jenže policie si myslí, že zabil pana Tannera. Ale on to neudělal. To snad víte, ne?“ Zatímco jí teta Judith pomáhala sundat promočený svetr, dívala se Elena z jedné tváře do druhé a pátrala v nich po náznaku pochopení, ale všechny

vypadaly stejně. „Přece *víte*, že to neudělal," zopakovala skoro zoufale.

Rozhostilo se ticho. „Eleno," řekla nakonec Meredith. „Nikdo z nás si o něm nechce myslet, že to udělal. Ale – prostě to vůbec nevypadá dobře, že takhle utekl."

„On neutekl. *Neutekl!* On ne…"

„Eleno, tiše," umlčela ji teta Judith. „Nerozčiluj se. Bojím se, že budeš nemocná. Venku je hrozná zima a ty jsi na dnešek spala jen pár hodin…" Položila jí ruku na čelo.

Najednou toho na Elenu už bylo moc. Nikdo jí nevěří, dokonce ani její přátelé a rodina. V tu chvíli si připadala obklopená samými nepřáteli.

„Nejsem nemocná," vykřikla a odtáhla se. „Ani nejsem blázen – a myslete si, co chcete. Stefan nezabil pana Tannera a neutekl a je mi jedno, že tomu nikdo z vás nevěří…" Zarazila se a vzlykla. Teta Judith ji začala obskakovat, zaháněla ji nahoru se převléci a ona se nechala. Ale když teta prohlásila, že musí být unavená, odmítla jít do postele. Místo toho, jakmile se trochu zahřála, uvelebila se v obýváku na pohovce u krbu, zabalená v dekách. Telefon vyzváněl celé odpoledne a slyšela, jak teta Judith mluví s jejími přáteli, sousedy, se školou. Všechny ujistila, že Elena je v pořádku. Ta… tragédie včera v noci ji poněkud rozrušila, to je všechno. Zdá se, že má trochu horečku. Ale jakmile si trochu odpočine, bude zase úplně v pořádku.

Meredith a Bonnie zůstaly s ní. „Chceš si o tom promluvit?" zeptala se Meredith potichu. Elena zavrtěla hlavou a zírala do ohně. Všichni jsou proti ní. A teta Judith se mýlí; není v pořádku. A nebude v pořádku, dokud se Stefan nenajde.

Zastavil se i Matt, sníh poprášil jeho blond vlasy i tmavomodrou sportovní bundu. Když vešel do pokoje, Elena k němu s nadějí vzhlédla. Matt včera pomohl zachránit Stefana, když ho zbytek školy chtěl lynčovat. Ale dnes jeho oči na její pohled plný naděje odpovídaly jen střízlivým politováním. Starost v těch modrých očích byla jen a jen kvůli ní.

Zklamání bylo skoro nesnesitelné. „Co tu děláš?“ ptala se Elena. „Dodržuješ svůj slib a ‚staráš se o mě‘?“

V jeho očích se objevil záblesk bolesti, ale hlas se mu nezachvěl. „To možná taky. Ale chtěl bych se o tebe postarat i bez toho, bez ohledu na nějaké sliby. Měl jsem o tebe strach. Poslyš, Eleno…“

Neměla ale náladu někoho poslouchat. „Jsem v pořádku, děkuju. Zeptej se kohokoli okolo. Takže si můžeš přestat dělat starosti. Kromě toho nevím, proč bys měl dodržovat slib daný *vrahovi*.“

Matt zaskočeně pohlédl na Meredith a Bonnie. Pak bezmocně zavrtěl hlavou. „To není fér.“

A Elena nechtěla být fér. „Jak jsem řekla, můžeš si přestat dělat starosti o mě i o moje záležitosti. Jsem v pořádku, děkuju.“

Sdělení bylo víc než jasné. Matt se otočil ke dveřím právě, když se teta Judith objevila s obloženými chleby.

„Omlouvám se, musím jít,“ zamumlal a pospíchal ke dveřím. Odešel a ani se neohlédl.

Meredith, Bonnie, teta Judith a Robert se během brzké večeře u krbu pokoušeli udržovat konverzaci. Ale Elena nemohla ani jíst, ani mluvit. Jediný, kdo nebyl zkroušený, byla Elenina sestřička Margaret. S optimismem čtyřletých se přitulila k Eleně a nabízela jí ze svých halloweenských cukrátek.

Elena svou sestru pevně objala a na okamžik přitiskla tvář do jejích světlých vlásků. Kdyby se za ní Stefan mohl zastavit nebo poslat vzkaz, už by to udělal. Nic na světě by ho nemohlo zastavit, pokud není vážně zraněný nebo někde uvězněný nebo…

Nedovolí si myslet na to poslední ‚nebo‘. Stefan je naživu; musí být naživu. Damon je lhář.

Ale Stefan má potíže a ona ho musí nějak najít. Dělala si s tím starosti celý večer a zoufale se snažila vymyslet nějaký plán. Jedna věc byla zřejmá; je v tom sama. Nikomu nemůže věřit.

Začalo se stmívat. Elena se zavrtěla na pohovce a zívla.

„Jsem unavená," řekla tiše. „Možná budu přece jenom nemocná. Myslím, že si půjdu lehnout."

Meredith ji pozorovala bedlivým pohledem. „Slečno Gilbertová," obrátila se na tetu Judith, „zrovna jsem přemýšlela o tom, že bychom možná mohly u Eleny přespat a dělat jí společnost."

„To je výborný nápad," souhlasila potěšeně teta Judith. „Pokud to vašim rodičům nebude vadit, budu ráda, když tu zůstanete."

„Do Herronu je to kus cesty, myslím, že tu také zůstanu," ozval se Robert. „Můžu se tady natáhnout na gauči." Teta Judith protestovala, že nahoře jsou přece místnosti pro hosty, ale Robert jinak nedal. Gauč mu bude stačit, prohlásil.

Eleně stačilo podívat se z gauče do haly a uvědomila si, že odsud jsou jasně vidět vstupní dveře. Seděla ztuhlá jako kámen. Naplánovali to společně nebo se na tom alespoň teď shodli. Chtěli zajistit, aby se nedostala z domu.

Když se o chvíli později vynořila z koupelny zavinutá do svého červeného hedvábného kimona, našla Meredith a Bonnie, jak sedí na její posteli.

„No, zdravím Rosencrantze a Guildensterna," řekla hořce.

Bonnie, která předtím působila sklíčeně, vypadala nyní vylekaně. Pohlédla nejistě na Meredith.

„Ví, kdo jsme. A myslí si, že špehujeme pro její tetu," vysvětlila jí Meredith. „Eleno, tak to není. Copak nám ani trochu nevěříš?"

„Já nevím. Můžu vám věřit?"

„Jasně, protože my jsme tvoje *kamarádky*." Než se Elena stačila pohnout, Meredith vyskočila z postele a zavřela dveře. Pak se obrátila k Eleně. „A teď mě proboha alespoň jednou v životě poslouchej, ty malej pitomečku. Je pravda, že nevíme, co si myslet o Stefanovi. Ale copak nevidíš, že za to můžeš ty? Od té doby, co jste se dali dohromady, nám nic neříkáš. Stala se toho spousta, o čem jsi nám nepověděla. Nebo jsi nám alespoň neřekla všechno.

Ale navzdory tomu, navzdory všemu ti pořád věříme. Pořád nám na tobě záleží. Pořád za tebou stojíme, Eleno, a chceme ti pomoct. A pokud to nevidíš, jsi opravdu pitomá.“

Elena pomalu přejela pohledem z Meredithina tmavého naléhavého obličeje na Bonniinu bledou tvář. Bonnie přikývla.

„Je to tak,“ souhlasila a mrkala, jako by potlačovala slzy. „I když nás už nemáš ráda, my tě rády máme.“

Elena cítila, jak se i jí zalévají oči slzami, a její příkrý výraz povolil. A pak Bonnie vyskočila z postele, všechny tři se objaly a Elena už nedokázala zadržet slzy, které se jí koulely po tváři.

„Omlouvám se, že jsem s vámi nemluvila,“ řekla. „Vím, že tomu nerozumíte, a já vám dokonce ani nemůžu vysvětlit, proč vám nesmím říct všechno. Prostě nesmím. Ale jednu věc vám říct můžu.“ Ustoupila o krok, otřela si tváře a upřímně na ně pohlédla. „Bez ohledu na to, jak závažně vypadají důkazy proti Stefanovi, *nezabil pana Tannera*. Vím, že to neudělal, protože vím, kdo je vrah. Je to ten samý člověk, který napadl Vickie i toho stařík pod mostem. A,“ zarazila se, aby sebrala myšlenky, „a Bonnie, myslím, že taky zabil Jang-ceho.“

„*Jang-ceho*?“ Bonnie se rozšířily oči. „Ale proč by zabíjel psa?“

„Nevím, ale byl tam tu noc, byl ve vašem domě. A byl… naštvaný. Je mi to líto, Bonnie.“

Bonnie omráčeně zavrtěla hlavou. Meredith se zeptala: „A proč o tom neřekneš policii?“

Elena se trochu hystericky zasmála. „To nejde. S tím si oni neporadí. To je další věc, kterou nemůžu vysvětlovat. Řekly jste, že mi pořád věříte – takže mi v tomhle prostě budete muset důvěřovat.“

Bonnie a Meredith pohlédly jedna na druhou a pak na přehoz na posteli, z kterého Elena nervózně vytahovala nitky. Nakonec Meredith řekla: „No dobře. Jak ti můžeme pomoct?“

„Já nevím. Asi nijak, pokud ne…“ Elena se zarazila, pohlédla na Bonnie a řekla s nadějí v hlase: „Pokud neumíš zjistit, kde je Stefan.“

Bonniiny hnědé oči vyjadřovaly upřímný zmatek. „Já? Ale jak bych to mohla zjistit?“ Ale když uslyšela, jak se Meredith překvapeně nadechla, došlo jí to. „Ale… ach…“

„Věděla jsi, kde jsem, když jsem se tenkrát vydala na hřbitov,“ vysvětlovala Elena. „A dokonce jsi předpověděla Stefanův příchod do školy.“

„Myslela jsem, že na paranormální jevy nevěříš,“ bránila se Bonnie chabě.

„Od té doby jsem pár věcí pochopila. Ostatně jsem ochotná věřit v *cokoli*, co pomůže najít Stefana. Pokud existuje alespoň nějaká šance, že to pomůže.“

Bonnie se nahrbila, jako by se pokoušela svou, již tak drobnou postavu ještě zmenšit. „Eleno, ty tomu nerozumíš,“ řekla nešťastně. „Nejsem zaškolená, není to něco, co bych uměla ovládat. A – a není to hra, už ne. Čím víc tyhle síly využíváš, tím víc využívají ony *tebe*. Nakonec tě pohltí celou a budou tě využívat neustále, ať už si to přeješ, nebo ne. Je to *nebezpečné*.“

Elena vstala, přešla k toaletce z třešňového dřeva a hleděla na ni nevidoucíma očima. Nakonec se obrátila.

„Máš pravdu, není to hra. A věřím ti, že to může být nebezpečné. Ale není to hra ani pro Stefana. Bonnie, já se bojím, že je tam někde venku a je hrozně zraněný. A není nikdo, kdo by mu pomohl; nikdo ho ani nehledá, jen jeho nepřátelé. Možná právě umírá. Možná… už je…“ Sevřelo se jí hrdlo. Sklonila hlavu nad toaletkou, přinutila se zhluboka nadechnout a pokoušela se uklidnit. Když vzhlédla, všimla si, že Meredith se dívá na Bonnie.

Bonnie narovnala ramena a seděla zase vzpřímeně. Hlavu měla vztyčenou a ústa odhodlaná. A v jindy jemném pohledu hnědých očí zářilo zarputilé světélko, když ho upřela na Elenu.

„Potřebujeme svíčku,“ řekla.

Zápalka škrtla a rozhořela se v temnotě a pak i svíčka vzplála silným jasným plamenem. Svíce propůjčovala Bonniině bledé tváři zlatavý nádech, když se nad ní sklonila.

„Budu potřebovat, abyste mi obě pomohly se zaměřit," řekla. „Dívejte se do plamene a myslete na Stefana, představte si ho před svým duševním zrakem. Bez ohledu na to, co se bude dít, dívejte se dál do plamene. A hlavně nic neříkejte."

Elena přikývla a pak už byl jediným zvukem v pokoji jejich tichý dech. Plamen poblikával a tančil a halil tři dívky na zkřížených nohou do hry světel a stínů. Bonnie měla zavřené oči a zvolna a zhluboka dýchala, jako když usíná.

Stefan, myslela si Elena a dívala se do plamene. Pokoušela se do té představy vložit celou svou vůlí. Vykreslila si ho v mysli s využitím všech svých smyslů, vyčarovala si ho jako živého. Drsnost jeho vlněného svetru na tváři, vůni kožené bundy, sílu jeho paží, když ji objímal. Ach, Stefane…

Bonniiny řasy se zachvěly a zrychlil se jí dech, jako když má spáč těžký sen. Elena pevně hleděla dál do plamene, ale když Bonnie porušila ticho, projel jí mráz po páteři.

Nejdřív to byl jen vzdech, jako když ji něco bolí. Pak Bonnie trhla hlavou a vyrážela rychlé výdechy, které přešly ve slova.

„Sám…" řekla a zarazila se. Elena zaťala nehty do dlaně. „Sám… v temnotě," pokračovala Bonnie. Hlas měla vzdálený a zmučený.

Chvíli bylo opět ticho, ale pak se Bonnie rychle rozhovořila.

„Je tu zima a tma. A já jsem sám. Něco je za mnou… je to drsné a tvrdé. Skála. Předtím to bolelo, ale teď už ne. Teď už jsem znecitlivělý zimou. Je taková zima…" Bonnie se zavrtěla, jakoby se pokoušela před něčím uhnout a pak se zasmála hrozným smíchem, který zněl skoro jako vzlyk. „To je… legrační. Nikdy jsem si nemyslel, že budu tolik

toužit po slunci. Ale tady je pořád tma. A zima. Vodu mám až po krk a je jako led. A to je taky legrační. Všude je voda – a já umírám žízní. Mám takovou žízeň… bolí to…“

Elena cítila, jak se jí sevřelo hrdlo. Bonnie se dostala do Stefanovy mysli a kdoví, co tam může objevit? Stefane, řekni nám, kde jsi, přála si zoufale. Rozhlédni se; řekni, co vidíš.

„Žízeň. Potřebuju… život?“ Bonniin hlas byl plný pochyb, jako by si nebyla jistá, jak má určitou vizi přeložit. „Jsem slabý. On řekl, že já vždycky budu ten slabší. On je silný… je to zabiják. Ale to já jsem taky. Zabil jsem Katherine; možná si zasloužím zemřít. Proč to prostě nevzdat?“

„Ne!“ vykřikla Elena dřív, než se stihla zarazit. V tom okamžiku zapomněla na vše, kromě Stefanovy bolesti. „Stefane…“

„Eleno!“ vykřikla ve stejný okamžik prudce Meredith. Ale Bonnie prudce přepadla hlava dopředu a proud slov ustal. Elena si s hrůzou uvědomila, co udělala.

„Bonnie, jsi v pořádku? Můžeš ho znovu najít? Nechtěla jsem…“

Bonnie zvedla hlavu. Oči měla nyní otevřené, ale nedívaly se ani na svíčku, ani na Elenu. Zíraly bez výrazu rovně dopředu. Když promluvila, měla zastřený hlas a Eleně se zastavilo srdce. Nebyl to hlas Bonnie, ale Elena ho poznala. Slyšela ho z Bonniiných úst již jednou, na hřbitově.

„Eleno,“ řekl ten hlas, „nechoď k mostu. Je tam Smrt, Eleno. Čeká tam tvá smrt.“ Pak se Bonnie zhroutila.

Elena ji popadla za ramena a zatřásla. „Bonnie!“ skoro křičela. „Bonnie!“

„Co… ale ne. Nechte mě.“ Bonnie měla slabý a roztřesený hlas, ale už to byl její vlastní. Stále zůstávala předkloněná, položila si ruku na čelo.

„Bonnie, jsi v pořádku?“

„Myslím, že jo… ano. Ale bylo to tak divné.“ Zostřila tón a se zamrkáním vzhlédla: „Eleno, co to říkal o tom, že je vrah?“

„Ty si to pamatuješ?“

„Pamatuju si všechno. Nedovedu to popsat, bylo to příšerné. Ale co to *znamená*?“

„Nic,“ odpověděla Elena. „Jenom má halucinace.“

„On?“ vložila se do toho Meredith. „Opravdu si myslíš, že se naladila na Stefanovu mysl?“

Elena přikývla, oči ji pálily a pohlédla stranou. „Ano, myslím si, že to byl Stefan. Musel být. A myslím, že nám dokonce řekla, kde je. Pod Wickery Bridge, ve vodě.“

3.

Bonnie zůstala zírat. „Nevzpomínám si na nic o mostu. Neměla jsem pocit, že je to most.“

„Ale sama jsi to řekla, na konci. Myslela jsem, že si pamatuješ…“ Eleně odumřela slova na rtech. „Tuhle část si nepamatuješ,“ řekla nevýrazně. A nebyla to otázka.

„Pamatuju si, že jsem byla sama na nějakém tmavém a studeném místě a cítila jsem slabost… a žízeň. Nebo to byl hlad? Nevím, ale potřebovala jsem… *něco*. A skoro jsem si přála umřít. A pak jsi mě probudila.“

Elena a Meredith si vyměnily pohled. „A potom, Bonnie, jsi řekla ještě jednu věc, takovým divným hlasem. Říkalas, abychom nechodily k mostu.“

„Řekla, abys *ty* nechodila k mostu,“ opravila ji Meredith. „Právě ty, Eleno. Řekla, že tě tam čeká smrt.“

„Je mi jedno, co tam čeká,“ odpověděla Elena. „Pokud je tam Stefan, tak tam půjdu.“

„Půjdeme tam všechny,“ prohlásila Meredith.

Elena zaváhala. „Nemůžu to od vás žádat,“ odpověděla pomalu. „Může se tam skrývat nebezpečí – takové povahy, které neznáte. Asi bude nejlepší, když tam půjdu sama.“

„To si děláš srandu?“ rozčílila se Bonnie a vystrčila bradičku. „My *milujeme* nebezpečí. Chci být v hrobě mladá a krásná, vzpomínáš?“

„To neříkej,“ rychleji zarazila Elena. „Ty sama jsi nás upozorňovala, že tohle není hra.“

„Není to hra ani pro Stefana,“ připomněla jim Meredith. „Pokud tu budeme postávat, moc mu nepomůžeme.“

Elena už si svlékla kimono a mířila k šatníku. Pak se zarazila.

„Robert," připomněla. „Nedostaneme se kolem něj ke vstupním dveřím, i kdyby spal."

Všechny tři najednou se otočily k oknu.

„Paráda," vydechla Bonnie.

Když vylézaly z okna na strom, Elena si uvědomila, že přestalo sněžit. Ale studený vzduch na tvářích jí připomněl Damonova slova. Zima je nelítostné období, pomyslela si a zachvěla se.

Všechna světla v domě byla zhasnutá, včetně těch v obýváku. Robert už šel zřejmě spát. I přesto Elena zadržovala dech, když se kradli kolem setmělých oken. Meredith měla auto o kousek dál po silnici. Na poslední chvíli se Elena rozhodla vzít s sebou i kus provazu a tak potichoučku otevřela dveře od garáže. Drowning Creek má silný proud a brodění by mohlo být nebezpečné.

Jízda na kraj města probíhala napjatě. Když míjely okraj lesa, vzpomněla si Elena, jak na ni foukaly listy na hřbitově. Zvlášť dubové listy.

„Bonnie, mají dubové listy nějaký zvláštní význam? Neříkala o nich něco tvoje babička?"

„No, prý byly posvátné pro druidy. To byly všechny stromy, ale duby byly nejposvátnější. Mysleli si, že jim duch stromů přináší moc."

Elena o tom v duchu uvažovala. Když přijely na most a vystoupily z auta, věnovala dubům na pravé straně silnice nejistý pohled. Ale noc byla jasná a podivně klidná, žádný větřík nerozechvíval suché hnědé listy, které ještě zůstaly na větvích.

„Hlídejte, jestli se neobjeví ten havran," upozornila Bonnie a Meredith.

„Havran?" podivila se Meredith. „Jako ten havran před Bonniiným domem tu noc, co umřel Jang-ce?"

„Tu noc, co byl Jang-ce zabit. Ano." Elena se blížila k tmavým vodám Drowning Creeku s prudce rozbušeným srdcem. Navzdory svému jménu to nebyl potok, ale dravě proudící říčka s jílovitými břehy. Nad ní se klenul Wickery Bridge, dřevěná konstrukce stará skoro celé století. Kdysi

bývala dost pevná, aby unesla vozy, teď to byl už jenom most pro pěší, který skoro nikdo nepoužíval, protože byl stranou všech hlavních cest. Je to holé, opuštěné a nevlídné místo, pomyslela si Elena. Místy ležel na zemi sníh.

Navzdory svým statečným slovům se Bonnie držela zpátky. „Pamatujete, jak jsme šly přes tenhle most naposledy?“ zeptala se.

Až moc dobře, pomyslela si Elena. Naposledy, když přecházely most, pronásledovalo je… něco… ze hřbitova. Nebo někdo, uvažovala.

„Ještě přes něj nepůjdeme,“ zarazila je. „Nejdřív se pod něj musíme podívat z téhle strany.“

„Kde našli toho stařík a s rozsápaným hrdlem,“ zamumlala Meredith, ale pokračovala v cestě.

Světla auta osvětlovala pouze malý úsek břehu pod mostem. Když Elena vystoupila z úzkého pruhu světla, pocítila studený závan zlé předtuchy. Smrt čeká, řekl ten hlas. Je Smrt tam dole?

Chodidla jí podklouzla na vlhkých zabahněných kamenech. Slyšela jen šumění vody a jeho dutou ozvěnu odrážející se od mostu nad její hlavou. Ačkoli napínala zrak, jediné, co dokázala v té tmě vidět, byl holý břeh a dřevěné vzpěry mostu.

„Stefane?“ zašeptala a byla skoro ráda, že hučení vody ta slova pohltilo. Cítila se jako člověk, který volá v prázdném domě ‚Je tu někdo?‘ a přitom se bojí odpovědi.

„Tohle není správně,“ ozvala se za ní Bonnie.

„Co tím myslíš?“

Bonnie se rozhlížela, mírně vrtěla hlavou a tělo měla napjaté soustředěním. „Prostě mám špatný pocit. Já ne… no, předtím jsem řeku neslyšela. Neslyšela jsem nic, jen mrtvé ticho.“

Eleně pokleslo srdce úděsem. Nějaká část hluboko v ní věděla, že Bonnie má pravdu, že Stefan není na tomhle divokém a opuštěném místě. Ale jiná část byla příliš vyděšená, než aby naslouchala.

„Musíme se přesvědčit," prohlásila sevřeným hlasem a pokročila dál do tmy. Hledala cestu hmatem, protože nic neviděla. Ale nakonec musela připustit, že tu není žádná známka, že by tu někdo v poslední době byl. Ani žádná tmavá hlava ve vodě. Otřela si studené zablácené dlaně o džíny.

„Můžeme ještě zkontrolovat druhou stranu Wickery Bridge," řekla Meredith a Elena mechanicky přikývla. Ale ani nepotřebovala vidět Bonniin výraz, aby věděla, co najdou. Jsou na špatném místě.

„Pojďme odsud vypadnout," prohlásila a šplhala porostem k pruhu světla za mostem. Když se tam dostaly, Elena ztuhla.

Bonnie zalapala po dechu: „Ach Bože…"

„Zpátky," zasyčela Meredith. „Nahoru po břehu."

Proti autu se jasně rýsovala temná postava. Elena zírala s divoce bušícím srdcem a nedokázala rozlišit nic jiného, než že jde o mužskou postavu. Tvář skrývala tma, ale měla z něj děsivý pocit.

Blížil se k nim.

Skrčily se mimo jeho dohled a přitiskly se k bahnitému břehu pod mostem. Snažily se být úplně neviditelné. Elena cítila, jak se Bonnie vedle ní třese a jak Meredith jí svírá paži.

Odsud neviděly nic, ale náhle uslyšely na mostě kroky. Sotva se odvažovaly dýchat a tiskly se jedna k druhé. Zvedly tváře a naslouchaly těžkým krokům kráčejícím po dřevěných prknech. Pomalu se vzdalovaly.

Prosím, ať pokračují dál, přála si Elena. Prosím…

Kousla se do rtu a pakl Bonnie tiše zanaříkala a její ledová ruka našla Eleninu. Kroky se vracely.

Měla bych odsud vypadnout, pomyslela si Elena. Chce mě, ne moje kamarádky. Sám to řekl. Měla bych odsud vylézt a postavit se mu, možná by pak nechal Bonnie a Meredith odejít. Ale ten žhavý vztek, který ji spaloval ráno, už shořel na popel. Ani veškerou silou své vůle se

nedokázala pustit Bonniiny ruky, nedokázala se jí vytrhnout.

Kroky teď zněly přímo nad nimi. Pak na chvíli nastalo ticho, které následoval klouzavý zvuk na břehu.

Ne, pomyslela si Elena a celé tělo se jí chvělo strachy. On jde dolů. Bonnie zasténala a schovala hlavu Eleně na rameni. Elena cítila, jak jí tuhne každý sval v těle, když zahlédla pohyb – chodidla a nohy – vynořující se ze tmy. *Ne…*

„Co tam dole proboha děláte?“

Elenina mysl nejprve tu informaci odmítla zpracovat. Stále ještě byla naplněna děsem, takže málem vykřikla, když Matt učinil ještě jeden krok po břehu a nahlédl pod most.

„Eleno? Co to *děláte*?“ zopakoval.

Bonnie s trhnutím zvedla hlavu. Meredith prudce vydechla úlevou. Elena sama měla pocit, že ji zradí kolena.

„*Matte*,“ vydechla. Na víc se nezmohla.

Bonnie se projevila výrazněji. „A co tu děláš *ty*?“ Mluvila stále hlasitějším hlasem. „Chceš nám způsobit infarkt? Proč se tu proboha plížíš uprostřed noci?“

Matt vrazil ruku do kapsy a zazvonil drobnými. Když vylezly zpod mostu, viděly, že hledí na řeku. „Sledoval jsem vás.“

„*Cože*?“ nevěřícně se zeptala Elena.

Zdráhavě k ní otočil tvář. „Sledoval jsem vás,“ zopakoval. Měl napjatá ramena. „Domyslel jsem si, že vymyslíte, jak se dostat přes tetu a znovu vyrazíte ven. Takže jsem si počkal v autě naproti přes ulici a sledoval váš dům. Jsem si jistý, že jste vylezly oknem. A pak jsem vás sledoval sem.“

Elena nevěděla, co říct. Zlobila se na něj. Samozřejmě, bylo dost pravděpodobné, že to udělal, jen aby dostál slibu, který dal Stefanovi. Ale představa, jak Matt sedí venku ve svém otřískaném starém Fordu, bez večeře, k smrti mrzne… pocítila bolestivé sevření, které raději nechtěla blíže zkoumat.

Opět pohlédl na řeku. Přikročila k němu a tiše řekla: „Omlouvám se, Matte. Za to, jak jsem se chovala doma i… i za…," asi minutu hledala slova a pak to vzdala. Za všechno, pomyslela si zoufale.

„No, já se zas omlouvám, že jsem vás vyděsil." Obrátil se a pohlédl jí do tváře, jako by se tím vše urovnalo. „A teď mi řekněte, co tu proboha děláte?"

„Bonnie myslela, že by tady mohl být Stefan."

„Bonnie si to *nemyslela*," opáčila Bonnie. „Bonnie řekla rovnou, že jsme na špatném místě. Hledáme místo, kde je ticho, kde nejsou žádné zvuky. A uzavřené. Cítila jsem se… obklopená," vysvětlila Mattovi.

Matt na ni opatrně hleděl, jako by ho mohla uštknout. „Ano, to určitě ano."

„Kolem mě byly kameny, ale ne jako ty z řeky."

„Ehm, to asi nebyly." Pohlédl tázavě na Meredith, která se nad ním slitovala.

„Bonnie měla vidění," vysvětlila.

Matt o kousek ustoupil a Elena zahlédla jeho profil ve světle reflektorů. Z jeho výrazu poznala, že neví, zda má odejít, nebo je odvézt do nejbližšího sanatoria pro duševně choré.

„To není žádný vtip," potvrdila. „Bonnie je médium, Matte. Vím, že jsem vždycky říkala, že na tyhle věci nevěřím, ale mýlila jsem se. Ani nevíš, jak moc jsem se mýlila. Dnes večer se… se nějak naladila na Stefanovu mysl a zahlédla místo, na kterém je."

Matt se zhluboka nadechl. „Aha, dobře…"

„Nechovej se tak blahosklonně! Já nejsem pitomá, Matte, a říkám ti, že to tak bylo. Byla tam se Stefanem, říkala věci, které ví jen on. A viděla místo, kde je uvězněn."

„Uvězněn," řekla Bonnie. „To je ono. Rozhodně to nebylo nic tak otevřeného jako řeka. Ale byla tam voda, sahala mi až po krk. Jemu po krk. A kolem byly kamenné zdi, pokryté hustým mechem. Voda byla ledově studená a nehybná a páchla."

„Ale co jsi *viděla*?" ptala se Elena.

„Nic, bylo to, jako bych byla slepá. Nějak jsem věděla, že kdyby se tam dostal i ten nejslabší paprsek světla, viděla bych, ale nešlo to. Byla tam tma jako v kobce.“

„Jako v kobce…“ Elenou projel mráz. Pomyslela na ten zřícený kostel na kopci nad hřbitovem. Tam byla kobka, kobka, o které si jednou myslela, že se otevřela.

„Ale v kobce by nebylo tak mokro,“ oponovala Meredith.

„Ne… ale pak už mě nenapadá, co by to mohlo teda být,“ přemýšlela Bonnie. „Stefan nebyl úplně při smyslech; byl slabý a zraněný. A měl hroznou žízeň…“

Elena chtěla Bonnie přerušit, ale udělal to za ni Matt.

„Já ti povím, jako co mi to připadá,“ řekl.

Dívky na něj pohlédly, jak tam tak stál kousek od nich jako tajný špeh. Skoro na něj zapomněly.

„Jako co?“ zeptala se Elena.

„Jako studna.“

Elena zamžikala a vzedmulo se v ní vzrušení. „Bonnie?“

„To by mohlo být ono,“ pronesla Bonnie pomalu. „Velikost a ty zdi a všechno, to by sedělo. Ale studna je otevřená, to bych viděla alespoň hvězdy.“

„Ne, pokud byla zakrytá,“ pokračoval Matt. „Spousta starých farem v okolí má studny, které se už nepoužívají, a někteří farmáři je zakrývají, aby do nich nespadly děti. Moji prarodiče to tak dělají.“

Elena už nedokázala skrývat své vzrušení. „To by mohlo být ono. To *musí* být ono. Bonnie, vzpomeň si, přece jsi říkala, že je tam *pořád* tma.“

„Ano, čišel z toho takový jakýsi podzemní pocit.“ Bonnie byla také vzrušená, ale Meredith je přerušila věcným dotazem.

„Kolik studní myslíš, že je ve Fell’s Church, Matte?“

„Zřejmě desítky,“ odpověděl. „Ale zakrytých? Těch tolik není. A pokud naznačujete, že někdo Stefana strčil do zakryté studny, nemůže to být nikde, kde by to lidé viděli. Spíš nějaké odlehlé místo…“

„Jeho auto se našlo na téhle cestě," připomněla Elena.

„Tak to by mohla být na pozemcích starýho Franchera," uvažoval Matt.

Pohlédli jeden na druhého. Francherova farma byla zřícená a opuštěná tak dlouho, kam paměť sahá. Stála uprostřed lesů a lesy si ji vzaly zpět už skoro před celým stoletím.

„Jedem," dodal Matt prostě.

Elena mu položila ruku na paži. „Tak ty věříš…?"

Na okamžik pohlédl stranou. „Nevím, čemu mám věřit," přiznal nakonec. „Ale pojedu."

Rozdělili se do obou aut; Matt s Bonnie jeli vepředu, za nimi Meredith s Elenou. Matt odbočil na nepoužívanou cestu vedoucí do lesů a pokračoval po ní, dokud se úplně nevytratila.

„Odsud už musíme pěšky," oznámil.

Elena byla šťastná, že ji napadlo vzít provaz; budou ho potřebovat, pokud je Stefan doopravdy ve Francherově studni. A pokud není…

O tom nebude přemýšlet.

Nebylo snadné dostat se skrz les, zvlášť potmě. Podrost byl hustý a větve se natahovaly a lapaly je za šaty. Kolem nich poletovaly můry a otíraly se Eleně o tvář neviditelnými křídly.

Konečně došli na mýtinu. Základy staré farmy byly ještě rozeznatelné, kameny nyní poutaly k zemi ostružinové šlahouny a plevel. Komín byl z větší části ještě nedotčený, jen v místech, kde ho kdysi spojoval cement, nyní zely duté díry – vypadal jako rozpadající se pomník.

„Studna bude někde vzadu," prohlásil Matt.

Nakonec ji našla Meredith a zavolala ostatní. Shromáždili se okolo a hleděli na plochý kamenný kvádr, který byl skoro v úrovni země.

Matt se sklonil a zkoumal rostliny a půdu kolem. „Nedávno s tím někdo hýbal," oznámil.

Eleně začalo srdce tlouct zoufalou nadějí. Cítila tep až v hrdle i v konečcích prstů. „Tak to sundáme," prohlásila hlasem sotva silnějším než šepot.

Kamenný blok byl tak těžký, že jím Matt nedokázal ani pohnout. Nakonec všichni čtyři tlačili a zapírali se patami o zem, dokud se blok s neochotným zasténáním o kousek neposunul. Jakmile se mezi kamenem a studnou objevila škvírka, mohl Matt použít větev jako páčidlo a mezeru rozšířit. Pak všichni znovu zatlačili.

Když už byla mezera dost velká, aby se tam vešla hlava a ramena, Elena se sklonila a nakoukla dovnitř. Skoro se bála doufat.

„Stefane?"

Těch několik sekund, kdy se nakláněla nad tím tmavým prostorem, pokoušela se zrakem proniknout temnotu a slyšela jen rachocení kamínků, které uvolnila, bylo zoufale trýznivých. Pak se však ozval i jiný zvuk.

„Kdo to…? Eleno?"

„Ach Stefane!" Hlava se jí zatočila úlevou. „Ano, jsem tu, všichni jsme tady a pomůžeme ti ven. Jsi v pořádku? Nejsi zraněný?" Jediné, co jí zabránilo skočit tam za ním, byla Mattova ruka, která ji uchopila vzadu za oděv. „Stefane, vydrž, máme s sebou provaz. Řekni, že jsi v pořádku."

Ozval se matný, skoro neznatelný zvuk, ale Elena poznala, co to bylo. Smích. Stefanův hlas byl slabý, ale srozumitelný. „Už mi bylo… líp," řekl. „Ale jsem… naživu. Kdo je to s tebou?"

„To jsem já, Matt," ozval se Matt, pustil Elenu a naklonil se přes okraj sám. Elena byla skoro v extázi nadšením, ale všimla si, že má lehce zmatený výraz. „A taky Meredith a Bonnie. Hodím ti dolů provaz… tedy, pokud tě Bonnie nepřemístí telekinezí." Stále ještě na kolenou se Matt ohlédnul po Bonnie.

Plácla ho přes hlavu. „O tomhle nevtipkuj! Vytáhněte ho ven."

„Ano, madam," přikývnul Matt poněkud zmateně. „Tady, Stefane, musíš si to uvázat kolem sebe."

„Ano," přikývnul Stefan. Nediskutoval o prstech znecitlivělých zimou nebo o tom, zda dokážou zvednout jeho váhu. Jinak to prostě nepůjde.

Příští čtvrthodina byla pro Elenu příšerná. Všichni čtyři museli napnout své síly, aby dostali Stefana ven, ačkoli Bonnie přispívala hlavně mohutným povzbuzováním, kdykoli zastavili, aby nabrali dech. Ale nakonec se Stefanovy ruce konečně zachytily okraje studny a Matt se natáhnul, aby ho uchopil pod rameny.

A pak ho již Elena držela v náručí, objímala pažemi jeho hruď. Dokázala poznat, jak moc je to špatné, podle jeho nepřirozené nehybnosti a ochablého těla. Využil posledních zbytků sil, aby jim pomohl dostat ho ze studny; ruce měl pořezané a krvavé. Ale co Elenu znepokojovalo nejvíce, byla skutečnost, že tyto ruce nereagovaly na její zoufalé objetí.

Když ho konečně pustila, aby se na něj mohla podívat, všimla si, že má voskovou pleť a černé kruhy pod očima. Pokožku měl tak studenou, až ji to vyděsilo.

Nervózně pohlédla na ostatní.

Matt se ustaraně mračil. „Raději bychom ho měli co nejrychleji dopravit na kliniku. Potřebuje doktora."

„Ne!" Slabý a drsný hlas vydala ochablá postava v Elenině náručí. Cítila, jak se Stefan dává dohromady a pomalu zvedá hlavu. Jeho zelené oči se ponořily do jejích a všimla si, jaká naléhavost se v nich skrývá.

„Žádní… doktoři." Očima se vpaloval do jejích. „Slib mi to… Eleno."

Elenu pálily oči, které byly zalité slzami. „Slibuji," zašeptala. Pak ucítila, že cokoli ho drželo při síle, ten proud čiré vůle a odhodlání zkolaboval. Zhroutil se v bezvědomí do jejího objetí.

4.

„Ale on musí k doktorovi. Vždyť vypadá na umření!“ přela se Bonnie.

„To nejde. Teď ti to nemůžu vysvětlovat. Prostě ho odvezeme domů, dobře? Je promočený a mrzne tu. Pak si o tom můžeme promluvit.“

Dostat Stefana přes les dalo dost práce, aby na chvíli nepřemýšleli vůbec o ničem jiném. Zůstával v bezvědomí, a když ho konečně položili na zadní sedadlo Mattova auta, byli všichni vyčerpaní a potlučení a taky mokří od jeho promočených šatů. Elena si položila jeho hlavu na klín a zamířili k penzionu. Meredith a Bonnie jely za nimi.

„Je tam rozsvíceno,“ upozornil Matt, když zaparkovali před velkou rezavou budovou. „Paní Flowersová je asi vzhůru, ale dveře budou zřejmě zamčené.“

Elena jemně položila Stefanovu hlavu a vyklouzla z auta. V jednom z oken problesklo světlo, jak něčí ruka odsunula závěs. Pak zahlédla siluetu hlavy a ramenou, jak se kdosi díval dolů.

„Paní Flowersová!“ zavolala a mávala. „To jsem já, Elena Gilbertová. Našli jsme Stefana a potřebujeme otevřít!“

Postava u okna se nepohnula ani nezareagovala na její slova. Přesto se z jejího postoje dalo usoudit, že stále hledí na ně dolů.

„Paní Flowersová, máme Stefana,“ zavolala znovu a posunky ukazovala na osvětlený interiér auta. „Prosím!“

„Eleno! Už je odemčeno!“ ozval se Bonniin hlásek z terasy a Elena se odpoutala od postavy v okně. Když pak opět vzhlédla, viděla už jen, jak závěs padá zpět na své místo, a pak světlo v patře zhaslo.

Bylo to divné, ale neměla čas nad tím dumat. Pomohla s Meredith Mattovi zvednout Stefana a vynést ho po schodech ke vchodu.

Dům byl uvnitř tmavý a tichý. Elena vedla ostatní po schodech proti dveřím a pak do druhého patra. Pak vešli do pokoje a Elena požádala Bonnie, aby otevřela dvířka na neosvětlené úzké schodiště.

„Kdo by po tom všem… co se nedávno stalo… nechával vchodové dveře otevřené?“ hekal Matt, jak vlekli své bezvládné břemeno. „Musí bejt cvok.“

„*Ona je* cvok,“ poznamenala Bonnie shora a otevřela dveře na vrcholu schodiště. „Když jsme tu byly posledně, mluvila o nejpodivnějších…“ zalapala po dechu úlekem.

„Co se stalo?“ zeptala se Elena. Ale když přišli nahoru, uviděla to sama.

Zapomněla, v jakém stavu pokoj minule opustili. Truhly plné šatstva byly zpřevracené a poházené, jako kdyby si s nimi nějaký obr házel ode zdi ke zdi. Jejich obsah byl rozesetý po celé podlaze, spolu s předměty z toaletky a stolů. Nábytek byl převrácený a vyražené okno pouštělo dovnitř ledový vítr. Byla rozsvícená jen jedna lampa v rohu, která vrhala groteskní stíny na strop.

„Co se tu *stalo*?“ vydechl Matt.

Elena neodpověděla, dokud nepoložili Stefana na postel. „Nevím to jistě,“ odpověděla a byla to pravda, i když jen tak tak. „Ale bylo to takhle už včera. Matte, pomůžeš mi? Musíme ho převléct do suchého.“

„Najdu ještě jednu lampu,“ řekla Meredith, ale Elena rychle zaprotestovala.

„Ne, vidíme dobře. Spíš zkus rozdělat oheň.“

Z jedné dokořán otevřené truhly koukal froté župan tmavé barvy. Elena ho zvedla a začali s Mattem Stefana svlékat z mokrých šatů. Když mu stahovala promočený svetr, všimla si jeho krku a úlekem strnula.

„Matte, mohl bys… mohl bys mi podat ten ručník?“

Jakmile se Matt otočil, honem stáhla svetr a zabalila Stefana do županu. Když jí Matt podal ručník, uvázala ho

Stefanovi kolem krku jako šálu. Puls se jí rozeběhl a mysl uháněla jako o závod.

Není divu, že je tak slabý a bez života. Panebože. Musí ho prohlédnout a zjistit, jak je to zlé. Ale to nejde, když je tu Matt a ostatní.

„Jedu pro doktora," oznámil Matt napjatým hlasem a upíral oči na Stefanovu tvář. „Potřebuje pomoc, Eleno."

Elena zpanikařila. „Matte, prosím tě ne. On… on má hrůzu z doktorů. Nevím, co by se stalo, kdybys sem nějakého přivedl." Opět to byla pravda, i když ne celá. Měla tušení, co by Stefanovi pomohlo, ale nemohla mu pomoci, dokud tu budou ostatní. Naklonila se nad Stefanem, třela mu ruce svými a pokoušela se přemýšlet.

Co má dělat? Chránit Stefanovo tajemství i za cenu jeho života? Nebo ho zradit, aby ho zachránila? A zachránilo by ho vůbec, kdyby všechno řekla Mattovi, Bonnie a Meredith? Pohlédla na své přátele a pokoušela si představit jejich reakci, kdyby se dozvěděli pravdu o Stefanovi Salvatorovi.

Nebylo to k ničemu. Tohle nemůže riskovat. Šok a hrůza z toho zjištění skoro přivedly k šílenství samotnou Elenu. A pokud ona, která Stefana miluje, málem s křikem utekla, co by udělali tihle tři? A taky je tu vražda pana Tannera. Kdyby věděli, co je Stefan zač, dokázali by vůbec uvěřit v jeho nevinu? A nebo by ho v hloubi srdce už navždycky podezřívali?

Elena zavřela oči. Je to prostě příliš nebezpečné. Matt, Bonnie a Meredith jsou jejími přáteli, ale tuhle jedinou věc s nimi sdílet nemůže. Na celém světě není nikdo, komu by tohle tajemství mohla svěřit. Musí si ho nechat jen pro sebe.

Napřímila se a pohlédla na Matta. „Bojí se doktorů, ale zdravotní sestra by možná prošla." Obrátila se ke krbu, kde se činily Bonnie a Meredith. „Bonnie, co tvoje sestra?"

„Mary?" Bonnie pohlédla na hodinky. „Tento týden slouží na klinice prodloužené směny, ale teď už by měla být doma. Jenže…"

„Takže to půjde. Matte, jeď prosím tě s Bonnie a poproste Mary, jestli by se nepřišla podívat na Stefana.

Pokud si bude taky myslet, že potřebuje doktora, přestanu se hádat.“

Matt zaváhal a pak prudce vydechl. „Tak dobře. Pořád si myslím, že nemáš pravdu, ale dobře – pojďme Bonnie. Zkusíme porušit pár dopravních předpisů.“

Když vyrazili ke dveřím, Meredith zůstala u krbu a pozorovala Elenu svým klidným tmavým pohledem.

Elena se přiměla do nich pohlédnout. „Meredith… myslím si, že byste měli jít všichni.“

„Opravdu?“ Ty tmavé oči se dál bez zakolísání vpíjely do jejích, jako kdyby se pokoušely proniknout skrz a číst v její mysli. Ale Meredith už nepoložila žádné další otázky. Po chvíli přikývla a beze slova se vydala za Mattem a Bonnie.

Když Elena uslyšela bouchnutí dveří pod schody, spěchala pro převrácenou lampu a rozsvítila ji u postele. Konečně alespoň může prohlédnout Stefanova zranění.

Měl horší barvu než předtím; byl doslova bílý jako plátno, na kterém ležel. I rty měl bílé a Elena si náhle vzpomněla na Thomase Fella, zakladatele Fell’s Church. Nebo spíš na sochu Thomase Fella, jak leží vedle své ženy, vytesaný do kamenného víka jejich hrobky. Stefan měl barvu onoho mramoru.

Škrábance na rukou sice byly jasně rudé, ale již nekrvácely. Něžně mu natočila hlavu, aby mu mohla prohlédnout krk.

A byly tam. Automaticky se dotkla stejných ranek na vlastním krku, jako by si chtěla potvrdit jejich totožnost. Ale Stefan neměl jen maličké ranky. Byly to hluboké surové rýhy do masa. Vypadal, jako by ho potrhalo nějaké zvíře, které se mu pokoušelo prokousnout hrdlo.

Zděšené Eleny se opět zmocnil doběla rozžhavený hněv. A s ním i nenávist. Uvědomila si, že navzdory znechucení a zlobě předtím k Damonovi necítila skutečnou nenávist. Ne doopravdy. Ale teď… teď ho *nenáviděla.*

Cítila nenávist s takovou intenzitou, jako nikdy v životě nepociťovala vůči nikomu jinému. Chtěla mu ublížit, přála

si, aby za to zaplatil. Kdyby měla v tu chvíli po ruce dřevěný kolík, proklála by jím Damonovi srdce bez nejmenšího slitování.

Ale právě teď musela myslet na Stefana. Byl tak děsivě nehybný. To pro ni bylo nejhorší – ta naprostá nepřítomnost jakéhokoli napětí v jeho těle, ta prázdnota. To je ono. Jakoby opustil tohle tělo a zanechal jí jen prázdnou nádobu.

„Stefane!“ Zatřásla s ním bez nejmenšího účinku. Rukou zkoušela na jeho studené hrudi najít puls. Pokud nějaký měl, byl příliš slabý, než aby ho cítila.

Klid, Eleno, poroučela si a vzdorovala náporu paniky. Vzadu v mysli se jí ozýval hlásek: „A co když je mrtvý? Co když je opravdu mrtvý a nic, co uděláš, už ho nezachrání?“

Rozhlédla se po pokoji a všimla si rozbitého okna. Pod ním na podlaze ležely úlomky skla. Přešla tam a jeden z nich zvedla. Všimla si, jak se ve světle ohně třpytí. Hezká věc, ostrá jako žiletka, pomyslela si. A pak zatnula zuby a úmyslně se řízla do prstu.

Zalapala po dechu bolestí. Po chvíli se z ranky začala valit krev a stékala jí po prstu, jako vosk po svíci. Rychle si klekla ke Stefanovi a přiložila prst k jeho rtům.

Druhou rukou mu tiskla bezvládnou dlaň, cítila tvrdost jeho stříbrného prstenu. Nehybná jako socha klečela vedle něho a čekala.

První jemný náznak reakce málem nepostřehla. Upírala pohled na jeho tvář a tak postřehla lehké nadzvednutí hrudníku jenom periferním viděním. Ale pak se rty dotýkající se jejích prstů malinko zachvěly a rozevřely a Stefan reflexivně polknul.

„To je ono,“ zašeptala Elena. „Do toho, Stefane.“

Zachvěly se mu řasy a s přívalem radosti si uvědomila, že jí vrací stisk prstů. Znovu polknul.

„Ano.“ Počkala, dokud nezamrkal a pomalu neotevřel oči, a pak se teprve posadila k němu. Jednou rukou bojovala s vysokým límečkem své mikiny a odhrnula látku stranou.

Ty zelené oči byly ještě omámené a unavené, ale už v nich opět byla stará známá tvrdohlavost. „Ne," protestoval Stefan drsným šepotem.

„Ale ty musíš, Stefane. Ostatní se za chvíli vrátí a přivedou zdravotní sestru. Musela jsem s tím souhlasit. A pokud na tom nebudeš natolik dobře, abys je přesvědčil, že nepotřebuješ do nemocnice…" Ani větu nedokončila. Sama nevěděla, co by lékař nebo laboratorní technik mohl zjistit, kdyby Stefana vyšetřil. Ale viděla, že pochopil a že má obavy.

Ale Stefan vypadal ještě tvrdošíjněji a odvrátil od ní tvář. „Nemůžu," zašeptal. „Je to příliš nebezpečné. Už jsem vzal… příliš mnoho… včera v noci."

Copak to bylo teprve včera v noci? Zdálo se jí, že od onoho zážitku uběhl snad celý rok. „Zabije mě to?" zeptala se. „Stefane, odpověz mi! Zabije mě to?"

„Ne…," připustil zasmušilým hlasem. „Ale…"

„V tom případě to musíme udělat. A nehádej se se mnou!" Elena se sklonila k němu, držela mu ruku ve své a cítila jeho pronikavou potřebu. Byla překvapená, že se vůbec snažil odolávat. Cítil se jako vyhladovělý před hostinou, který není schopen odtrhnout zrak od kouřících pokrmů, ale přesto odmítá jíst.

„Ne," opakoval Stefan a Elenu zalil pocit marnosti. Byl jediným člověkem, kterého znala, který byl stejně tvrdohlavý jako ona sama.

„Ale ano. A jestli nebudeš spolupracovat, říznu se ještě někam jinam, třeba na zápěstí." Předtím tiskla prst do prostěradla, aby zastavila krvácení, ale teď mu ho ukázala.

Rozšířily se mu zorničky a pootevřely rty. „Příliš mnoho… už," zamumlal, ale očima sledoval její prst, jasně rudou kapku na jeho špičce. „A já se nedokážu… ovládat…"

„To bude v pořádku," zašeptala. Přiložila mu prst opět ke rtům. Cítila, jak se rozevřely. A pak se naklonila nad něj a zavřela oči.

Cítila jeho suchá a chladná ústa na svém hrdle. Podepřela mu dlaní temeno a jeho rty hledaly dvě ranky, které již měla od včerejška. Elena se přinutila neucuknout při chvilkovém bodnutí bolesti. Pak se usmála.

Předtím cítila jeho zoufalou potřebu a urputný hlad. Nyní, skrze pouto, které spolu sdíleli, cítila jen divokou radost a uspokojení. Hluboké uspokojení, když byl hlad postupně utišen.

Ona sama cítila potěšení z dávání, z toho, že pomáhá Stefanovi svou vlastní životní silou. Vnímala, jak do něj proudí síla.

Po čase ucítila, jak intenzita jeho potřeby klesá. V žádném případě nebyla ještě zažehnaná, a tak nechápala, co se děje, když se ji pokusil odstrčit.

„To už stačí," zarazil ji a přinutil ji se zvednout. Elena otevřela oči, ona snová blaženost se vytratila. Měl oči zelené jako listy mandragory a ve tváři mu četla hlad šelmy.

„Ještě to není dost, pořád jsi slabý…"

„Ale je to dost *pro tebe*." Opět ji odstrčil a v jeho zelených očích zahlédla zákmit zoufalství. „Eleno, když si vezmu hodně, začneš se měnit. A jestli neustoupíš, jestli ode mě neustoupíš *hned teď*…"

Elena se stáhla k nohám postele. Dívala se, jak se posadil a upravil si tmavý župan. V svitu lampy si všimla, že se mu opět trochu vrátila barva, jemný ruměnec nyní oživil jeho bledou pokožku. Vlasy mu usychaly jako převalující se moře tmavých vln.

„Chyběls mi," řekla tiše. Náhle ji zaplavila úleva, která byla skoro stejně bolestivá jako předtím strach a napětí. Stefan je naživu a mluví s ní. Všechno bude nakonec v pořádku.

„Eleno," jejich pohledy se setkaly, opět ji uchvátil ten zelený oheň. Podvědomě se k němu vydala, ale zarazila se, když se nahlas zasmál.

„Nikdy jsem tě ještě takhle neviděl," řekl a ona se na sebe podívala. Boty a džíny měla umazané rudým bahnem, které také hojně zdobilo i všechno ostatní. Z roztržené

bundy vykukovala vycpávka. A vůbec nepochybovala, že i její tvář je umazaná a špinavá. Věděla, že má rozcuchané a zamotané vlasy. Elena Gilbertová, dokonalá a elegantní jako ze žurnálu, královna plesu střední školy Roberta E. Leea, vypadá jako vandrák.

„Líbí se mi to," dodal Stefan a tentokrát se zasmála s ním.

Pořád ještě se smáli, když se otevřely dveře. Elena ztuhla ostražitostí, popotáhla si rolák a rozhlédla se po pokoji, zda tam není něco, co by je mohlo prozradit. Stefan se posadil vzpřímeněji a olízl si rty.

„Je mu líp!" zazpívala Bonnie, když vkročila do pokoje a uviděla Stefana. Matt a Meredith šli hned za ní a tváře se jim rozzářily překvapením a radostí. Za nimi vešla čtvrtá osoba, jen o málo starší než Bonnie, ale měla již auru určité autority, která neodpovídala jejímu mladému věku. Mary McCulloughová přešla přímo ke svému pacientovi a nahmatala mu puls.

„Tak ty jsi ten, co se bojí doktorů," oslovila ho.

Stefan na chvíli vypadal zmateně, ale pak mu to došlo. „Je to taková fobie z dětství," řekl zahanbeně. Pohlédl úkosem na Elenu, která se nervózně usmívala a neznatelně přikývla. „Ale myslím, že už žádného nepotřebuju, jak vidíš."

„Proč to nenecháš na posouzení mně? Puls máš v pořádku. Vlastně je překvapivě pomalý, dokonce i na sportovce. Myslím, že už nemáš hypotermii, ale pořád ještě jsi prochladlý. Změříme teplotu."

„Myslím, že to nebude nutné," oponoval Stefan hlubokým uklidňujícím hlasem. Elena ho už slyšela použít tenhle hlas dřív a věděla, o co se snaží. Ale Mary si protestů nevšímala.

„Tak ukaž, prosím tě."

„Já to udělám," nabídla se Elena a natáhla se, aby si vzala od Mary teploměr. Ale skleněná tubička jí přitom nějak vyklouzla, spadla na podlahu z tvrdého dřeva

a rozletěla se na kusy. „Ach ne, to jsem nešika. Je mi to hrozně líto!“

„To nevadí,“ ozval se Stefan. „Cítím se už mnohem líp, než předtím. Každou minutou je mi tepleji.“

Mary přejela hodnotícím pohledem nepořádek na podlaze a pak se rozhlédla po pokoji a zkoumala jeho žalostný stav. „Tak dobře,“ souhlasila, ale začala se otáčet s rukama v bok a dožadovala se vysvětlení: „Co se tu proboha stalo?“ Stefan ani nemrknul. „Nic hrozného. Paní Flowersová prostě není dobrá hospodyňka,“ řekl a podíval se jí nevinně do očí.

Elena měla sto chutí se rozesmát a všimla si, že Mary také. Starší dívka ale místo toho udělala obličej a založila si ruce na prsou. „Předpokládám, že nemám šanci se dočkat přímé odpovědi,“ zareagovala. „A je jasné, že nejsi vážně nemocný. Nemůžu tě *nutit*, abys jel na kliniku. Ale důrazně doporučuji, aby sis zítra zašel na kontrolu.“

„Děkuju ti,“ odpověděl Stefan, což, jak si Elena povšimla, nebylo to samé jako souhlas.

„Eleno, zato ty vypadáš, že by se ti hodil doktor,“ prohlásila Bonnie. „Jsi bílá jako stěna.“

„Jsem prostě unavená,“ odpověděla Elena. „Byl to dlouhý den.“

„Radím ti, abys jela domů a šla do postele – a zůstala tam,“ prohlásila Mary. „Nemáš snad anémii, že ne?“

Elena odolala impulsu sáhnout si rukou na tvář. Opravdu je tak bledá? „Ne, opravdu jsem jenom unavená,“ zopakovala. „Jestli je Stefan v pořádku, můžeme teď jet domů.“

Konejšivě přikývnul a v jeho očích si přečetla soukromý vzkaz jen pro ni. „Dopřejte nám minutku, ano?“ poprosila Mary a ostatní a oni zamířili ke schodišti.

„Ahoj, a opatruj se,“ řekla Elena nahlas a objala ho. A do ucha mu zašeptala. „Proč jsi nepoužil na Mary Síly?“

„Zkusil jsem to,“ odpověděl stejně potichu. „Ale asi jsem pořád ještě moc slabý. Neboj se, zlepší se to.“

„Samozřejmě, že ano," souhlasila Elena, ale žaludek se jí stáhnul. „Ale jsi si jistý, že bys měl zůstat sám? Co když…"

„Budu v pořádku. To ty bys neměla být sama." Stefanův hlas byl něžný, ale naléhavý. „Eleno, neměl jsem možnost tě varovat. Mělas pravdu, že Damon je ve Fell's Church."

„Já vím. Tohle ti udělal *on*, že ano?" Elena raději nezmínila, že ho sama vyhledala.

„Já si nepamatuju. Ale je nebezpečný. Eleno, ať s tebou dneska v noci zůstanou Bonnie a Meredith. Nechci, abys byla sama. A dávej si pozor, aby nikdo do vašeho domu nepozval nikoho cizího."

„Půjdeme rovnou spát," slíbila Elena a usmála se na něj. „Nehodláme si nikoho zvát."

„Dej si na to pozor." Z jeho tónu bylo patrné, že si vůbec nedělá legraci. Pomalu přikývla.

„Rozumím, Stefane. Budeme si dávat pozor."

„Dobře." Políbili se, jen se letmo dotkli rty, ale jejich spojené ruce se oddělily jen neochotně. „Poděkuj za mě ostatním," dodal ještě.

„Poděkuju."

Připojila se k ostatním před penzionem. Matt se nabídl, že zaveze Mary domů, aby Bonnie a Meredith mohly jet rovnou k Eleně. Bylo vidět, že Mary je stále krajně podezřívavá ohledně nočních událostí, ale Elena jí to rozhodně nemohla vyčítat. A také nemohla přemýšlet. Byla příliš unavená.

„Mám vám všem vyřídit poděkování," vzpomněla si poté, co Matt odjel.

„Nemá… zač," prohlásila Bonnie a oddělila obě slova mohutným zívnutím, zatímco jí Meredith otvírala dveře auta.

Meredith neříkala nic. Od chvíle, kdy nechala Elenu samotnou se Stefanem, byla velmi tichá.

Bonnie se najednou zasmála. „Na jednu věc jsme všichni zapomněli," řekla. „Na to proroctví."

„Jaké proroctví?" zeptala se Elena.

„O mostě. Jak jste tvrdili, že jsem říkala. Vidíš, šla jsi na ten most a smrt tam nakonec nečekala. Možná jste to špatně pochopily.“

„Ne,“ bránila se Meredith. „Slovům bylo jasně rozumět.“

„Tak je to možná jiný most. Nebo… mmm…“

Bonnie se zachumlala do kabátu, zavřela oči a neobtěžovala se pokračovat.

Ale Elenina představivost větu dokončila za ni. *Nebo jiný čas.*

Když Meredith nastartovala auto, venku zahoukal sýček.

5.

sobota 2. listopadu

Milý deníčku,

dneska ráno jsem se vybudila a cítila jsem se tak divně. Nevím, jak to mám popsat. Na jednu stranu jsem byla tak slabá, že když jsem se pokusila postavit, nohy mě neunesly. Ale na druhou stranu jsem se cítila… příjemně. Tak pohodlně a uvolněně, jako bych se vynášela na koberci jatého světla. Bylo by mi jedno, i kdybych se už nikdy nepohnula.

Pak jsem si vzpomněla na Stefana a pokusila jsem se vstát, ale teta Judith mě přinutila zůstat ležet. Řekla, že Bonnie a Meredith odešly už před několika hodinami a že jsem spala tak tvrdě, že mě nedokázaly vybudit. Řekla, že potřebuju hodně odpočívat.

Takže ležím. Teta Judith mi přinesla do pokoje televizi, ale já se nechci dívat. Radši ležím a píšu, nebo prostě jenom ležím.

Čekám, že Stefan zavolá. Slíbil to. Nebo možná neslíbil. Nedokážu si vzpomenout. Až zavolá, musím

neděle 3. listopadu, 22:30

Právě jsem si přečetla včerejší zápis a jsem v šoku. Co to se mnou jenom bylo? Přerušila jsem psaní v půlce věty a už ani nevím, co jsem to vlastně chtěla napsat. A ani jsem nevysvětlila, jak je to s mým novým deníčkem. Musela jsem být úplně mimo.

Takže, tohle je opravdový začátek mého nového deníčku. Koupila jsem si tuhle knížečku v obchodě. Není tak pěkná, jako ta minulá, ale bude muset stačit. Už jsem se

vzdala naděje, že svůj starý deníček ještě uvidím. Ať už ho vzal kdokoli, nehodlá ho vrátit. Ale když pomyslím, že ho někdo čte, všechny moje soukromé myšlenky na Stefana, mám chuť ho zabít. Ale přitom sama umírám hanbou.

Nestydím se za to, co cítím ke Stefanovi. Ale je to soukromé. A jsou tam různé věci o tom, jak jsme se líbali a jak mě držel v objetí, které nechci, aby kdokoli četl.

Samozřejmě tam není nic o jeho tajemství. To jsem ještě nic nevěděla. A dokud jsem to nezjistila, tak jsem mu nedokázala plně porozumět, teprve potom jsme se konečně dali opravdu dohromady. A teď jsme součástí jeden druhého. Mám pocit, jako bych právě na něj celý život čekala.

Možná si myslíš, že jsem hrozná, když ho miluji, přestože je tím, čím je. Umí být agresivní a vím, že jsou některé věci v jeho minulosti, za které se stydí. Ale nikdy by nedokázal být agresivní vůči mně a minulost je pryč. Cítí takovou vinu a tolik uvnitř trpí. Chci ho uzdravit.

Nevím, co se bude dít dál; jsem jen hrozně šťastná, že je v bezpečí. Dneska jsem zašla do pensionu a ujistila jsem, že tam byla včera policie. Stefan byl pořád slabý a nedokázal použít Síly, aby se jich zbavil, ale z ničeho ho neobvinili. Jen se vyptávali. Stefan říká, že se chovali přátelsky, ale mně to připadá podezřelé. Všechny ty otázky směřovaly k jedinému tématu: kde byl té noci, co někdo napadl staříka pod mostem, a v tu noc, kdy byla napadena Vickie Bennettová ve zřícenině kostela, a také tu noc, kdy byl pan Tanner zavražděn ve škole.

Nemají proti němu žádné důkazy. Ke zločinům začalo docházet poté, co se objevil ve Fell's Church – a co má být? To nic nedokazuje. Pohádal se tu noc s panem Tannerem. Ale znovu – co má být? S panem Tannerem se hádal každý. Zmizel poté, co se našlo tělo pana Tannera. Ale nyní je zpátky a je naprosto jasné, že byl sám napaden stejnou osobou, která se oněch počinů dopustila. Mary policii řekla o tom, v jakém byl stavu. A pokud se zeptají nás, Matt,

Bonnie i Meredith mohou dosvědčit, jak jsme ho našli. Nemají na něj vůbec nic.

Povídali jsme si o tom se Stefanem, i o dalších věcech. Bylo to tak krásné s ním znovu být, i když vypadal unavený a slabý. Pořád si nepamatuje, jak skončil čtvrteční večer, ale většina se určitě odehrála podle mých předpokladů. Stefan se vydal hledat Damona poté, co mě ve čtvrtek večer odvedl domů. Pohádali se. Stefan skončil polomrtvý ve studni. Člověk nemusí být génius, aby si domyslel, co se dělo mezi tím.

Pořád jsem se nepřiznala, že jsem v pátek ráno vyrazila hledat Damona na hřbitov. Raději to udělám až zítra. Vím, že ho to rozčílí, zvlášť až uslyší, co mi Damon řekl.

No, to je asi všechno. Jsem unavená. A tenhle deníček si velmi dobře schovám… ze zřejmých důvodů.

Elena dopsala a podívala se na poslední řádek. Pak doplnila:

P.S. Zajímalo by mě, kdo bude náš nový učitel evropských dějin.

Zastrčila deníček pod matraci a zhasla světlo.

Elena prošla školní chodbou v podivném vakuu. Ve škole byla obvykle zavalená ze všech stran pozdravy: samé ‚čau, Eleno' a ‚ahoj, Eleno', kamkoli šla. Ale dnes před ní nenápadně uhýbali očima nebo byli najednou hrozně zaneprázdnění různými činnostmi, které nezbytně vyžadovaly, aby k ní byli otočeni zády. A tak to pokračovalo po celý den.

Zastavila se ve dveřích třídy, kde měli mít evropské dějiny. Několik studentů tu již sedělo a u tabule stál cizí člověk.

Sám vypadal skoro jako student. Měl poněkud přerostlé pískové vlasy a atletickou postavu. Přes celou tabuli napsal Alaric K. Saltzman. Když se otočil, Elena si všimla, že má i klukovský úsměv.

Stále se usmíval, když si Elena sedla a další studenti proudili do třídy. Mezi nimi i Stefan. Setkal se s ní očima

a sedl si vedle ní, ale nemluvili spolu. Nikdo nemluvil. Ve třídě bylo hrobové ticho.

Bonnie si sedla k Eleně z druhé strany. Matt byl jen o několik lavic dál, ale hleděl přímo dopředu.

Jako poslední vešli Caroline Forbesová a Tyler Smallwood. Přišli spolu. Eleně se vůbec nelíbil výraz na Carolinině tváři. Ten kočičí úsměv a zúžené zelené oči znala až příliš dobře. Tylerovy hezké, poněkud masité rysy zářily uspokojením. Barvy pod okem, které způsobila Stefanova pěst, již skoro zmizely.

„Takže, co kdybychom na začátek uspořádali všechny lavice do kruhu?“

Elena opět přenesla pozornost na cizince v čele třídy. Stále se usmíval.

„No tak, pusťme se do toho. Tak si budeme navzájem vidět do tváře, až si budeme povídat,“ vyzval je.

Studenti tiše poslechli. Nový učitel se neposadil za katedru pana Tannera; místo toho si přitáhl židli opěradlem napřed ke kroužku lavic a obkročmo se na ni usadil.

„A teď,“ prohlásil, „je mi jasné, že na mě všichni musíte být zvědaví. Mé jméno máte na tabuli – jmenuji se Alaric K. Saltzman. Ale přeji si, abyste mě oslovovali křestním jménem. Řeknu vám o sobě víc později, ale nejprve bych vám chtěl dát také příležitost mluvit.

Dnešek je pro většinu z vás pravděpodobně těžký den. Někdo, na kom vám záleželo, už tu není. A to musí bolet. Chci vám dát možnost se otevřít a podělit se o své pocity se mnou i s ostatními. Chci, abyste svou bolest dali najevo, pak můžeme začít budovat náš vztah na důvěře. Takže, kdo to zkusí první?“

Všichni na něj zůstali zírat. Nikdo nehnul ani brvou.

„No, tak co třeba ty?“ Stále s úsměvem povzbudivě pokynul hezké světlovlasé dívce. „Řekni nám svoje jméno, a jaký máš pocit z toho, co se tu stalo.“

Dívka nervózně povstala. „Jmenuji se Sue Carsonová a… ehm…“ Zhluboka se nadechla a houževnatě pokračovala. „A cítím se vyděšená. Protože ať už je ten

maniak kdokoli, je stále na svobodě. A příště se to může stát mě.“ Posadila se.

„Děkuji ti, Sue. Jsem si jistý, že mnoho tvých spolužáků tyto starosti sdílí. A teď, rozumím tomu dobře, že někteří z vás byli u toho, když k oné tragédii došlo?“

Lavice skřípaly, jak se studenti začali nervózně vrtět. Ale Tyler Smallwood se postavil a ukázal své silné zuby v úsměvu.

„*Většina* z nás tam byla,“ řekl a pohlédl na Stefana. Elena si všimla, že ostatní sledují směr jeho pohledu. „Já jsem se tam dostal hned potom, co Bonnie objevila tělo. A cítím starost o naše společenství. Po ulicích pobíhá nebezpečný zabiják a nikdo zatím neudělal nic, aby ho zastavil. A…“ Zarazil se. Elena si nebyla jistá, jak to poznala, ale věděla, že to Caroline mu naznačila, aby přestal. Zatímco si Tyler opět sedal, Caroline pohodila zářivou kaštanovou hřívou a zkřížila své dlouhé nohy.

„Aha. Děkuji vám. Takže většina z vás u toho byla. Tím je to dvojnásob těžké. Můžeme si to poslechnout od toho, kdo objevil tělo? Je tu Bonnie?“ Rozhlédl se kolem.

Bonnie pomalu zvedla ruku a postavila se. „Já *myslím*, že jsem objevila tělo,“ řekla. „Tedy, chci říct, že jsem byla první, kdo si uvědomil, že je skutečně mrtvý, že to jenom nehraje.“

Alaric Saltzman vypadal poněkud zaraženě. „Nehraje? On si často hrál na mrtvolu?“ Ozvalo se hihňání a on opět vyloudil svůj klukovský úsměv. Elena se obrátila a pohlédla na Stefana, který se mračil.

„Ne, ne,“ bránila se Bonnie. „Chápejte, on hrál oběť. Ve Strašidelném domě. Takže už byl pomazaný krví – teda, falešnou krví. A částečně to byla i moje vina, protože on ji na sobě nechtěl a já jsem mu řekla, že to musí. Měl představovat krvavou mrtvolu. Jenže on pořád říkal, že to je moc upatlané a dokud nepřišel Stefan a nepohádal se s ním…,“ zarazila se. „Chci říct, že jsme si s ním o tom promluvili, a on nakonec souhlasil, že to udělá, a pak začal program Strašidelného domu. A o chvíli později jsem si

všimla, že se nezvedá a nestraší děti, jak to měl dělat, tak jsem k němu zašla a zeptala se ho, co se děje. A on neodpověděl. On jenom… on jenom zíral na strop. A pak jsem na něho sáhla a on… bylo to hrozné. Hlava mu tak jako *žuchla*.“ Bonniin hlas se zachvěl a umlkla. Ztěžka polkla.

To už Elena vstávala a stejně tak Stefan a Matt a několik dalších lidí. Elena stiskla Bonniinu ruku.

„Bonnie, to bude v pořádku. Bonnie, nebreč, bude to v pořádku.“

„A na ruce se mi dostala krev. Krev byla všude, tolik krve…“ hystericky zavzlykala.

„Dobře, dáme si pauzu,“ uklidňoval je Alaric Saltzman. „Omlouvám se; nechtěl jsem vás tak rozrušit. Jen si myslím, že tyto pocity budete potřebovat zpracovat a vyrovnat se s nimi. Je zřejmé, že to byla velice zničující zkušenost.“

Vstal, začal přecházet kolem středu kruhu a nervózně svíral ruce.

„Přál bych si,“ řekl a klukovský úsměv se mu vrátil v plné síle, „aby navzdory této atmosféře náš vztah učitele a studentů začal dobře. Co kdybyste dnes večer přišli ke mně a popovídali bychom si neformálně? Prostě se jen začneme vzájemně poznávat, možná budeme i mluvit o tom, co se stalo. Můžete si i přivést přátele, pokud budete chtít. Co si o tom myslíte?“

Následovalo dalších asi třicet sekund zírání. Pak se kdosi zeptal: „K vám domů?“

„Ano… jo, zapomněl jsem. To je ode mě hloupé. Bydlím v Ramseyovic domě na Magnolia Avenue.“ Napsal adresu na tabuli. „Ramseyovi jsou moji přátelé a pronajali mi dům, zatímco budou na dovolené. Pocházím z Charlottesvillu a váš ředitel mi v pátek zavolal a zeptal se mě, jestli bych nemohl převzít vaši výuku. Takovou příležitost jsem uvítal, protože je to moje první práce jako učitele.“

„Aha, tím se to vysvětluje,“ zašeptala Elena.

„Opravdu?“ odpověděl Stefan otázkou.

„Co si teda myslíte? Je to dobrý plán?“ Alaric Saltzman na ně pohlédl.

Nikdo neměl to srdce odmítnout. Ozývala se všelijaká ‚ano‘ a ‚jasně‘.

„Výborně, takže jsme domluvení. Postarám se o občerstvení a doufám, že se vzájemně lépe poznáme. A mimochodem…“

Otevřel třídní knihu a chvíli ji studoval. „… v tomto předmětu bude aktivita z poloviny rozhodovat o konečné známce.“ Opět vzhlédl a usmál se. „Teď můžete jít.“

„Ten má teda nervy,“ zamrmlal někdo, když šla Elena ke dveřím. Bonnie šla hned za ní, ale Alaric Saltzman ji zavolal zpět.

„Mohli by se prosím ti studenti, kteří mluvili před třídou, chvíli zdržet?“

Stefan musel také odejít. „Měl bych radši dohlédnout na fotbalový trénink,“ řekl. „Asi ho zrušili, ale měl bych se přesvědčit.“

Elena byla znepokojená. „Jestli ho nezrušili, myslíš, že už se na to cítíš?“

„Budu v pořádku,“ odpověděl vyhýbavě. Ale všimla si, že má stále vyčerpanou tvář a pohyboval se jako v bolestech. „Sejdeme se u skříněk,“ dodal.

Přikývla. Když došla ke své skřínce, všimla si poblíž Caroline, jak si povídá se dvěma dalšími dívkami. Tři páry očí sledovaly každý Elenin pohyb, když odkládala učebnice, ale když vzhlédla, dva z nich se náhle odvrátily. Jen Caroline na ni zírala dál s hlavou mírně nakloněnou a něco šeptala druhým dívkám.

Elena už toho měla dost. Přibouchla dvířka své skříňky a přešla přímo ke skupince. „Ahoj Becky, ahoj Sheilo,“ pozdravila. A pak, s důrazem na každém slově: „Čau Caroline.“

Becky a Sheila zamumlaly ‚ahoj‘ a dodaly něco o tom, že musejí jít. Elena se ani neohlédla, aby se podívala, jak mizí pryč. Vytrvale upírala pohled na Caroline.

„Co se děje?“ dožadovala se vysvětlení.

„Děje?“ Caroline si celou situaci zjevně užívala a pokoušela se ji protahovat co nejdéle. „Děje s kým?“

„S tebou, Caroline. Se všema. Nepředstírej, že nemáš nic v plánu, protože já vím, že máš. Všichni se mi celý den vyhýbají, jako bych měla mor, a ty se tváříš, jako bys vyhrála v loterii. Co jsi udělala?“

Caroline shodila masku nevinné zvědavosti a vyloudila opět svůj kočičí úsměv. „Když začala škola, tak jsem ti přece říkala, že letos bude všechno jinak, Eleno,“ odpověděla. „Varovala jsem tě, že tvůj čas na trůně se chýlí ke konci. Ale to není *moje* práce. To, co se tu děje, je prostě přirozený výběr. Zákon džungle.“

„A co přesně se tedy děje?“

„No, řekněme, že chodit s vrahem může mít negativní vliv na společenský život.“

Eleně se sevřel hrudník, jako by ji Caroline uhodila. Na okamžik bylo pokušení ránu vrátit skoro neodolatelné. Cítila, jak jí krev buší ve spáncích, a pak prohlásila skrze stisknuté zuby. „To není pravda. Stefan nic neudělal. Policie ho vyslechla a byl očištěn.“

Caroline pokrčila rameny a blahosklonně se usmála. „Eleno, znám tě už od školky,“ řekla, „takže ti kvůli starým časům dám jednu dobrou radu: vykašli se na Stefana. Pokud to uděláš hned teď, možná se dokážeš ještě vyhnout tomu, aby se z tebe stala společensky totálně vyřízená osoba. Jinak si rovnou můžeš jít koupit zvoneček, abys měla čím vyzvánět po ulicích.“

Elena jen soptila vzteky, zatímco se Caroline otočila a kráčela pryč. Kaštanové vlasy se jí pod světly vlnily jako tekutý kov. Pak se Eleně konečně vrátila řeč: „Caroline!“ Dívka se otočila. „Přijdeš na ten večírek u Ramseyů dneska večer?“

„Předpokládám, že ano. Proč?“

„Protože já tam budu. Se Stefanem. Nashledanou v džungli.“ Tentokrát to byla Elena, kdo se obrátil k odchodu.

Důstojnost jejího odchodu poněkud utrpěla, když zahlédla štíhlou postavu ve stínu na konci chodby. Její krok na okamžik znejistěl, ale když došla blíž, poznala, že je to Stefan.

Věděla, že úsměv, který mu věnovala, působí nuceně, a když spolu odcházeli ze školy, Stefan se ohlédl ke skřínkám.

„Takže fotbalový trénink zrušili?“ zeptala se.

Přikývnul. „Co se tam stalo?“ otázal se tiše.

„Nic, ptala jsem se Caroline, jestli přijde večer na tu párty.“ Elena zvedla hlavu a pohlédla na šedivou a ponurou oblohu.

„A o tomhle jste celou tu dobu mluvily?“

Vzpomněla si na to, co jí řekl u sebe v pokoji. Dokáže vidět a také slyšet lépe než obyčejní lidé. Stačí to, aby vyslechl slova pronesená dvanáct metrů od něj?

„Ano,“ řekla vzdorovitě a stále si prohlížela mraky.

„A kvůli tomu jsi tak navztekaná?“

„Ano,“ řekla znovu stejným tónem.

Cítila na sobě jeho pohled. „Eleno, to není pravda.“

„No, pokud dovedeš číst moje myšlenky, nepotřebuješ se na nic ptát, ne?“

Nyní se dívali jeden na druhého. Stefan byl napjatý a ústa měl sevřená do přísné linky. „Víš, že bych to neudělal. Ale měl jsem pocit, že ty jsi ta, které tolik záleží na upřímnosti ve vztazích.“

„Dobře. Caroline se chovala svým obvyklým způsobem – jako mrcha. Pouštěla si hubu na špacír o té vraždě. No a co? Proč by ses o to staral?“

„Protože,“ odpověděl Stefan prostě a krutě, „může mít pravdu. Ne o té vraždě, ale o tobě. O tobě a o mě. Měl jsem si uvědomit, že k tomuhle dojde. A není to jenom ona, že? Celý den cítím všude nepřátelství a strach, ale byl jsem příliš unavený, než abych se to pokoušel analyzovat. Oni si myslí, že já jsem vrah, a mají ti za zlé, že za mnou stojíš.“

„Nezáleží na tom, co si myslí! Mýlí se a nakonec si to uvědomí. A pak bude všechno jako dřív.“

Stefanovi se na rtech objevil mírný melancholický úsměv. „Ty tomu opravdu věříš?“ Pohlédl stranou a obličej mu ztvrdnul. „A co když si to neuvědomí? Co když to bude jen čím dál horší?“

„Co to říkáš?“

„Možná by bylo lepší…“ Stefan se zhluboka nadechnul a opatrně pokračoval: „Možná by bylo lepší, kdybychom se chvíli nevídali. Když si budou myslet, že spolu nechodíme, nechají tě být.“ Zůstala na něj zírat. „A ty myslíš, že bys to dokázal? Nevidět se se mnou a nemluvit se mnou bůhvíjak dlouho?“

„Pokud to bude nezbytné – ano. Mohli bychom předstírat, že jsme se rozešli,“ řekl se zaťatou čelistí.

Elena ještě chvíli zírala. Pak se k němu naklonila tak, až se skoro dotýkali. Musel na ni pohlédnout, oči měl jen pár centimetrů od jejích.

„Existuje jenom jediný způsob,“ odpověděla, „jak celé škole oznámit, že jsme se rozešli. A to je, když mi řekneš, že už mě nemiluješ a že mě už nechceš vidět. Řekni mi to, Stefane, hned teď. Řekni mi, že už se mnou nechceš být.“

Přestal dýchat. Jen na ni hleděl těma svýma zelenýma očima se stopami smaragdových a malachitových odstínů zelené jako u kočky.

„Řekni to,“ vybízela ho. „Řekni mi, jak to beze mě zvládneš, Stefane. Řekni mi…“

Větu už nedokončila. Umlčely ji jeho rty, které překryty její.

6.

Stefan seděl u Gilbertů v obývacím pokoji a vyjadřoval zdvořilý souhlas se vším, co teta Judith řekla. Teta byla nesvá z toho, že tam je – na to člověk ani nepotřeboval umět číst myšlenky, aby to poznal. Ale snažila se, a tak se Stefan snažil také. Chtěl, aby byla Elena šťastná.

Elena. I ve chvílích, kdy se na ni nedíval, vnímal její přítomnost intenzivněji, než cokoli jiného v místnosti. Její živoucí přítomnost zalévala jeho pokožku jako slunce. A když na ni pak pohlédl, bylo to jako sladký šok pro všechny jeho smysly.

Tolik ji miluje. Už v ní neviděl Katherine; už málem zapomněl, jak moc se podobá mrtvé dívce. Rozhodně tu však byla řada rozdílů. Elena měla stejné světle zlaté vlasy a smetanovou pleť a stejné jemné rysy jako Katherine, ale tady veškerá podoba končila. Její oči právě teď vypadaly ve světle ohně fialkové, ale běžně byly tmavomodré jako ten kámen lapis lazuli a rozhodně nepůsobily plaše ani dětsky jako u Katherine. Na druhou stranu to však byla okna do její duše, která z nich vyzařovala jako palčivý plamen. Elena byla prostě Elena a její podoba nahradila v jeho srdci něžného ducha Katherine.

Avšak její síla vnášela do jejich lásky nebezpečí. Minulý týden nebyl schopen odolat, když mu nabídla svou krev. Samozřejmě, že bez ní by mohl zemřít, ale bylo to příliš brzy, než aby to bylo pro Elenu bezpečné. Posté vyhledal pohledem Eleninu tvář a hledal zrádné příznaky změny. Není její smetanová pleť o něco bledší? Její výraz malinko vzdálenější?

Od nynějška budou muset být opatrnější. *On* bude muset být opatrnější. Dbát na to, aby se často krmil, aby uspokojil potřebu zvířaty a nebyl tolik v pokušení. Nesmí nikdy nechat svou potřebu příliš zesílit. I nyní, když o tom přemýšlel, pociťoval hlad. Suchá pálivá trýzeň se mu šířila podél horní čelisti a dráždila ho v žilách a cévách. Měl by být někde venku v lesích – smysly zbystřené, aby zaznamenaly i to nejjemnější zapraskání suchých větviček, svaly připravené k lovu – a ne tady u ohně pozorovat jemný ornament modravých žil na Elenině hrdle.

Štíhlý krk se otočil, když se na něho Elena podívala.

„Chceš jít dneska na ten večírek? Mohli bychom si vzít auto tety Judith," zeptala se.

„Ale nejdřív byste měli ještě zůstat na večeři," ozvala se rychle teta.

„Můžeme si dát něco cestou." Elena tím míní, že něco koupí pro sebe, pomyslel si Stefan. On sám dokázal žvýkat a polykat obyčejné jídlo, když musel, ale nebylo mu to k ničemu dobré. A už dávno ztratil schopnost rozlišovat chutě. Ne, jeho… chutě… jsou nyní specifičtější, pomyslel si. A pokud půjdou na ten večírek, bude to znamenat ještě dlouhé hodiny, než se bude moci nakrmit. Ale přikývl Eleně na souhlas.

„Jestli chceš," odpověděl.

A ona chtěla; byla k tomu rozhodnutá. Viděl to už od začátku. „Tak dobře, měla bych se asi převléknout."

Následoval ji k patě schodiště. „Vezmi si něco s rolákem, nějaký svetr," poradil jí tichým hlasem.

Pohlédla dveřmi do prázdného obývacího pokoje a řekla. „To je v pořádku, už se skoro zahojily, podívej." Poodhrnula si límeček a otočila hlavu ke straně.

Stefan okouzleně hleděl na dvě rudé ranky na její jemné pleti. Byly lehce nafialovělé jako vodou ředěné víno. Zatnul zuby a přinutil se odvrátit pohled. Kdyby se díval o něco déle, asi by ho to přivedlo k šílenství.

„To jsem nemyslel," řekl stroze.

Zářivý závoj vlasů opět přikryl ranky a schoval je „Aha.“

„Pojďte dál.“

Když vešli do pokoje, hovor ustal. Elena pohlédla do tváří, které se k nim obrátily, vnímala zvědavé kradmé pohledy a ostražité výrazy. To nebyl ten druh pohledů, na který byla zvyklá, když vstoupila do místnosti.

Dveře jim otevřel jiný student; Alarica Saltzmana nebylo nikde vidět. Ale Caroline ano, usadila se na barové stoličce, kde mohla nejlépe vystavit své nohy. Věnovala Eleně výsměšný pohled a pronesla jakousi poznámku ke klukovi vedle sebe. Zasmál se.

Elena cítila, jak jí úsměv tuhne a do tváří se vkrádá ruměnec. Pak se ozval známý hlas. „Eleno, Stefane! Tady.“

Vděčně zamířila k Bonnie, která seděla s Meredith a Edem Goffem na pohovce v rohu. Se Stefanem se uhnízdili na ohromném otomanu naproti nim a konverzace v místnosti se pomalu znovu rozproudila.

Podle nevyslovené dohody nikdo nezmínil rozpaky při příchodu Eleny a Stefana. Elena byla rozhodnutá předstírat, že je všechno jako obvykle.

A Bonnie a Meredith ji podpořily. „Vypadáš výborně,“ řekla Bonnie vřele. „Ten červenej svetr je prostě skvělej.“

„Opravdu jí to sluší, že jo, Ede?“ přidala se Meredith a Ed, poněkud zaskočeně, souhlasil.

„Takže vaši třídu sem taky pozval,“ řekla Elena Meredith. „Říkala jsem si, že se to možná týká jen sedmé hodiny.“

„Nevím, jestli bych použila zrovna slovo *pozval*,“ odpověděla Meredith suše. „Vzhledem k tomu, že půlku známky dostaneme za aktivitu.“

„Ty máš dojem, že to myslel vážně? To přece nemohl myslet vážně,“ ozval se Ed.

Elena pokrčila rameny. „Podle mě to vážně myslí. Kde je Ray?“ zeptala se Bonnie.

„Ray? Aháá, Ray. Nevím, někde tu asi bude. Je tu spousta lidí.“

To byla pravda. Ramseyovic obývák byl nacpaný k prasknutí, a pokud Elena viděla, dav přetékal až do jídelny, do salónu a pravděpodobně i do kuchyně. Elena cítila, jak se jí neustále otírají o vlasy lidé, kteří chodili kolem.

„Co vám vlastně Saltzman po hodině chtěl?“ zeptal se Stefan.

„Alaric,“ opravila ho Bonnie škrobeně. „Chtěl, abychom mu říkali Alaric. A jenom se chtěl omluvit. Prý ho hrozně mrzelo, že mě donutil znovu prožít tu strašnou zkušenost. Nevěděl přesně, jak pan Tanner zemřel, a neuvědomil si, že jsem tak citlivá. Samozřejmě, že on sám je taky hrozně citlivý, takže chápe, jaké to je. A prý je vodnář.“

„Typické seznamovací větičky,“ poznamenala Meredith. „Bonnie, přece těm kecům nevěříš, že ne? Je to učitel, neměl by to takhle zkoušet na studenty.“

„On nic nezkoušel! Přesně totéž řekl Tylerovi a Sue. Řekl, že bychom měli vytvořit podpůrnou skupinu, kde bychom byli jeden druhému k dispozici, nebo napsat esej o té noci, abychom ty pocity ze sebe dostali. Říkal, že všichni teenageři jsou velmi senzitivní a že nechce, aby ta tragédie měla trvalý dopad na naše životy.“

„Ach, hotový otec zpovědník,“ poznamenal Ed a Stefan zamaskoval smích kašlem. Ale nebavil se a tu otázku Bonnie nepoložil jen z čiré zvědavosti, to Elena poznala. Cítila, jak to z něj vyzařuje. Stefan měl z Alarica Saltzmana stejné pocity, jaké většina lidí v místnosti chovala vůči němu. Opatrnost a nedůvěra.

„Je to divné. Dělal, jako by ho myšlenka na ten večírek napadla spontánně při naší hodině,“ řekla, čímž podvědomě reagovala na Stefanova nevyřčená podezření, „a přitom to měl evidentně naplánované.“

„A ještě divnější je, že by škola najala nového učitele a ani ho neinformovala, jak předchozí učitel skonal,“ dodal

Stefan. „Všichni o tom přece mluvili; muselo to být i v novinách.“

„Ale tam nebyly všechny podrobnosti,“ odporovala Bonnie. „Vlastně je několik věcí, které policie ještě nezveřejnila, protože si myslí, že jim to pomůže chytit vraha. Například…,“ ztišila hlas, „víte, co říkala Mary? Dr. Feinberg mluvil s kýmsi, kdo prováděl pitvu, se soudním lékařem. A ten řekl, že v těle nezůstala vůbec žádná krev. Ani kapička.“

Elena pocítila, jak jí srdce sevřela ledová ruka – jako kdyby opět stála na hřbitově. Nedokázala promluvit. Ale Ed se zeptal: „A kam se poděla?“

„No, asi všude po podlaze, předpokládám,“ odpověděla Bonnie klidně. „Po oltáři a všude. To právě teď policie vyšetřuje. Ale je neobvyklé, když v těle nezbude žádná krev; obvykle se nějaká usadí ve spodní části těla. Vypadá to jako velké fialové modřiny. Co se děje?“

„Z tvé neuvěřitelné citlivosti je mi na zvracení,“ prohlásila Meredith přiškrceným hlasem. „Nemohli bychom mluvit o něčem jiném?“

„Ale *ty* jsi neměla krev všude po sobě,“ začala Bonnie, ale Stefan ji přerušil.

„Došli vyšetřovatelé k nějakému závěru na základě toho, co našli? Přiblížili se nějak k dopadení vraha?“

„To nevím,“ odpověděla Bonnie a pak se jí rozjasnila tvář. „Ale bude to v pořádku, ty jsi, Eleno, přece říkala, že víš…“

„Sklapni, Bonnie,“ přerušila ji Elena zoufale. Pokud bylo nějaké místo, kde by se o tomhle neměly bavit, rozhodně to byl pokoj přeplněný lidmi, kteří nenávidí Stefana. Bonnie vykulila oči a pak přikývla a zmlkla.

Ale Elena se nedokázala uvolnit. Stefan pana Tannera nezabil, a přesto tytéž důkazy, které vedou k Damonovi, mohou snadno vést i k němu. A k němu také *povedou*, protože nikdo kromě ní a Stefana neví o Damonově existenci. Je tam někde venku, ve stínech. Čeká na svou příští oběť. Možná čeká na Stefana – nebo na ni.

„Je mi horko," prohlásila náhle. „Myslím, že se půjdu podívat, jaké nám *Alaric* připravil občerstvení."

Stefan se začal zvedat, ale Elena na něj mávla, ať se posadí. Jemu by bramborové hranolky a punč nebyly k ničemu. A ona chtěla být chvíli sama, chvíli se místo sezení hýbat, uklidnit se.

Ta chvíle s Bonnie a Meredith ji ukolébala ve falešném pocitu bezpečí. Ale když se od nich odpojila, opět byla konfrontována s postranními pohledy a náhle odvrácenými tvářemi. Tentokrát ji to rozzlobilo. Pohybovala se davem s úmyslnou bezostyšností a opětovala každý pohled, který náhodou zachytila. Už jsem neblaze proslulá, pomyslela si, takže můžu být klidně i drzá.

Měla hlad. V Ramseyovic jídelně někdo přichystal občerstvení, které vypadalo překvapivě dobře. Elena si vzala papírový talíř, naložila si na něj několik kousků mrkve a ignorovala ostatní kolem světlého dubového stolu. Nehodlala na nikoho promluvit, pokud ji neosloví první. Věnovala plnou pozornost jídlu, nakláněla se kolem ostatních, aby si nabrala sýrové trojhránky a keksy, vzala si trochu hroznového vína a pátravě se rozhlížela po stole, jestli něco nepřehlédla.

Úspěšně upoutala pozornost všech přítomných, to cítila, aniž zvedla oči. Zakousla se do krajíčku chleba, držela ho v ústech a pak se odvrátila od stolu.

„Nevadí, když si kousnu?"

Úlekem se jí rozšířily oči a dech se jí zadrhl. Mozek se zasekl a odmítal pochopit, co se právě děje. Zůstala bezbranná a zranitelná, vydaná na milost. I když nedokázala racionálně myslet, smysly dál nemilosrdně zaznamenávaly okolní dění: tmavé oči zaplňovaly její zorné pole, ucítila závan jakési kolínské, dva dlouhé prsty jí zvedly bradu. Damon se naklonil a úhledně a elegantně odkousl opačný konec krajíce.

V ten okamžik byly jejich rty jen centimetry od sebe. Natahoval se již pro další sousto, než se Elenina vzpamatovala natolik, že dokázala ucuknout dozadu. Rukou

uchopila krajíc a zahodila ho. Zachytil ho v letu – virtuózní ukázka bystrých reflexů.

Stále se očima vpíjel do jejích. Elena konečně popadla dech a otevřela ústa, ačkoli si nebyla jistá k čemu. Pravděpodobně k výkřiku. Aby varovala všechny lidi okolo, že mají utéct do noci. Srdce jí bušilo jako kladivo a vidění měla rozmazané.

„Klid, klid.“ Vzal jí talíř a uchopil ji za zápěstí. Držel ji zlehka, stejným způsobem, jakým Mary kontrolovala Stefanovi puls. Když nepřestávala zírat a lapat po dechu, jemně ji pohladil palcem, jako by ji chtěl utišit. „Klid. To je v pořádku.“

Co tu sakra děláš? pomyslela si. Celá scéna kolem jí připadala strašidelně jasná a nepřirozená. Bylo to jako jedna z těch nočních můr, kdy všechno vypadá normálně, jako v bdělém stavu, a pak se najednou stane něco bizarního. On je všechny zabije.

„*Eleno? Jsi v pořádku*?“ oslovila ji Sue Carsonová a vzala ji za rameno.

„Myslím, že se zakuckala nebo tak něco,“ řekl Damon a pustil Eleně zápěstí. „Ale už bude v pořádku. Proč nás nepředstavíš?“

On je všechny zabije…

„Eleno, tohle je Damon… ehm…“ Sue omluvně rozhodila pažemi a Damon za ni dokončil: „Smith.“ Pozvedl směrem k Eleně papírový pohárek. „Na zdraví.“

„Co tu děláš?“ zašeptala.

„Studuje vysokou,“ ozvala se Sue, když se Damon neměl k odpovědi. „Na univerzitě ve Virginii, že? Kolej *William and Mary*?“

„Kromě jiného,“ poznamenal Damon a stále hleděl na Elenu. Na Sue se nepodíval ani jednou. „Rád cestuju.“

Svět kolem Eleny zapadl zpět na své místo, ale byl to mrazivý svět. Všude okolo byli lidé, fascinovaně sledovali jejich rozhovor, takže nemohla říct, co by chtěla. Ale také byla díky nim v bezpečí. Ať už k tomu měl jakýkoli důvod, Damon rozehrál hru a předstíral, že je jedním z nich.

A pokud chce v této maškarádě pokračovat, neudělá jí nic před ostatními… aspoň doufala.

Hra. Ale on určil pravidla. Stojí tu v Ramseyovic jídelně a hraje si s ní.

„Je tu teprve pár dnů," pokračovala Sue snaživě. „Na návštěvě u – přátel, říkal jsi to tak? Nebo u příbuzných?"

„Ano," odpověděl Damon.

„Máš štěstí, že můžeš odfrčet, kdy se ti zachce," řekla Elena. Nevěděla, co to do ní vjelo, že se ho pokouší odhalit.

„Štěstí s tím nemá moc co dělat," odvětil Damon. „Tancuješ ráda?"

„Co děláš za obor?"

Usmál se na ni. „Americký folklór. Vědělas například, že mateřské znamínko na krku znamená, že budeš bohatá? Vadilo by ti, kdybych se podíval?"

„*Mně* by to vadilo," ozval se hlas za Elenou. Byl tichý, zřetelný a chladný. Elena slyšela Stefana takovým hlasem promluvit jen jednou: když našel Tylera, jak ji obtěžuje na hřbitově. Damonovy prsty na jejím hrdle strnuly a ona rychle ustoupila dozadu.

„A záleží na tom, co tobě vadí?" zeptal se.

Stáli proti sobě v chvějivém žlutém světle mosazného lustru.

Elena si uvědomovala různé vrstvy svých myšlenek, jako vrstvy zmrzliny s ovocem. Všichni na ně hledí: tohle je lepší než kino… neuvědomila jsem si, že Stefan je vyšší… tamhle jsou Bonnie a Meredith, zvědavé, co se to děje… Stefan má vztek, ale je stále slabý, stále má bolesti… pokud půjde po Damonovi teď, prohraje…

A před všemi těmito lidmi. Myšlenky se jí s hlasitým cvaknutím zastavily a vše zapadlo do správných kolejí. Tak proto tu Damon je. Chce, aby ho Stefan napadl, zjevně bez důvodu. A bez ohledu na to, co se stane pak, Damon vyhraje. I kdyby ho Stefan přepral, bude to jen další důkaz jeho ‚sklonů k násilí'. Další důkaz, který bude vodou na mlýn těm, kdo Stefana obviňují. A jestli Stefan v souboji prohraje…

To by znamenalo, že přijde o život, pomyslela si Elena. Ach Stefane, právě teď je mnohem silnější, než ty; prosím nedělej to. Nenahrávej mu do rukou. On tě *chce* zabít; jen k tomu hledá příležitost.

Donutila své údy k pohybu, ačkoli byly ztuhlé a nemotorné jako u loutky. „Stefane," řekla a vzala jeho studenou ruku do své, „pojďme domů."

Vnímala napětí v jeho těle, jako by mu pod kůží probíhal elektrický proud. Plně se soustředil na Damona a v očích mu zářilo světlo jako oheň odrážející se na ostří dýky. Takhle ho neznala, nepoznávala ho. Děsil ji.

„*Stefane*," volala na něj, jako by se ztratila v mlze a nemohla ho najít. „Stefane, *prosím*."

A pomalu, pomalinku cítila, jak na ni reaguje. Slyšela, jak se nadechnul, a cítila, jak v něm povolilo napětí, přepnul na jakousi nižší energetickou hladinu. Smrtící soustředění jeho mysli bylo odvráceno, pohlédl na ni a viděl ji.

„Tak dobře," řekl jemně a pohlédl jí do očí. „Pojďme."

Když se otočili k odchodu, stále se ho držela – jednou rukou mu svírala dlaň a druhou zastrčila pod jeho rámě. Silou vůle se přiměla neohlédnout, když odcházeli, ale vzadu na krku jí vstávaly chloupky a mravenčilo jí, jako by očekávala bodnutí nožem.

Místo toho zaslechla Damonův hluboký ironický hlas: „A slyšels, že polibky zrzek léčí opary?" A pak Bonniin přehnaný a polichocený smích.

Cestou ven konečně potkali svého hostitele.

„Odcházíte už tak brzy?" zeptal se Alaric. „Ještě jsem ani neměl příležitost si s vámi popovídat."

Vypadal zároveň dychtivě i vyčítavě, jako pes, který velmi dobře ví, že nepůjde na procházku, ale stejně vrtí ohonem. Elena cítila, jak se jí zmocňuje starost o něj i o všechny ostatní v domě. Nechávají je se Stefanem na pospas Damonovi. Musí jen doufat, že její předchozí odhad byl správný a že Damon bude chtít pokračovat v šarádě. Právě teď měla dost co dělat s tím, aby odsud Stefana dostala, než si to rozmyslí.

„Necítím se úplně dobře," řekla a brala si kabelku z otomanu, kde ji předtím zanechala. „Je mi to líto." Zesílila tlak na Stefanovu paži. Teď by stačilo jen málo, aby se otočil a zamířil rovnou do jídelny.

„*Mně* je to líto," odpověděl Alaric. „Nashledanou."

Už byli mezi dveřmi, když si všimla malého útržku fialového papírku, který čouhal z její kabelky. Automaticky ho vytáhla a rozložila, myslela přitom na jiné věci.

Byl tam nějaký nápis, prostým tlustým a neznámým rukopisem. Pouhé tři řádky. Přečetla si je a svět se s ní otřásl. Tohle už na ni bylo moc, nic dalšího už nezvládne.

„Co to je?" zeptal se Stefan.

„Nic," vrazila papír zpátky do postranní kapsy kabelky a prsty ho zatlačila dolů. „Nic to není, Stefane. Pojďme pryč."

Vykročili ven do provazců deště.

7.

„Příště už neodejdu,“ řekl Stefan tiše.

Elena věděla, že to myslí vážně, a vyděsilo ji to. Ale právě teď její emoce prostě běžely na neutrál a nechtěla se hádat.

„Byl tam,“ řekla. „V obyčejném domě plném obyčejných lidí, jako kdyby měl nárok tam být. Nikdy by mě nenapadlo, že se toho odváží.“

„Proč ne?“ zeptal se Stefan stroze a s hořkostí. „I já jsem tam byl, v obyčejném domě plném obyčejných lidí, jako bych měl nárok tam být.“

„Nemyslela jsem to tak, jak to asi vyznělo. Jenže jedinkrát, kdy jsem ho viděla na veřejnosti, to bylo ve Strašidelném domě, a to měl masku a kostým a byla tma. Jinak to vždycky bylo na nějakém opuštěném místě, jako v noci v tělocvičně, když jsem tam byla sama, nebo na hřbitově…“

Jakmile to vyslovila, uvědomila si, že poslední část věty byla chyba. Pořád ještě Stefanovi neřekla o tom, že šla Damona před třemi dny hledat. Cítila, jak na vedlejším sedadle ztuhnul.

„Na hřbitově?“

„Ano… ten den, když nás honil s Bonnie a Meredith. Určitě to musel být Damon. Nikdo tam kromě nás nebyl.“

Proč mu lže? Protože, ozval se tichý hlásek v její hlavě, jinak by mohl ztratit nervy. To, co jí Damon řekl a co slíbil, že má pro ni uchystáno, by mohla být poslední kapka, kterou by pohár přetekl.

Tohle mu nikdy nemůžu říct, uvědomila si šokovaně. Ani o tom, jak to bylo, ani o tom, co Damon plánuje do budoucna. Pokud Stefan bude s Damonem bojovat, zemře.

Takže se to nikdy nedozví, slíbila si. Bez ohledu na to, co budu muset udělat, zabráním jim, aby spolu o mě bojovali. Ať se stane cokoliv.

Na okamžik se zachvěla neblahou předtuchou. Před pěti sty lety se jim Katherine snažila zabránit v soupeření a místo toho je dohnala k souboji na život a na smrt. Ale ona neudělá stejnou chybu, slibovala si Elena. Katherine se chovala hloupě a dětinsky. Kdo jiný než hloupé děcko by se zabil v naději, že se dva sokové v boji o její ruku stanou přáteli? To byla nejhorší chyba celého toho smutného příběhu. Kvůli tomu přerostlo soupeření mezi Stefanem a Damonem v nesmiřitelnou nenávist. A co víc, Stefan od té doby žije s pocitem viny; obviňuje se za Katherininu hloupost a slabost.

Ve snaze odvést řeč se zeptala: „Myslíš, že ho tam někdo pozval?“

„Zjevně ano, když tam *byl*.“

„Pak je to tedy pravda – o lidech, jako jsi ty. Musíte být pozváni dovnitř. Ale Damon se dostal do tělocvičny bez pozvání.“

„To proto, že tělocvična není ničí domov. To je jediné kritérium. Nezáleží na tom, jestli je to dům nebo stan nebo byt nad obchodem. Pokud tam živoucí lidé jedí a spí, musíme být dovnitř pozváni.“

„Ale já jsem tě nepozvala do *mého* domu.“

„Ale ano, pozvala. Tu první noc, když jsem tě vezl domů, jsi otevřela dveře a kývla jsi na mě. Nemusí to být verbální pozvání. Pokud je jasný záměr, stačí to. A člověk, který nás zve, nemusí být ve skutečnosti obyvatelem toho domu. Stačí jakýkoli člověk.“

Elena přemýšlela. „A co třeba hausbót?“

„To je stejné. Ačkoli proudící voda může být sama o sobě bariérou. Pro některé z nás může být skoro nemožné ji překročit.“

Elena si náhle vybavila, jak s Meredith a Bonnie běžely k Wickery Bridge. Protože nějakým způsobem věděla, že

když se dostanou na druhou stranu řeky, budou v bezpečí před čímkoliv, co je pronásleduje.

„Takže *proto*," zašeptala. Stále to však nevysvětlovalo, jak je možné, že to věděla. Bylo to, jako by ta informace byla vložena do její hlavy odněkud zvenčí. Pak si uvědomila něco dalšího.

„Tys mě ale vzal přes ten most. Můžeš překročit tekoucí vodu."

„To proto, že jsem slabý." Pronesl to nevýrazně, bez jakýchkoli emocí. „Je to ironie, ale čím mocnější máš Síly, tím více se na tebe vztahují určitá omezení. Čím víc patříš temnotám, tím více tě pravidla temnot svazují."

„A jaká ještě platí pravidla?" vyptávala se Elena. V hlavě se jí začínal rýsovat zárodek plánu. Nebo přinejmenším naděje na plán.

Stefan na ni pohlédl. „Ano," řekl. „Myslím, že je čas, aby ses to dozvěděla. Čím víc budeš o Damonovi vědět, tím je větší šance, že se budeš umět ochránit."

Ochránit se? Možná ví Stefan víc, než si myslela. Ale když zahnul do boční ulice a zaparkoval, řekla jen: „Dobře. Mám si začít dělat zásoby česneku?"

Zasmál se. „Jenom pokud bys chtěla ztratit na popularitě. Ale existují určité rostliny, které ti můžou pomoct. Třeba sporýš lékařský. To je bylina, která má pomáhat proti očarování a dokáže ti udržet jasnou mysl, i když se proti tobě někdo pokouší použít Síly. Lidé ji nosívali zavěšenou na krku. Bonnie by to nadchlo, byla to posvátná bylina druidů."

„Sporýš lékařský," zopakovala Elena a ochutnávala nezvyklé slovo. „A co ještě?"

„Silné světlo nebo přímé sluneční světlo může být velmi bolestivé. Všimneš si, že se počasí změnilo."

„Už jsem si všimla," odpověděla Elena po chvíli. „Tím chceš říct, že to dělá Damon?"

„Musí to být on. Ovládání živlů vyžaduje velmi mocné Síly, ale usnadňuje mu to cestování za dne. Dokud je pod mrakem, nemusí si chránit oči."

„Ani ty ne," poznamenala Elena. „A co… no, kříže a takové věci?"

„Bez účinku," odpověděl Stefan. „Jenom v případě, že osoba, která předmět drží, sama *věří*, že jí poskytuje ochranu, může to neuvěřitelně posílit její vůli k odporu."

„Ehm… a stříbrné kulky?"

Stefan se opět krátce zasmál: „To platí na vlkodlaky. Podle toho, co jsem slyšel, nesnášejí stříbro v jakékoli podobě. Pro nás je stále ještě schválenou metodou dřevěný kolík do srdce. Ale existují i další různě účinné způsoby: spálení, setnutí, proražení spánků nehty. Ale nejlepší je…"

„Stefane!" Osamělý zahořklý úsměv, který mu pohrával na rtech ji děsil. „A co proměna ve zvíře? Předtím jsi říkal, že kdybys měl dost Síly, dokázal bys to. Jestliže se Damon může stát jakýmkoliv zvířetem si zamane, jak ho vůbec poznáme?"

„Nemůže být jakýmkoli zvířetem. Může to být pouze jedno zvíře, maximálně dvě. Ani s jeho Silami nevěřím, že by dokázal víc než to."

„Takže si budeme dávat bacha na havrany."

„Přesně. Taky můžeš poznat, že je blízko, z chování opravdových zvířat. Obvykle na nás nereagují příliš dobře; cítí, že jsme lovci."

„Jang-ce na toho havrana pořád štěkal. Bylo to, jako by věděl, že s ním není něco v pořádku," vzpomněla si Elena. „A Stefane," dodala jiným tónem, když se jí vynořila další myšlenka. „A co zrcadla? Nevzpomínám si, že bych tě někdy v nějakém viděla."

Na okamžik zaváhal. Pak řekl: „Podle legend zrcadla odrážejí duši toho, kdo se v nich shlíží. Proto se primitivní kmeny bojí zrcadel; obávají se, že jejich duše bude uvězněna nebo ukradena. Předpokládalo se, že my nemáme žádný odraz – protože nemáme duši." Pomalu se natáhl po zpětném zrcátku a naklonil ho dolů, aby se do něj mohla Elena podívat. Ve stříbrném sklíčku viděla jeho oči, ztracené, utrápené a nekonečně smutné.

Nedalo se dělat nic jiného, než ho obejmout, a Elena to udělala. „Miluji tě," zašeptala. To byla jediná útěcha, kterou mu mohla poskytnout. To bylo vše, co měli.

Cítila, jak ji sevřel pažemi a schoval tvář do jejích vlasů. „Ty jsi moje zrcadlo," zašeptal v odpověď.

Bylo krásné cítit, jak se uvolnil, napětí opouštělo jeho tělo a teplo a útěcha proudily dovnitř. I ona cítila útěchu a mír, který ji zaplavil uvnitř i vně. Bylo to tak krásné, že se zapomněla zeptat, co tím myslí, dokud nebyli u vchodových dveří a neloučili se.

„Já jsem zrcadlo?" vzhlédla k němu tázavě.

„Ukradla jsi moji duši," odpověděl. „Zamkni za sebou dveře a dnes v noci už je neotvírej." A byl pryč.

„Eleno, díky bohu," vítala ji teta Judith. Když na ni Elena zůstala koukat, dodala: „Volala Bonnie z toho večírku. Říkala, žes nečekaně odešla, a když jsi nedorazila domů, dělala jsem si starosti."

„Byli jsme se se Stefanem projet." Eleně se nelíbil tetin výraz při jejích slovech. „Je v tom nějaký problém?"

„Ne, ne… jenom…," teta Judith zjevně nevěděla, jak dokončit větu. „Eleno, říkala jsem si, že by nemuselo být špatné… kdyby ses se Stefanem tolik nevídala."

Elena ztuhla. „Tak ty taky?"

„Nevěřím drbům," ujistila ji teta Judith. „Ale kvůli tobě samotné by bylo lepší, kdyby ses od něj držela trošku dál, kdybys…"

„Kdybych se s ním rozešla? Opustila ho, protože lidé o něm šíří pomluvy? Držela se dál od očerňovaného, aby něco z té špíny neulpělo i na mě?" Hněv byl vítaným způsobem, jak se zbavit napětí, slova se kupila Eleně v hrdle a drala se ven všechna najednou. „Ne. Nemyslím si, že je to dobrý nápad, teto. A kdybychom tu mluvili o Robertovi, ani ty by sis to nemyslela. Nebo možná ano!"

„Eleno, nebudeš se mnou mluvit tímhle tónem…"

„Stejně jsem už skončila!" vykřikla Elena a vrhla se ke schodům. Dokázala udržet slzy, dokud se nedostala do

svého pokoje a nezamkla dveře. Pak se vrhla na postel a rozvzlykala se.

O chvíli později se zvedla a zavolala Bonnie. Bonnie byla vzrušená a výřečná. Co tím Elena myslí, jestli se stalo něco neobvyklého potom, co se Stefanem odešli? Neobvyklý byl jejich odchod! Ne, ten nový kluk Damon už nic o Stefanovi neříkal, jen se tam chvíli potloukal a pak zmizel. Ne, Bonnie neviděla, jestli odcházel s někým. Proč? Žárlí snad Elena? Ano, samozřejmě, že to myslí jako vtip. Ale on vlastně *je* senzační, ne? Skoro senzačnější, než Stefan, teda pokud máš ráda tmavé vlasy a oči. Samozřejmě, jestli se ti líbí světlejší vlasy a oříškové oči…

Elena z toho okamžitě odvodila, že Alaric Saltzman má oříškové oči.

Konečně se rozloučily, a teprve v tu chvíli si vzpomněla na vzkaz, který našla v kabelce. Měla se zeptat Bonnie, jestli se někdo přiblížil k její kabelce, když byla v jídelně. Ale Bonnie a Meredith taky byly nějaký čas v jídelně, někdo to mohl udělat zrovna v tu dobu.

Už jenom z pohledu na fialový papír se jí dělalo špatně od žaludku. Nedokázala se na něj pomalu ani podívat. Ale teď, když byla sama, ho *musela* rozložit a celé si to znovu přečíst v bláhové naději, že tentokrát ta slova budou jiná, že se předtím zmýlila.

Ale nebyla jiná. Ostrá výrazná písmena vystupovala proti bledému podkladu, jako kdyby byla tři metry vysoká.

Chtěla jsem se ho dotknout. Víc, než kteréhokoli jiného kluka, s kterým jsem chodila. A vím, že on to taky chce, ale snaží se být zdrženlivý.

Její slova. Z jejího deníčku. Z toho, který jí ukradli.

Druhého dne u ní zazvonily Bonnie a Meredith.

„Včera večer mi volal Stefan," řekla Meredith. „Říkal, že se chce ujistit, že nepůjdeš do školy sama. Prý dneska nepřijde do školy, tak mě poprosil, jestli bychom tě s Bonnie nemohly vyzvednout a jít s tebou."

„Budeme ti dělat ozbrojený doprovod," doplnila Bonnie, která byla evidentně v dobré náladě. „A garde. Myslím, že je to od něj hrozně milé, že se o tebe tak stará."

„Asi je taky vodnář," ozvala se Meredith. „Tak pojď, Eleno, než ji zabiju, aby už konečně přestala mluvit o Alaricovi."

Elena kráčela potichu a přemýšlela, co asi Stefan dělá, když nejde do školy. Dnes si připadala zranitelná a nechráněná, jakoby měla kůži naruby. Měla jeden z těch dnů, kdy se člověk rozpláče nad každou hloupostí.

Na školní nástěnce před kanceláří byl připíchnutý kus fialového papíru.

Měla to vědět. *Věděla* to, někde hluboko uvnitř. Zloději nestačilo, že jí dal najevo, že její soukromá slovíčka někdo četl. Ukazuje jí, že je může zveřejnit.

Strhla papír z nástěnky a zmuchlala ho, ale předtím si všimla slov. Jediný pohled jí je stačil vypálit do mysli.

Mám pocit, jako by ho někdo v minulosti hrozně ranil a on se přes to ještě nepřenesl. Ale také si myslím, že se zároveň něčeho bojí, že má nějaké tajemství, které nechce, abych odhalila.

„Eleno, co je? Co se děje? Eleno, mluv s námi!"

Bonnie a Meredith ji následovaly na nejbližší dívčí toalety, kde se postavila ke koši a škubala papír na drobné kousíčky a ztěžka dýchala, jako by právě dokončila závod. Pohlédly na sebe a pak šly zkontrolovat kabinky.

„Hej ty," zavolala Meredith nahlas a zaklepala na jedny dveře, „právo maturantů. Jdi pryč!"

Chvíli se ozývalo šustění a pak se objevila vyjevená prvačka. „Ale já jsem ani…"

„Ven," přikázala Bonnie. „A ty," obrátila se na dívku, která si umývala ruce, „postav se před dveře a dávej pozor, aby sem nikdo nepřišel."

„Ale proč, co chcete…?"

„Pohni sebou, kotě. Pokud těmi dveřmi někdo projde, budeš se nám zodpovídat."

Když se dveře opět zavřely, obě se obrátily k Eleně.

„Tohle je přepadení," prohlásila Meredith. „Dělej, Eleno, dej to sem."

Elena rozškubla poslední kousíček papíru a nevěděla, jestli se má smát, nebo brečet. Chtěla jim všechno říct, ale nemohla. Rozhodla se, že jim poví alespoň o deníčku.

Rozzlobilo a rozpálilo je to stejně jako ji.

„Musí to být někdo, kdo byl na tom večírku," prohlásila nakonec Meredith, když dostatečně vyjádřily svůj názor na zlodějův charakter, morálku a pravděpodobnou konečnou stanici v posmrtném životě. „Ale mohl to udělat kdokoli. Nevzpomínám si na nikoho konkrétního, kdo by se přiblížil k tvojí kabelce, ale pokoj byl plný lidí, mohlo se to stát, aniž bych si toho vůbec všimla."

„Ale *proč* by to vůbec někdo dělal?" přemítala Bonnie. „Pokud ovšem… Eleno, tu noc, kdy jsme našly Stefana, jsi naznačila pár věcí. Říkalas, že asi víš, kdo je ten vrah."

„Nejen, že to vím – jsem si tím jistá. Ale pokud si myslíte, že to má nějakou souvislost, tak to nemůžu říct. Mohlo by to tak být. Mohla to udělat ta samá osoba."

Bonnie se zděsila. „Ale to znamená, že ten vrah je student z naší školy!" Když Elena zavrtěla hlavou, pokračovala. „Jediní lidé na večírku, kteří u nás nestudují, byli Alaric a ten nový kluk." Výraz ve tváři se jí změnil. „Alaric pana Tannera nezabil! Ještě ani nebyl ve Fell's Church!"

„Já přece vím, že to Alaric neudělal." Zašla už příliš daleko, než aby mohla nyní přestat; Bonnie a Meredith už vědí příliš mnoho. „To Damon."

„Ten kluk že je *vrah?* Ten kluk, který mě *políbil*?"

„Bonnie, uklidni se." Jako vždy, hysterie u ostatních Eleně pomáhala získat lepší sebekontrolu. „Ano, on je ten vrah a všechny tři si na něj musíme dávat pozor. Proto vám to říkám. Nikdy, nikdy v životě ho nezvěte k sobě domů."

Elena se zarazila a zkoumavě hleděla do tváří svých kamarádek. Zíraly na ni a na okamžik měla příšerný pocit, že jí nevěří. Že začnou pochybovat o jejím duševním zdraví.

Ale jediné, na co se Meredith zeptala svým vyrovnaným, objektivním tónem, bylo: „Jsi si tím naprosto jistá?“

„Ano, jsem si naprosto jistá. On je vrah a on zavřel Stefana do studně a příště může jít po někom z nás. A nevím, jestli existuje nějaký způsob, jak ho zastavit.“

„Tak dobře,“ prohlásila Meredith a zvedla obočí. „Nedivím se, že jste se Stefanem tak spěchali z toho večírku.“

Když Elena vešla do jídelny, Caroline jí věnovala jízlivý úsměšek. Ale Elena si toho skoro ani nevšimla.

Ale jedné věci si všimla okamžitě. Byla tam Vickie Bennettová.

Vickie nebyla ve škole od oné noci, kdy ji Matt, Bonnie a Meredith našli bloudit po silnici a blouznit o mlze a očích a něčem příšerném na hřbitově. Lékaři, kteří ji potom vyšetřovali, říkali, že fyzicky s ní není nic vážného, přesto se až dosud do školy nevrátila. Lidé si šeptali o psycholozích a různých medikamentech, které zkouší.

Přesto působí jako blázen, pomyslela si Elena. Vypadala bledá a zlomená a tak nějak schoulená do svého oděvu. Když kolem ní Elena přecházela, zvedla pohled, který připomínal potrefenou laň.

Bylo nezvyklé sedět v poloprázdné jídelně jenom s Bonnie a Meredith. Obvykle se ostatní tlačili na místa kolem jejich trojice.

„Dneska ráno jsme nedokončily rozhovor,“ připomněla Meredith. „Dojdi si pro něco k jídlu a pak si promluvíme o tom, co by se dalo dělat s těma útržkama z deníku.“

„Nemám hlad,“ odpověděla Elena stroze. „A co bychom mohly dělat? Pokud je to Damon, neexistuje způsob, jak ho zastavit. Věřte mi, ani policie to nedokáže. Proto jsem jim neřekla, že je to on. Neexistuje žádný důkaz a kromě toho, oni by nikdy… Bonnie, ty mě neposloucháš.“

„Promiň,“ řekla Bonnie, která hleděla kamsi za Elenino levé ucho. „Ale támhle se děje něco divného.“

Elena se otočila. Vickie Bennettová stála v přední části jídelny, ale už nevypadala schouleně ani zlomeně. Rozhlížela se po místnosti záludným hodnotícím pohledem a usmívala se.

„No, nevypadá normálně, ale neřekla bych, že je úplně šílená," ozvala se Meredith. Pak dodala: „Počkejte moment."

Vickie si začala rozepínat svetr. Ale podivný byl ten *způsob*, jakým to dělala – cílenými drobnými kmity prstů, zatímco se rozhlížela s oním záludným úsměvem. Když rozepnula poslední knoflík, uchopila svetr elegantně mezi palec a ukazovák a přejížděla si jím nejdřív po jedné paži a pak po druhé. Pak ho upustila na podlahu.

„Výstřední, to je to správné slovo," uzavřela Meredith.

Studenti, kteří přecházeli kolem Vickie s naloženými tácy, si ji zvědavě prohlíželi a ještě se po ní otáčeli. A když si sundala i boty, začali se zastavovat.

Udělala to elegantně, zachytila palcem podpatek lodičky a stáhla ji dolů. Pak skopla i druhou.

„Nemůže přece takhle pokračovat," zamumlala Bonnie, když Vickie zamířila prsty k perleťovým knoflíčkům na bílé hedvábné blůzce.

Studenti začali otáčet hlavy, šťouchali do sebe a ukazovali si na ni. Kolem Vickie se shromáždila malá skupinka, ale držela se dost daleko, aby nebránila ostatním ve výhledu.

Bílá blůzka se snesla k zemi jako raněný duch. Pod ní měla Vickie bílou krajkovou košilku.

V jídelně utichly všechny zvuky s výjimkou tichého šepotu. Nikdo nejedl. Skupinka kolem Vickie se začala rozrůstat.

Vickie se ostýchavě usmála a začala si rozepínat patentky u pasu. K podlaze se snesla i plisovaná sukně. Vystoupila z ní a nohou ji odsunula stranou.

Kdosi vzadu v jídelně se postavil a povzbuzoval ji: „Sundat! Sundat!" Přidaly se i další hlasy.

„Copak ji nikdo nezastaví?" rozčílila se Bonnie.

Elena vstala. Když se k Vickie přiblížila naposled, dívka vykřikla a zaútočila na ni. Ale když k ní přišly teď, Vickie jí věnovala spiklenecký úsměv. Rty se jí pohnuly, ale přes skandování Elena neslyšela, co říká.

„No tak, Vickie, půjdeme," oslovila ji.

Vickie pohodila světle hnědou hřívou a zatáhla za ramínko košilky.

Elena se sklonila, sebrala svetr a přehodila ho Vickie kolem ramen. Když se přitom Vickie dotkla, její napůl zavřené oči se opět široce rozevřely jako u potrefené laně. Vickie se začala divoce rozhlížet, jakoby se právě probudila ze sna. Pohlédla na sebe a na tváři se jí objevil úžas. Zahalila se do svetru pevněji, ustupovala a třásla se.

V místnosti bylo opět naprosté ticho.

„Bude to v pořádku," mluvila na ni Elena konejšivě. „No tak."

Když Vickie uslyšela její hlas, vyskočila, jako by se jí někdo dotknul žhavým drátem. Zírala na Elenu a pak vybuchla.

„Ty jsi jedna z nich! Viděla jsem tě! Jsi zlá!" Otočila se a vyběhla z jídelny. Elena za ní jen omráčeně hleděla.

8.

„Víte, co je nejdivnější na Vickiině chování v jídelně? Teda kromě těch zřejmých věcí?“ zeptala se Bonnie a olizovala si z prstů čokoládovou polevu.

„Co?“ zeptala se Elena sklesle.

„No to, jak skončila – v košilce. Vypadala přesně tak, jak jsme ji našli tenkrát na té silnici, jenomže tenkrát byla ještě k tomu poškrábaná.“

„Mysleli jsme si, že to jsou kočičí škrábance,“ řekla Meredith a slupla poslední sousto čokoládového dortu. Zdálo se, že má zase jednu ze svých tichých přemýšlivých nálad; právě si bedlivě prohlížela Elenu. „Ale to se mi nezdá moc pravděpodobné.“

Elena jí pohled vrátila. „Možná spadla do nějakého roští,“ řekla. „A teď, pokud jste dojedly, chcete vidět ten první vzkaz z deníčku?“

Daly talíře do dřezu a vyšly po schodech do Elenina pokoje. Když si dívky četly vzkaz, Elena se začervenala. Bonnie a Meredith jsou její nejlepší kamarádky, teď možná už její jediné kamarádky. Už dřív jim četla úryvky z deníčku. Ale tohle bylo něco jiného. V životě se necítila tak ponížená. „No?“ tázavě se obrátila na Meredith.

„Osoba, která tohle psala, má metr osmdesát, lehce kulhá a nosí falešný knír,“ odrecitovala Meredith. „Promiň,“ dodala, když viděla, jak se Elena tváří. „To nebylo vtipné. Ale vlastně nemáme moc z čeho vycházet, že? Písmo vypadá jako klučicí, ale papír napovídá spíš dívku.“

„A vůbec je celá ta věc taková holčičí,“ ozvala se Bonnie. „No určitě – citovat ti kousky tvých deníkových

zápisků je něco, co by vymyslela ženská. Muži se o deníčky nezajímají," dodala.

„Ty prostě nechceš, aby to byl Damon," prohlásila Meredith. „Člověk by si myslel, že ti bude dělat větší starosti, že je to šílený zabiják, než zloděj deníků."

„Já nevím; zabijáci jsou takoví romantičtí. Představ si jaké to je, umírat s jeho rukama kolem hrdla. Škrtí tě, život z tebe uniká a poslední věc, kterou uvidíš, bude jeho obličej." Bonnie si sama přiložila ruce k hrdlu, tragicky vydechla a zhroutila se na postel. „Může si mě vzít kdykoli," prohlásila stále ještě se zavřenýma očima.

Eleně se na rty drala slova: „Nechápeš, jak je to *vážné*?" Ale místo toho jen vzdechla: „Panebože," a popošla k oknu. Venku bylo vlhko a dusno, a tak bylo okno otevřené. Na větvích kdouloně seděl havran.

Elena přibouchla okno tak silně, až sklo zacinkalo. Havran na ni zíral skrze chvějící se okenní tabulky obsidiánovýma očima. Na elegantním černém peří se mu chvěla duha.

„Proč jsi něco takového říkala?" obrátila se k Bonnie.

„Hej, nikdo venku není," uklidňovala ji Meredith. „Pokud nepočítáš ptáky."

Elena se od nich odvrátila. Strom byl už prázdný.

„Promiň," knikla Bonnie po chvíli. „Já jen, že se to občas zdá tak neskutečné, dokonce i smrt pana Tannera mi někdy připadá neskutečná. A Damon byl… no, vzrušující. Ale nebezpečný. Dokážu věřit, že je nebezpečný."

„A navíc by ti nestisknul hrdlo; prořízl by ti ho," dodala Meredith. „Nebo to tak alespoň udělal panu Tannerovi. Ale ten stařík pod mostem měl hrdlo rozervané, jako by ho napadlo nějaké zvíře." Meredith pohlédla tázavě na Elenu: „Damon nemá žádné zvíře, že?"

„Ne. Já nevím." Elena se najednou cítila hrozně unavená. Dělala si starosti o Bonnie, o to, jaké následky mohou mít její pošetilá slova.

‚Můžu ti udělat cokoli, tobě i těm, které miluješ,' vzpomněla si. Co může Damon udělat teď? Nerozuměla mu.

Pokaždé, když se setkali, byl jiný. V tělocvičně ji zesměšňoval, vysmíval se jí. Ale při dalším setkání by přísahala, že myslel vážně každé slovo, když jí citoval poezii a zval ji, ať s ním odejde. Minulý týden na mrazivém hřbitově kolem něj svištěl vítr a působil hrozivě, krutě. A pod jeho posměšnými slovy včera večer cítila stejnou hrozbu. Nedokázala odhadnout, co příště udělá.

Ale ať se stane cokoli, musí před ním ochránit Bonnie a Meredith. Zvlášť když je nemůže náležitě varovat.

A co vlastně dělá Stefan? Právě teď ho potřebuje víc než kdy jindy. Kde jenom je?

Začalo to toho rána.

„Tak si to vyjasněme," řekl Matt, který se opíral o svůj zjizvený Ford, když za ním před vyučováním přišel Stefan. „Chceš si půjčit moje auto."

„Ano," potvrdil Stefan.

„A chceš si ho půjčit kvůli kytkám. Chceš sehnat nějaké kytky pro Elenu."

„Ano."

„A ty určité kytky, které prostě musíš mít, tady kolem nikde nerostou."

„Mohly by. Ale takhle daleko na severu už nebudou v květu. A ten mráz by je stejně spálil."

„Takže ty chceš jet na jih – jak daleko na jih to přesně nevíš – abys našel tyhle kytky, které Eleně prostě musíš dát."

„Nebo alespoň tu rostlinu, ale byl bych radši, kdyby byla v květu."

„A protože policie má pořád tvoje auto, chceš si půjčit moje, na tak dlouhou dobu, jak dlouho bude trvat zajet na jih a najít ty kytky, které chceš Eleně dát."

„Předpokládám, že jet autem je ten nejmíň podezřelý způsob, jak odjet z města," vysvětloval Stefan. „Nechci, aby mě sledovali policajti."

„Aha. A proto si chceš půjčit moje auto."

„Ano. Půjčíš mi ho?"

„Jestli půjčím auto klukovi, co mi přebral holku a teď si chce udělat vyjížďku kamsi na jih, aby jí přivezl nějaké zvláštní kytky, které prostě musí mít? Zbláznil ses?“ Matt, který celou dobu upíral pohled kamsi nahoru na střechy domů přes ulici, se konečně otočil a pohlédl na Stefana. Modré oči, které obvykle bývaly veselé a upřímné, byly nyní plné čiré neochoty uvěřit jeho slovům a korunované svraštěným obočím.

Stefan pohlédl stranou. Mělo mu to být jasné. Po všem, co už pro něj Matt udělal, bylo směšné očekávat víc. Zvlášť teď, když sebou každý trhne při zvuku jeho kroků a uhýbá před ním pohledem. Očekávat, že Matt, který má ty nejlepší důvody ho nesnášet, mu prokáže takovou laskavost bez vysvětlení, na základě pouhé důvěry, to bylo opravdu bláznivé.

„Ne, nezbláznil jsem se,“ řekl tiše a otočil se k odchodu.

„Ani já ne,“ prohlásil Matt. „A to bych musel být velký blázen, abych ti půjčil svoje auto. V žádném případě. Jedu s tebou.“

Než se Stefan obrátil zpět, Matt už koukal na svoje auto, ne na něj, a dolní ret vystrkoval v opatrném výrazu.

„Konec konců,“ řekl a otíral střechu hadříkem, „mohl bys odřít lak nebo tak něco.“

Elena zavěsila telefon zpět do vidlice. *Někdo* v penzionu byl, protože telefon bral, kdykoli zazvonil, ale pak se ozvalo jen ticho a cvaknutí při zavěšení. Měla podezření, že to je paní Flowersová, ale to jí nijak nepomohlo zjistit, kde je Stefan. Instinktivně ho chtěla jít hledat. Ale venku byla tma a Stefan ji výslovně varoval, aby nechodila ven potmě, zvlášť ne na hřbitov nebo do lesů. A penzion byl blízko obojího.

„Žádná odpověď?“ zeptala se Meredith, když se Elena vrátila a posadila se na postel.

„Pořád mi někdo zavěšuje telefon,“ odpověděla Elena a zamumlala si něco pod vousy.

„Tys říkala, že je čarodějnice?“

„Ne, že je stará čarodějnice," odpověděla Elena.

„Podívej," řekla Bonnie a posadila se. „Pokud bude chtít Stefan zavolat, zavolá ti sem. Není žádný důvod, abys trávila noc u mě."

Ale ten důvod tu *je*, ačkoli ani Elena sama nevěděla přesně jaký. Vždyť Damon políbil Bonnie na Alarickově večírku. Je to v první řadě Elenina vina, že je Bonnie v nebezpečí. Měla neurčitý pocit, že když bude s ní, možná ji dokáže ochránit.

„Mary i rodiče jsou doma," trvala Bonnie na svém. „A od té doby, co zabili pana Tannera, zamykáme okna i dveře a všecko. Tento víkend táta dokonce přimontoval zámky navíc. Nechápu, co bys ještě mohla udělat ty."

Ani Elena nevěděla. Ale přesto půjde.

Nechala u tety Stefanovi vzkaz, kde ji najde. Mezi ní a tetou stále ještě bylo napětí. A bude dál, dokud teta nezmění názor na Stefana, pomyslela si Elena.

U Bonnie dostala pokoj jedné z jejích sester, která byla nyní na vysoké. Nejdřív ze všeho zkontrolovala všechna okna. Byla zavřená a zamčená a venku nebylo nic, po čem by někdo mohl vyšplhat, žádný okap ani strom. Co nejnenápadněji zkontrolovala i Bonniin pokoj a všechny ostatní, do kterých ji pustili. Bonnie měla pravdu, všechny byly bezpečně zajištěné zevnitř. Nic zvenku se dovnitř nedostane.

Ležela na posteli dlouho do noci, zírala do stropu a nemohla spát. Vzpomínala, jak Vickie zasněně prováděla striptýz v jídelně. Co to s ní je? Musí se zeptat Stefana, až ho příště uvidí.

Myšlenky na Stefana byly příjemné, navzdory všem těm hrozným věcem, které se nedávno odehrály. Elena se usmála do tmy a nechala mysl volně bloudit. Jednou všechno to pronásledování skončí a budou si se Stefanem moci plánovat společný život. Samozřejmě, že o tom zatím nic neřekla, ale byla si jistá. Vezme si buď Stefana, nebo nikoho. A Stefan si nevezme nikoho kromě ní…

Přechod do spánku byl tak hladký a pozvolný, že ho takřka nepostřehla. Ale nějakým způsobem si uvědomovala, že sní. Bylo to, jako by kousek z ní stál stranou a sledoval ten sen jako divadelní hru.

Seděla v dlouhé chodbě plné zrcadel na jedné straně a oken na druhé straně. Na něco čekala. Pak zahlédla náznak pohybu a všimla si, že za oknem stojí Stefan. Měl bledou tvář a v očích bolest a vztek. Přešla k oknu, ale přes sklo neslyšela, co říká. V jedné ruce držel knihu v modré sametové vazbě, stále na ni ukazoval a na něco se ptal. Pak knížku upustil a obrátil se k odchodu.

„Stefane, neodcházej! Neopouštěj mě!“ volala. Prsty pevně tiskla na sklo. Všimla si západky na jednom křídle okna, takže ho otevřela a volala za ním. Ale už zmizel a venku viděla jen kotouče bílé mlhy.

Zdrceně se odvrátila od okna a vydala se chodbou. Její obraz se odrážel v jednom zrcadle za druhým, když kolem nich procházela. Pak ji na jednom odrazu něco zaujalo. Měl její oči, ale byl v nich nový výraz, záludný výraz šelmy. Vickiiny oči měly stejný výraz, když se svlékala. A v jejím úsměvu bylo něco znepokojivého a hladového.

Jak tak nehybně stála a dívala se, začal se odraz najednou otáčet dokola jako při tanci. Elenu zalila hrůza. Rozeběhla se chodbou, ale nyní všechny její odrazy ožily vlastním životem, tančily, kývaly na ni a smály se jí. Právě ve chvíli, kdy si už myslela, že se jí srdce a plíce rozskočí děsem, doběhla na konec chodby a rozrazila dveře.

Stála ve velikém nádherném pokoji. Majestátní strop byl složitě vyřezávaný a zdobený zlatem; zárubně dveří byly z bílého mramoru. Ve výklencích stěn stály antické sochy. Elena v životě neviděla tak nádherný pokoj, ale přesto věděla, kde je. V renesanční Itálii v době, kdy tu žil Stefan.

Pohlédla na sebe a všimla si, že má na sobě podobné šaty, jaké si nechala ušít na Halloween, ledově modrou renesanční plesovou róbu. Ale tyhle měly temně červenou barvu a kolem pasu měla tenký řetízek posázený zářivými rudými kamínky. Stejné kamínky měla i ve vlasech. Když

se pohnula, hedvábí se ve světle stovek pochodní třpytilo jako plameny.

Na druhém konci pokoje se otevřely dvoukřídlé dveře. A mezi nimi se objevila postava. Kráčela k ní, viděla, že je to mladý muž oblečený do renesančního oděvu – kabátce, punčoch a kožešinou lemované kazajky.

Stefan! Dychtivě se k němu vydala. Přitom cítila váhu šatů vlnících se jí od pasu dolů. Ale když došla blíž, zarazila se a zhluboka se nadechla. Byl to Damon.

Blížil se k ní, sebevědomě a ležérně. Vyzývavě se usmíval. Když k ní došel, položil si jednu ruku na srdce a uklonil se. Pak k ní natáhl ruku, jako by se jí chtěl dotknout.

„Tancuješ ráda?“ řekl. Ale jeho rty se nepohnuly. Hlas se ozýval jen v její hlavě.

Její strach se rozplynul a ona se zasmála. Co to s ní jen bylo, že se ho dřív bála? Přece si velmi dobře rozumějí. Ale místo, aby uchopila jeho ruku, odvrátila se a hedvábí šatů se vlnilo za ní. Zlehka vykročila k jedné ze soch podél stěn a neohlížela se, jestli ji následuje. Věděla, že bude. Předstírala, že ji socha úplně uchvátila, a ustoupila přesně ve chvíli, kdy ji opět dohnal, přitom se kousala do rtu, aby se nerozesmála. Cítila se nyní báječně, tak živá, tak krásná. A nebezpečí? Samozřejmě, že tahle hra je nebezpečná. Ale ji nebezpečí vždycky přitahovalo.

Když se k ní opět přiblížil, pohlédla na něj škádlivě a pak se zase odvrátila. Natáhl se po ní, ale zachytil jen řetízek z drahokamů, který měla kolem pasu. Rychle ho pustil, a když se ohlédla, viděla, že se říznul o hrot jednoho kamene.

Kapička krve na jeho prstu měla přesně stejnou barvu jako její šaty. Úkosem na ni pohlédl a rty se mu pootevřely v posměšném úsměvu. Zvedl zraněný prst vzhůru. Neodvážíš se, říkaly jeho oči.

Že ne? odpověděla mu Elena rovněž očima. Směle ho uchopila za ruku, okamžik ji podržela a škádlila ho tak. Pak si přitiskla prst ke rtům.

Po chvíli ho pustila a vzhlédla k němu. „Ano, tancuji ráda," řekla a zjistila, že stejně jako on umí hovořit v mysli. Byl to fantastický pocit. Přešla do středu pokoje a čekala.

Následoval ji, elegantní jako lovící šelma. Sevřel její dlaň teplými pevnými prsty.

Ozvala se hudba, ale zaznívala z veliké dálky a občas utichala. Damon položil druhou ruku na její pas. Cítila teplo a tlak jeho dlaně. Nadzvedla sukni a začali tančit.

Bylo to krásné, jako létání, a její tělo znalo každý pohyb. Tančili stále dokola kolem prázdného pokoje, v perfektním souladu.

Smál se na ni a tmavé oči mu jiskřily potěšením. Cítila se tak nádherně: sebejistá, prozíravá a připravená na všechno. Nepamatovala si, kdy se naposledy takhle bavila.

Avšak pozvolna úsměv vymizel a tanec se zpomalil. Nakonec stáli bez pohybu v objetí. Jeho tmavé oči už nebyly pobavené, ale divoké a žhavé. Vzhlížela k němu rozvážně a beze strachu. A pak měla poprvé pocit jako ve snu, cítila se lehce omámená a velice malátná a slabá.

Pokoj kolem se rozmazal. Viděla jen jeho oči, které ji nutily být stále ospalejší. Dovolila, aby se jí víčka napůl zavřela a hlava jí poklesla. Vzdychla.

A nyní už jeho pohled *cítila.* Na rtech, na hrdle. Usmála se pro sebe a zavřela oči úplně.

Podpíral ji, aby nespadla. Cítila jeho rty na svém hrdle, pálily, jako v horečce. Pak ucítila bodnutí jako od dvou jehel. Ale bolest rychle pominula a ona se uvolnila a užívala si potěšení, zatímco jí z těla odcházela krev.

Ten pocit si pamatovala – pocit, že se vznáší na posteli ve zlatém světle. Slastná malátnost jí pronikala všemi údy. Cítila se ospalá, jakýkoli pohyb byl příliš namáhavý. Stejně se pohnout nechtěla; cítila se příliš dobře.

Prsty mu hladila vlasy a tiskla k sobě jeho hlavu. Lenivě prohrábla jemné tmavé prameny. Měl vlasy jako hedvábí, teplé a živoucí pod jejími prsty. Když pootevřela oči, všimla si, že ve světle svící odrážejí duhu. Červenou, modrou a fialovou přesně jako… jako peří…

Pak se náhle sen roztříštil. Najednou cítila bolest na hrdle, jako by jí někdo rval duši. Odstrkovala Damona, drápala ho a pokoušela se ho zahnat. V uších jí zněly výkřiky. Damon s ní bojoval, ale nebyl to Damon, byl to havran. Tloukl ji mohutnými křídly, kterými máchal ve vzduchu.

Už měla oči otevřené. Byla vzhůru a křičela. Taneční sál byl pryč, nacházela se v temné ložnici. Ale noční můra ji pronásledovala dál. I ve chvíli, kdy se natahovala po vypínači, se na ni znovu vrhnul, tloukl jí křídly do obličeje a sápal se po ní ostrým zobanem.

Elena udeřila jeho směrem a druhou rukou si chránila obličej. Stále křičela. Nedokázala mu uniknout, ta hrozná křídla ji stále horečně tloukla. Znělo to, jako by někdo šustil tisícem balíčků karet najednou.

Dveře se rozlétly a uslyšela výkřiky. Teplé těžké tělo havrana ji udeřilo, a tak začala křičet ještě hlasitěji. Pak ji někdo vytáhl z postele a najednou stála schovaná za Bonniiným tátou. Měl smeták a tloukl jím ptáka. Bonnie stála ve dveřích. Elena jí vběhla do náruče. Bonniin táta křičel a pak uslyšela bouchnutí okna.

„Už je pryč," řekl pan McCullough a ztěžka dýchal.

Mary a paní McCulloughová byly těsně za dveřmi na chodbě, jen v županech. „Jsi zraněná," řekla překvapeně paní McCulloughová Eleně. „Ten ohavný pták tě pokloval."

„Jsem v pořádku," uklidnila ji Elena a otřela si skvrnku krve z tváře. Byla tak otřesená, že ji nohy sotva nesly.

„Ale jak se dostal dovnitř?" vyptávala se Bonnie.

Pan McCullough prohlížel okna. „Nemělas to okno nechávat otevřené," řekl. „A proč jsi proboha sundávala zámky?"

„Nic takového jsem neudělala," vykřikla Elena.

„Okno bylo odemčené a otevřené, když jsem tě zaslechl křičet a přiběhl sem," trval na svém Bonniin otec. „Nevím, kdo jiný by ho mohl otevřít, když ne ty."

Elena spolkla svoje protesty. Váhavě a opatrně přešla k oknu. Měl pravdu, zámky byly odšroubované. A to se dalo udělat jenom zevnitř.

„Možná jsi byla náměsíčná,“ domnívala se Bonnie a odvedla Elenu od okna, zatímco pan McCullough začal zámky dávat zpět. „Myslím, že tě půjdeme trochu umýt.“

Náměsíčná. Eleně se náhle plně vybavil její sen. Chodba plná zrcadel, taneční sál a Damon. Tanec s Damonem. Vytrhla se z Bonniina objetí.

„Zvládnu to sama,“ prohlásila a slyšela ve vlastním hlase tóny počínající hysterie. „Ne, opravdu, chci to tak.“ Utekla do koupelny, opřela se zády o zamknuté dveře a pokoušela se chytit dech.

Poslední věc, kterou teď chtěla, bylo podívat se do zrcadla. Ale nakonec pomalu přistoupila k zrcadlu nad umyvadlem a chvěla se, dokud neuviděla svůj obrys, jak se centimetr po centimetru přibližuje, až vyplnil celou stříbrnou plochu.

Její odraz, bledý jako duch, jí opětoval pohled vyděšenýma očima. Pod nimi měla veliké černé kruhy a na tváři šmouhy od krve.

Pomalu otočila hlavu mírně do strany a zvedla si vlasy. Málem vykřikla nahlas, když zahlédla, co je pod nimi.

Dvě malé ranky, čerstvě otevřené na jejím krku.

9.

„Vím, že budu litovat, že jsem se na to zeptal,“ začal Matt a obrátil pohled od silnice 1-95 ke Stefanovi na sedadle vedle něj. „Ale můžeš mi prozradit, proč vlastně potřebujeme pro Elenu tenhle extra speciál nedostupný polotropický plevel?“

Stefan pohlédl na zadní sedadlo na výsledky jejich pátrání v živých plotech a vysoké trávě. Rostliny s rozvětvenými zelenými stonky a malými zubatými lístky opravdu nejvíc připomínaly plevel. Suché zbytky květů na koncích výhonků byly skoro neviditelné a nikdo nemohl předstírat, že samotné šlahouny jsou snad dekorativní.

„Co kdybych řekl, že je lze použít k výrobě přírodní lázně pro oči?“ nabídl po chvilce přemýšlení. „Nebo k přípravě bylinného čaje?“

„Proč? Copak jsi mi chtěl odpovědět něco takového?“

„Vlastně ne.“

„To je dobře, protože jinak bych tebou asi praštil o zem.“

Aniž by Stefan na Matta pohlédl, usmál se. Pohnulo se v něm cosi nového, cosi, co necítil již skoro pět století, s výjimkou Eleny. Přijetí. Teplo a přátelství sdílené s jinou bytostí, která o něm neví pravdu, ale která mu navzdory tomu věří. Která je ochotná ho přijmout na základě důvěry. Nebyl si jistý, zda si to zaslouží, ale nedokázal popřít, jak moc to pro něj znamená. Cítil se opět… skoro jako člověk.

Elena zírala na svůj odraz v zrcadle. To nebyl sen. Ne úplně. Ranky na jejím krku to dokazují. A teď, když je viděla, všimla si také pocitu otupělosti a závrati.

Může si za to sama. Dala si tolik práce, aby varovala Bonnie a Meredith, aby nezvaly domů nikoho cizího. A po celou tu dobu zapomínala na to, že ona sama pozvala Damona do Bonniina domu. Udělala to tu noc, kdy připravila němou večeři u Bonnie v jídelně a volala do tmy ‚Vejdi'.

A to pozvání platí navždy. Může se vrátit, kdy se mu zachce, dokonce i teď. Zvlášť teď, dokud je slabá a lze ji snadno hypnotizovat, aby zase otevřela okno.

Elena vyklopýtala z koupelny kolem Bonnie a zpět do hostinského pokoje. Popadla svůj batůžek a začala do něj cpát věci.

„Eleno, teď nemůžeš jít domů!"

„Nemůžu tu zůstat," odpověděla Elena. Rozhlížela se kolem po botách, zahlédla je pod postelí a sáhla po nich. Pak se s vyjeknutím zarazila. Na posteli leželo jediné černé pero. Bylo veliké, nestvůrně veliké a velmi skutečné, s tlustým, voskově vypadajícím brkem. Vypadalo až oplzle, jak tam leželo na bílém, hustě tkaném prostěradle.

Elena pocítila nával nevolnosti a odvrátila se. Nemohla dýchat.

„No dobře, dobře," uklidňovala ji Bonnie. „Jestli se cítíš tak hrozně, řeknu tátovi, aby tě odvezl domů."

„Ty musíš jet taky." Eleně právě došlo, že Bonnie v tomto domě není o nic bezpečnější, než ona sama. *Tobě i těm, které miluješ*, vzpomněla si a popadla Bonnie za paži. „Bonnie, ty *musíš.* Potřebuju tě."

Nakonec si prosadila svou. McCulloughovi si mysleli, že je hysterická a reaguje přehnaně, možná i že se nervově zhroutila. Ale nakonec to vzdali. Pan McCullough odvezl ji i Bonnie ke Gilbertům, kde si jako lupiči tiše odemkli dveře a vplížili se dovnitř, aniž někoho vzbudili.

Ale ani tady Elena nemohla spát. Ležela vedle tiše oddechující Bonnie, dívala se na okno ložnice a hlídala. Venku větve kdouloně skřípaly o sklo, ale nic jiného se nepohnulo až do úsvitu.

Pak uslyšela auto. Hvízdavý zvuk Mattova motoru by poznala všude. Vyplašeně se po špičkách vyplížila k oknu a vyhlédla do časného rána dalšího šedivého dne. Pak si pospíšila dolů a otevřela vstupní dveře.

„Stefane!“ V životě nebyla tak šťastná, že někoho vidí, jako teď. Vrhla se mu do náručí pomalu dřív, než stihnul zavřít dveře od auta. Zapotácel se pod tím nárazem a vycítila jeho překvapení. Obvykle nebyla na veřejnosti tak otevřená.

„No tak,“ řekl a něžně jí vrátil objetí. „Já tě taky rád vidím, ale nerozmačkej ty květiny.“

„Květiny?“ Odtáhla se, aby se podívala, co to nese. Pak mu pohlédla do tváře. A potom na Matta, který se vynořil z druhé strany auta. Stefan měl bledou a vyčerpanou tvář a Matt byl únavou oteklý a měl krví podlité oči.

„Radši byste měli jít dovnitř,“ prohlásila nakonec zmateně. „Oba vypadáte hrozně.“

„Je to sporýš,“ vysvětlil Stefan o něco později. Seděli s Elenou u kuchyňského stolu. Otevřenými dveřmi bylo vidět Matta, jak se rozvaluje na pohovce v obýváku a jemně chrupe. Usnul tam poté, co spořádal tři misky cereálií. Teta Judith, Bonnie a Margaret stále ještě spaly nahoře, a tak Stefan mluvil potichu. „Pamatuješ, co jsem ti o něm vyprávěl?“ zeptal se.

„Říkal jsi, že pomáhá udržet čistou mysl i když někdo používá Síly, aby ji ovlivnil.“ Elena byla pyšná na to, jak vyrovnaným hlasem mluví.

„Správně. A to je jedna z věcí, které by Damon mohl zkusit. Může použít sílu své mysli dokonce i na dálku a může to udělat, když jsi vzhůru i když spíš.“

Eleně se vedraly do očí slzy. Sklopila zrak, aby je skryla a dívala se na dlouhé něžné stonky s uschlými zbytky květů, které připomínaly drobné kvítky lilku. „Když spím?“ zeptala se a měla strach, že tentokrát už nemá tak klidný hlas.

„Ano, může ti našeptat, abys vyšla z domu, nebo abys ho pustila dovnitř. Ale sporýš by tomu měl zabránit.“ Stefan mluvil unaveně, ale bylo znát, že je se sebou spokojený.

Ach Stefane, kdybys jen věděl, pomyslela si Elena. Ten dárek přišel o jednu noc později. Navzdory veškerému jejímu úsilí jí skanula jedna slza a spadla na dlouhé zelené listy.

„Eleno!“ zvolal překvapeně Stefan. „Co se děje? Řekni mi to.“

Pokoušel se jí pohlédnout do tváře, ale ona sklonila hlavu a zabořila mu ji do ramene. Objal ji a už ji nenutil vzhlédnout. „Řekni mi to,“ zopakoval něžně.

Teď je ta chvíle. Pokud se to má někdy dozvědět, musí mu to říct teď. Měla pocit, jako by měla hrdlo oteklé a pálivé, a přála si, aby mohla všechna ta slova nahromaděná uvnitř pustit ven.

Ale to nemůže. Ať se stane cokoli, nedovolím jim, aby o mě bojovali, pomyslela si.

„Já jen… měla jsem o tebe strach,“ vydechla nakonec. „Nevěděla jsem, kam jsi jel ani kdy se vrátíš.“

„Měl jsem ti to říct. Ale je to všechno? Netrápí tě ještě něco?“

„Je to všechno.“ Teď bude muset zavázat Bonnie přísahou, aby o havranovi pomlčela. Proč jedna lež vždycky vede k druhé? „Co se má dělat s tím sporýšem?“ zeptala se a opět se opřela na židli.

„Dneska večer ti to ukážu. Jakmile vylisujeme ze semen olej, můžeš si ho vtírat do pokožky nebo přidávat do koupele. A suché listy můžeš nosit s sebou v sáčku nebo si je dávat v noci pod polštář.“

„Radši se rozdělím i s Bonnie a s Meredith. Potřebují taky ochranu.“

Přikývnul. „Prozatím,“ odlomil jednu snítku a vložil jí ji do ruky, „s sebou všude nos tohle. Vrátím se do penzionu a vylisuju olej.“ Okamžik zaváhal a pak řekl: „Eleno…“

„Ano?“

„Kdybych měl pocit, že ti tím pomůžu, tak odjedu, nechci tě vystavovat takovému nebezpečí, jakým je Damon. Ale myslím, že kdybych odjel, tak by mě nenásledoval, teď už ne. Jsem přesvědčený, že by tu zůstal – kvůli tobě.“

„Na odjezd nesmíš ani *pomyslet*,“ vzplanula Elena „Stefane, to je jediná věc, kterou bych neunesla. Slib, že neodjedeš; slib mi to.“

„Nenechám tě proti němu stát samotnou,“ řekl Stefan, což nebylo úplně totéž. Ale nemělo smysl na něj dál tlačit.

Místo toho mu pomohla probudit Matta a oba je vyprovodila. Potom, stále ještě se suchou snítkou sporýše v dlani, vyšla nahoru, aby se vypravila do školy.

Bonnie se prozívala snídaní a doopravdy se neprobudila, dokud nebyly venku z domu, na cestě do školy, a čerstvý větřík jim neovíval tváře. Bude chladný den.

„Minulou noc jsem měla hrozně divný sen,“ řekla Bonnie.

Eleně poskočilo srdce leknutím. Už zastrčila snítku sporýše do Boniina batůžku, až úplně na dno, kde si ho nevšimne. Ale jestli se Damon k Bonnie dostal minulou noc…

„A o čem se ti zdálo?“ zeptala se s obavami.

„O tobě. Viděla jsem tě, jak stojíš pod stromem, a fouká vítr. Z nějakého důvodu jsem se tě bála a nechtěla jsem přijít blíž. Vypadalas… nějak jinak. Bylas hrozně bledá, ale přitom jsi skoro zářila. A pak z toho stromu slétnul havran a ty ses natáhla a chytila ho v letu. Dokázalas to neuvěřitelnou rychlostí. A pak ses na mě podívala s tím hrozným výrazem – usmívala ses, ale já jsem měla sto chutí utéct. A pak jsi tomu havranovi zakroutila krkem a bylo po něm.“

Elena naslouchala jejímu vyprávění s rostoucí hrůzou, pak řekla: „To byl ale *nechutný* sen.“

„To byl, že jo?“ souhlasila Bonnie klidně. „Zajímalo by mě, co znamená. Havrani značí podle legend zlé znamení. Mohou být předzvěstí smrti.“

„Pravděpodobně to znamená, že sis i ve snu uvědomovala, jak jsem byla rozrušená, když jsem toho havrana našla v pokoji.“

„To by odpovídalo,“ souhlasila Bonnie, „až na to, že se mi to zdálo *předtím*, než jsi nás všechny vzbudila křikem.“

Ten den se v době oběda objevil na nástěnce ve škole další kus fialového papíru. Na tomhle ale jednoduše stálo: PODÍVEJ SE DO OSOBNÍCH VZKAZŮ.

„Kam do osobních vzkazů?“ divila se Bonnie.

Meredith, která v té chvíli zrovna přikráčela s novým vydáním školních novin *Wildcat Weekly*, jim to vysvětlila. „Už jste to viděly?“ ptala se.

Bylo to v sekci osobních vzkazů naprosto anonymně, bez jakéhokoli oslovení nebo podpisu. *Nedokážu unést pomyšlení na to, že bych ho ztratila. Ale on je z něčeho tak hrozně nešťastný. A pokud mi nechce říct, o co jde, pokud mi nevěří natolik, aby mi to řekl, nevidím pro nás žádnou naději.*

Když si to Elena přečetla, pocítila navzdory své únavě nový příval energie. Bože jak nenávidí toho, kdo tohle dělá. Představovala si, jak ho zastřelí nebo probodne a pak se bude dívat, jak padá k zemi. A pak si živě představila ještě další scénu – jak mu za vlasy prudce škubne hlavou dozadu a zanoří zuby do nechráněného hrdla. Byla to podivná, znepokojivá představa, ale na okamžik jí skoro připadala reálná.

Uvědomila si, že na ni Bonnie i Meredith hledí.

„Co?“ zeptala se, mírně nesvá.

„Ty nás vůbec neposloucháš,“ postěžovala si Bonnie s povzdechem. „Říkala jsem, že mi to pořád nepřipadá na Da–, na toho zabijáka. Nezdá se mi, že by zrovna vrah byl tak malicherný.“

„I když nerada, musím s ní souhlasit,“ přidala se Meredith. „Za tímhle cítím někoho záludného. Někdo, kdo má proti tobě osobní zášť a kdo si přeje, abys skutečně trpěla.“

Elena polkla. „A taky někdo, kdo se dobře vyzná ve škole. Musel vyplnit formulář na osobní vzkazy v některé z hodin žurnalistiky," dodala.

„A taky to musí být někdo, kdo ví, že si vedeš deníček – pokud tedy předpokládáme, že ho sebral úmyslně. Možná s tebou měl některou hodinu ten den, cos ho vzala do školy. Pamatuješ? Když tě pan Tanner málem přistihnul," doplnila ještě Bonnie.

„Ale chytila mě paní Halpernová; dokonce kousek přečetla, nějaký kousek o Stefanovi. To bylo těsně potom, co jsme spolu se Stefanem začali chodit. Počkej chvilku, Bonnie. Tu noc u tebe, kdy deníček zmizel – jak dlouho jste byly vy dvě pryč z obýváku?"

„Jenom pár minut. Jang-ce přestal štěkat a já jsem šla ke dveřím, abych ho pustila dovnitř a…" Bonnie stiskla rty a pokrčila rameny.

„Takže ten zloděj se musel vyznat u vás doma," dodala briskně Meredith. „Jinak by se on nebo ona nedokázal dostat dovnitř, popadnout deníček a zase zmizet, aniž bychom si toho všimly. Takže hledáme někoho záludného a krutého, kdo s tebou pravděpodobně chodí na některé hodiny, Eleno, a nejspíš to zná u Bonnie doma. Navíc v sobě živí osobní zášť a snížil by se k čemukoli, jen aby tě dostal… panebože."

Všechny tři na sebe zůstaly zírat.

„To musí být ona," zašeptala Bonnie. „Prostě musí."

„Jsme nemožně hloupé; mělo nás to napadnout rovnou," přidala se Meredith.

Elena si náhle uvědomila, že veškerý vztek, který cítila předtím, nebyl ničím ve srovnání s hněvem, který pocítila nyní. Jako plamínek svíčky ve srovnání se žárem slunce.

„Caroline," prohlásila a zatnula zuby tak silně, až ji zabolela čelist.

Caroline. Elena měla pocit, že tu zelenoočku zabije na místě. A možná by na ni vyrazila, kdyby ji Bonnie a Meredith nezastavily.

„Až po škole," rozhodla Meredith stroze. „Až si ji budeme moct podat někde v soukromí. Jenom vydrž dnešní vyučování, Eleno."

Ale když zamířily k jídelně, Elena si všimla kaštanové hlavy, která zmizela v chodbě vedoucí k učebnám hudební a výtvarné výchovy. A vzpomněla si na něco, co Stefan řekl před nějakým časem – totiž, že Caroline ho brávala na polední pauzu do fotokomory. Prý kvůli soukromí.

„Běžte beze mě, něco jsem si zapomněla," řekla, jakmile si všechny nabraly v jídelně jídlo na tácy. A pak předstírala, že neslyší jejich protesty, a vyběhla ven, zpátky do hudebního křídla.

Ve všech třídách bylo zhasnuto. Dveře fotokomory nebyly zamčené. Cosi Elenu přimělo opatrně stisknout kliku a pak se vevnitř pohybovat potichu, místo aby vrazila dovnitř a konfrontovala Caroline přímo, jak měla původně v úmyslu. Je tu vůbec Caroline? A pokud ano, co tu dělá sama potmě?

Nejdřív to vypadalo, že je místnost prázdná. Pak Elena zaslechla mumlání hlasů z malého výklenku vzadu a dveře temné komory byly dokořán.

Kradmo se připlížila až před ty dveře, až dokázala v tichém mumlání rozeznat slova.

„Ale jak si můžeme být jistí, že vyberou zrovna ji?" říkala právě Caroline.

„Můj táta je ve školní radě. Ručím ti za to, že ji vyberou." A mluvila s *Tylerem.* Jeho táta byl právník a člen snad každé rady, která v městečku existovala. „A kromě toho, kdo jiný by to mohl být?" pokračoval. „Duch Fell's Church má být nejen hezký, ale i chytrý."

„Takže jestli to správně chápu, já v hlavě nic nemám."

„Nic takového jsem přece neřekl. Podívej, pokud se chceš ty producírovat na Den zakladatelů v bílých šatech, proč ne. Ale pokud chceš, aby Stefan Salvatore utekl z města na základě důkazů z deníčku jeho vlastní přítelkyně…"

„Ale proč bychom měli čekat tak dlouho?"

V Tylerově hlase bylo slyšet netrpělivost. „Protože to úplně zničí i celou oslavu. Oslavu Fellova rodu. Proč by se jenom jim měly připisovat zásluhy za založení našeho města? Smallwoodové tu byli první.“

„Proboha, komu záleží na tom, kdo založil město? Jediné, co chci, je ponížit Elenu před celou školou.“

„A Salvatora.“ Z hlasu mu čišela tak čirá nenávist a zloba, až Eleně přejel mráz po zádech. „Jestli ho nepověsí na nejbližším stromě, bude moct mluvit o štěstí. Jseš si jistá, že tam jsou opravdové důkazy?“

„Kolikrát ti to budu muset ještě opakovat? Nejdřív tam píše, že ztratila druhého září na hřbitově stuhu do vlasů. A pak, že ji Stefan ten den sebral a schoval si ji Wickery Bridge je hned vedle hřbitova. A to znamená, že Stefan byl poblíž mostu druhého září, tedy toho dne, kdy byl napaden ten stařík. A všichni už vědí, že byl i u toho, když byli napadeni Vickie a Tanner. Co víc bys ještě chtěl?“

„U soudu by tohle nikdy nemohlo obstát. Možná bych měl najít nějaké podpůrné důkazy. Třeba se zeptat staré paní Flowersové, v kolik tu noc přišel domů.“

„Ale koho to zajímá? Většina lidí je už stejně přesvědčená, že je vinen. V deníku se píše o nějakém velkém tajemství, které přede všemi skrývá. Lidem to dojde.“

„Máš ho na nějakém bezpečném místě?“

„Ne, Tylere, nechávám si ho na nočním stolku. Copak si myslíš, že jsem úplně blbá?“

„Jsi dost blbá na to, abys Eleně posílala vzkazy, které ji můžou přivést na stopu.“ Ozvalo se šustění, znělo to jako novinový papír. „Jen se na to podívej, to je neuvěřitelné. Tohle musí přestat, a to *hned*. Co když si domyslí, kdo za tím stojí?“

„A co s tím asi tak může dělat? Zavolat policajty?“

„Stejně chci, abys toho nechala. Prostě počkej do Dne zakladatelů a pak se můžeš dívat, jak se Ledová princezna rozpouští.“

„A dává Stefanovi *sbohem.* Tylere… doopravdy mu nikdo neublíží, viď?“

„Komu na tom *záleží*?“ parodoval Tyler její předchozí poznámky. „To nechej na mě a na mých kamarádech, Caroline. Prostě jen splníš svoji část, ano?“

Carolinin hlas se ztišil do hrdelního šepotu. „Přesvědč mě.“ Po chvilce se Tyler dušeně zasmál.

Ozývaly se pohyby, šustění a povzdechy. Elena se otočila a vyklouzla stejně tiše, jako vešla.

Zahnula do vedlejší chodby, kde se opřela o skříňky a snažila se přemýšlet.

Bylo toho skoro víc, než dokázala najednou vstřebat. Caroline, která kdysi bývala její nejlepší kamarádkou, ji zradila a chce ji vidět poníženou před celou školou. Tyler, který jí vždycky připadal spíš jako otravný pitomec, než skutečná hrozba, plánuje Stefana vyhnat z města… nebo snad i zabít. A nejhorší je, že k tomu chtějí použít Elenin vlastní deník.

Teď už rozuměla začátku svého včerejšího snu. A podobný sen měla i ten den, než zjistila, že se Stefan pohřešuje. V obou snech na ni Stefan hleděl rozzlobenýma obviňujícíma očima a pak jí hodil knížku k nohám a odešel.

Ale nebyla to knížka, byl to její deník. A ten obsahuje informace, které mohou být pro Stefana osudné. Třikrát byl napaden někdo z Fell’s Church a třikrát u toho byl i Stefan. Jak to asi bude lidem připadat, nebo i policii?

A neexistuje možnost jim říct pravdu. Pokud by řekla něco jako: „Stefan není vinen. Je to jeho bratr Damon, který ho nenávidí a je si vědom, nakolik se Stefanovi protiví představa násilí a zabíjení. Sledoval Stefana a napadal lidi, aby si Stefan myslel, že to možná spáchal sám a zešílel z toho. A teď je *někde* tady ve městě – hledejte ho na hřbitově nebo v lesích. A mimochodem, nehledejte jenom hezkého kluka, taky se někdy mění v havrana. Vlastně je to upír.“

Nedokázala tomu věřit ani sama. Znělo to absurdně.

Bodavá bolest po straně krku jí však připomínala, jak vážná tahle absurdní historka ve skutečnosti je. Cítila se dneska nějak divně, skoro jako kdyby byla nemocná. Bylo v tom víc, než jen napětí a nedostatek spánku. Trochu se jí točila hlava a chvílemi jí připadalo, jako by se jí podlaha vlnila pod nohama jako houba – zhoupla se pod jejím krokem dolů a pak vypružila zpět. Přesně příznaky chřipky – až na to, že si byla naprosto jistá tím, že je nepůsobí žádný *virus* v krevním řečišti.

Je to Damonova vina. Zase. Za všechny trable může Damon, s výjimkou ukradení deníčku. Z toho nemůže vinit nikoho, kromě sebe. Kéž by nepsala nic o Stefanovi, kéž by bývala nebrala deník do školy. Kéž by ho nenechala u Bonnie v obýváku. Kéž by, kéž by.

Právě teď ale záleželo nejvíc na tom, aby ho dostala zpátky.

10.

Zazvonilo. Nebyl čas jít zpátky do jídelny. Elena vyrazila na další hodinu a míjela odvrácené tváře a nepřátelské oči, na které už si pomalu začínala zvykat.

Na hodině dějepisu jí přišlo hrozně těžké nedívat se na Caroline a nedat jí najevo, že ví všechno. Alaric se ptal, proč Matt a Stefan chybí již druhý den za sebou a Elena jen pokrčila rameny. Cítila, jak ji všichni pozorují, připadala si jako ve výkladní skříni. Nevěřila tomuto muži s klukovským úsměvem a oříškovýma očima, který žíznil po podrobnostech o smrti pana Tannera. A Bonnie, která Alarica jen hltala očima, pro ni nebyla velkou pomocí.

Po hodině zaslechla útržek rozhovoru Sue Carsonové: „… má zrovna zkouškové na vysoké – zapomněla jsem přesně kde…“

Elena už měla plné zuby diskrétního mlčení. Otočila se na patě a přímo a bez vyzvání se vmísila do hovoru Sue s nějakou její kamarádkou.

„Na tvém místě bych se od Damona držela dál. A to myslím vážně.“

Ozval se překvapený rozpačitý smích. Sue byla jedním z mála lidí, kteří se Eleny nestranili, a teď toho zřejmě litovala.

„Tím chceš říct, že je taky tvůj?“ zeptala se druhá dívka váhavě. „Nebo co…“

Elena se ostře zasmála. „Ne, ale proto, že je *nebezpečný*,“ odpověděla. „A nedělám si srandu.“

Zůstaly na ni koukat. Elena je ušetřila dalších rozpaků, kdy by musely odpovědět nebo se taktně vytratit, tím, že se prostě otočila na patě a odešla. Vytáhla Bonnie z kroužku,

který po hodině obklopil Alarica, a zamířily spolu k Meredithině skříncе.

„Kam jdeme? Myslela jsem, že si promluvíme s Caroline.“

„Změna plánu,“ prohlásila Elena. „Počkej, než dojdeme domů, řeknu vám proč.“

„Já tomu nemůžu uvěřit,“ divila se Bonnie o hodinu později. „Teda chci říct, že tomu samozřejmě věřím, ale stejně tomu *nedokážu* uvěřit. Tohle bych nečekala ani od Caroline.“

„To Tyler,“ vysvětlila Elena. „To on má velké plány. A tos tvrdila, že se muži o deníčky nezajímají.“

„Vlastně bychom mu měly poděkovat,“ ozvala se Meredith. „Protože díky němu máme čas až do Dne zakladatelů, abychom s tím něco udělaly. Proč že to chtějí provést zrovna na Den zakladatelů, Eleno?“

„Tyler má nějaký problém s obdivem vůči rodině Fellů.“

„Ale vždyť jsou už přece všichni mrtví,“ namítala Bonnie.

„No, to je Tylerovi nejspíš jedno. Vzpomínám si, že o nich mluvil i tenkrát na hřbitově, když jsme si prohlíželi jejich hrobku. Myslí si, že ukradli pozici zakladatelů města, která po právu náleží jeho předkům, nebo co.“

„Eleno,“ zeptala se Meredith vážně. „Je v tom deníku ještě něco, co by mohlo ublížit Stefanovi? Kromě té věci se stařík em?“

„Copak to není samo o sobě dost?“ Eleně byl Meredithin vytrvalý tmavý pohled nepříjemný, až se jí svíral žaludek. Na co se Meredith vlastně ptá?

„Dost na to, aby Stefan utekl z města, jak říkali,“ souhlasila Bonnie.

„Dost na to, aby bylo nutné získat ten deníček od Caroline zpátky,“ prohlásila Elena. „Jediná otázka zní – jak?“

„Caroline řekla, že ho má schovaný na bezpečném místě. Což pravděpodobně znamená někde doma.“ Meredith

přemýšlivě žmoulala ret. „Má bráchu v osmičce, že jo? A její máma nechodí do práce, ale často jezdí na nákup do Roanoke. Mají ještě pořád paní na úklid?“

„Proč?“ ptala se Bonnie. „Jak nám to pomůže?“

„No, přece nechceme, aby někdo přišel, až se jim budeme vloupávat do domu.“

„*Cože* až budeme?“ vyvřískla Bonnie. „To nemůžeš myslet vážně!“

„A co myslíš, že podnikneme? Budeme jen tak sedět a čekat až do Dne zakladatelů a dovolíme, aby četli Elenin deník před celým městem? Caroline ho ukradla *z tvého* domu. Tak si ho prostě ukradneme zpátky,“ prohlásila Meredith naprosto klidně.

„Ale vždyť nás chytí. A vyloučí nás ze školy – pokud teda neskončíme rovnou ve vězení.“ Bonnie se prosebně otočila k Eleně. „Řekni jí něco, Eleno.“

„No…“ Elena si musela poctivě přiznat, že má z takového plánu taky žaludek až v krku. Nešlo o vyloučení ze školy, ani o vězení, ale to, že by mohly být chyceny při činu. Vybavila si domýšlivý obličej paní Forbesové plný spravedlivého rozhořčení. Pak se změnil v Carolininu tvář, jak se zlomyslně směje, zatímco její matka na Elenu ukazuje obviňujícím prstem.

A kromě toho jí to připadalo jako… jako *znesvěcení*, vejít k někomu do domu, když tam nikdo není, a prohledávat osobní věci. Kdyby to někdo udělal jí, zuřivě by ho nenáviděla.

Ale vždyť přesně to se stalo. Caroline znesvětila Bonniin dům a právě teď je Elenin nejsoukromější majetek v jejích rukou.

„Uděláme to,“ řekla Elena tiše. „Ale musíme být hrozně opatrné.“

„Nemůžeme to ještě probrat?“ slabě namítala Bonnie a těkala pohledem z Meredithiny odhodlané tváře k Elenině.

„Není co probírat. Prostě jdeš s náma,“ řekla jí Meredith.

„Slíbilas to," dodala ještě, když se Bonnie začala nadechovat k dalším námitkám. A zvedla na ni ukazovák.

„Ale přísahaly jsme na krev, že pomůžeme Eleně získat Stefana," bránila se Bonnie.

„Zamysli se znovu," vyzvala ji Meredith. „Přísahalas, že uděláš cokoli, o co tě Elena ohledně Stefana požádá. A nevím o žádném časovém omezení na dobu, dokud Stefana nezíská."

Bonnie otevřela pusu a podívala se na Elenu, která se navzdory vážnosti situace skoro rozesmála. „To je pravda," souhlasila Elena slavnostně. „A sama jsi říkala, že přísaha na krev znamená, že ji musíš dodržet bez ohledu na cokoli, co se stane."

Bonnie sklapla pusu a vysunula tu svou bradičku. „Tak dobře," souhlasila zarputile. „Takže jsem pro zbytek života odsouzená udělat všechno, na co si Elena ohledně Stefana vzpomene. To je paráda."

„To je poslední věc, kterou od vás budu chtít," odpověděla Elena. „A to slibuju. Přísahám, že…"

„Nepřísahej!" zarazila ji Meredith, která náhle zvážněla. „Nepřísahej, Eleno. Mohla bys toho později litovat."

„Teď už taky věříš na proroctví?" zeptala se Elena. A pak dodala: „A jak se proboha dokážeme tak na hodinku zmocnit klíče od Carolinina domu?"

sobota 9. listopadu

Milý deníčku,

je mi moc líto, že jsem tak dlouho nepsala. V poslední době jsem byla moc vytížená nebo moc deprimovaná – nebo obojí.

Kromě toho se kvůli nedávným událostem skoro bojím si dál deníček vést. Ale potřebuju někoho, na koho se můžu obrátit, protože v současné době neexistuje žádný člověk, nikdo na celé zemi, před kým bych si nenechávala něco pro sebe.

Bonnie a Meredith se nesmějí dozvědět pravdu o Stefanovi. Stefan se nesmí dozvědět pravdu o Damonovi. Teta Judith se nesmí dozvědět o ničem. Bonnie a Meredith vědí o Caroline a o deníku; Stefan ne. Stefan ví o sporýši, který nyní každý den používám; Bonnie a Meredith ne. Přestože jsem oběma dala pytlíčky plné usušených listů. Ale dobrá zpráva: zdá se, že to funguje – alespoň jsem od oné noci nebyla náměsíčná. Ale byla by lež, kdybych tvrdila, že se mi o Damonovi nezdálo. Je ve všech mých nočních můrách.

Právě teď je můj život plný lží a potřebuju někoho, ke komu můžu být naprosto upřímná. Tenhle deníček schovám pod uvolněné prkno v podlaze v šatně, takže ho nikdo nenajde, i kdybych umřela a museli by po mně vyklízet pokoj. Možná si tady některé s Margaretiných vnoučat bude jednou hrát, najde to prkno a zvedne ho, ale do té doby se tam nikdo nedostane. Tenhle deník je mým posledním tajemstvím.

Nevím, proč uvažuji o smrti a umírání. To je přece Bonniina libůstka; to ona si myslí, že by to bylo hrozně romantické. Ale já vím, jaké to je ve skutečnosti; když umřeli máma s tátou, nebylo na tom nic romantického. Jenom ty nejhorší pocity, které vůbec člověk může cítit. Chci žít hodně dlouho a spokojeně, vzít si Stefana a být šťastná. A neexistuje důvod, proč bych nemohla, jakmile budou tyhle problémy za námi.

Akorát občas bývám vyděšená a nevěřím tomu. A je tu pár maličkostí, které by neměly být důležité, ale dělají mi starosti. Například, proč Stefan pořád nosí Katherinin prsten na krku, přestože jsem si naprosto jistá tím, že miluje mě. Nebo proč nikdy neřekl, že mě miluje, přestože vím, že to tak je.

Nenáleží na tom. Všechno se vyřeší. A pak budeme spolu a budeme šťastní. Neexistuje důvod, proč by to nešlo. Neexistuje důvod, proč by to nešlo. Neexistuje důvod

Elena přestala psát a pokoušela zaostřit písmenka na stránce. Ale rozostřovala se dál, a tak raději honem sklapla knížečku, než zrádná slza dopadne na inkoust. Pak zašla do šatny, zvedla uvolněné prkno pilníčkem na nehty a schovala pod něj deníček.

Pilníček na nehty měla v kapse i týden nato, když spolu s Bonnie a Meredith stály před zadními dveřmi Carolinina domu.

„Pospěš si," syčela zoufale Bonnie a rozhlížela se po dvorku, jako by čekala, že odněkud něco vyskočí. „Dělej, Meredith!"

„Už to je," řekla Meredith, když si klíč konečně našel cestičku do visacího zámku a klika jí povolila v ruce. „Jsme uvnitř."

„A seš si jistá, že *oni* nejsou taky uvnitř? Eleno, co když se vrátí dřív? Proč jsme to alespoň nemohly dělat ve dne?"

„Bonnie, půjdeš už laskavě *dovnitř?* Tohle všechno jsme už probraly. Ve dne je tu vždycky paní na úklid. A dneska večer se nevrátí dřív, pokud se někomu neudělá špatně z Chez Louis. A teď už pojď!" odpověděla Elena.

„Bonnie, nikdo se neodváží mít nevolnost na oslavě narozenin paní Forbesové," utěšovala jí Meredith, když konečně vešla dovnitř. „Jsme v bezpečí."

„Pokud mají dost peněz na to, aby chodili do drahých restaurací, člověk by myslel, že mají i na to, nechat pár světel rozsvícených," nenechala se Bonnie utěšit.

Elena s tím tiše souhlasila. Bylo velmi podivné a zneklidňující procházet se po cizím domě potmě. Když stoupaly po schodech, srdce jí bušilo až v krku. A dlaň, v níž držela malou baterku u klíčů, která jim ukazovala cestu, byla vlhká a kluzká. Ale navzdory těmto fyzickým příznakům paniky jí mysl uvažovala chladně, skoro s nadhledem.

„Musí to mít v pokoji," prohlásila.

Carolinino okno ústilo do ulice, což znamenalo, že si půdou muset dávat ještě větší pozor, aby zde nepoužívaly

světlo. Elena se zdrceným pocitem přejela uzounkým paprskem světla dokola. Jedna věc bylo naplánovat, že někomu prohledáte pokoj a představovat si, jak metodicky a efektivně prohlížíte šuplík po šuplíku, a druhá věc skutečně stát v pokoji obklopeni nepřeberným množstvím míst, kam by se dalo něco schovat, a obávat se něčeho jen dotknout, aby Caroline nepoznala, že se s něčím hýbalo.

Obě ostatní dívky také stály nehybně.

„Možná bychom prostě měly jít domů," navrhla Bonnie tiše. A Meredith jí neodporovala.

„Musíme se pokusit. Alespoň pokusit," řekla Elena a měla pocit, že jí hlas zní plechově a hluše. Alespoň otevřela šuplík u prádelníku a přejela baterkou úhledné hromádky krajkového spodního prádla. Během chvilky se ujistila, že tady se žádná knížečka neschovává. Urovnala hromádky a opět šuplík zavřela. Pak konečně vydechla.

„Není to tak těžké," řekla. „Musíme si pokoj rozdělit a pak ve svém sektoru prohlídnout úplně *všechno* – každý šuplík, každý kus nábytku, každý předmět, který je dost velký, aby se do něj vešel deník."

Sama si vybrala šatnu a jako první věc zkontrolovala prkna v podlaze svým pilníčkem. Ale prkna u Caroline se všechna zdála pevně přibitá a stěny šatny také nezněly dutě. Prošátrala Carolinino oblečení a našla několik věcí, které jí loni půjčila. Byla v pokušení si je vzít, ale to samozřejmě nemohla. Ani průzkum kabelek a bot nic nepřinesl, navzdory tomu, že si přitáhla židli, aby mohla bedlivě prozkoumat i nejhořejší polici.

Meredith seděla na podlaze a zkoumala hromadu plyšáků, které byly odsouzeny k pobytu v truhlici spolu s dalšími vzpomínkami na dětství. Dlouhými citlivými prsty přejela každé zvířátko a hledala štěrbiny v materiálu. Když došla k chundelatému pudlíkovi, zarazila se.

„Toho jsem jí dala já," zašeptala. „Myslím, že to bylo k desátým narozeninám. Myslela jsem, že ho dávno zahodila."

Elena jí neviděla do očí, Meredithina baterka mířila na pudlíka. Ale věděla, jak se Meredith cítí.

„Pokoušela jsem se s ní usmířit," připomněla jemně.

„Snažila jsem se, Meredith, i tenkrát ve Strašidelném domě. Ale ona mi jen řekla, že mi nikdy neodpustí, že jsem jí odvedla Stefana. Přála bych si, aby bylo všechno jinak, ale ona mi to nedovolí."

„Takže teď je to válka."

„Takže teď je to válka," potvrdila Meredith stroze a definitivně. Sledovala, jak Meredith odložila pudlíka a přešla k dalšímu plyšákovi. Pak se vrátila k vlastnímu pátrání.

Ale neměla s prádelníkem o nic větší úspěch než v šatně. A s každým dalším okamžikem v ní narůstala nervozita a jistota, že uslyší přijíždět Forbesovic auto.

„Nemá to smysl," prohlásila nakonec Meredith a hmatala pod Carolininou matrací. „Musela to schovat… počkat. Tady něco je. Cítím nějaký růžek."

Elena a Bonnie ji fascinovaně sledovaly z opačné strany pokoje, přimražené napětím.

„Mám to! Eleno, to je tvůj deníček!"

Elenu zaplavila vlna úlevy. Cítila se jako zmuchlaný papír, který někdo narovnal a uhladil. Opět se mohla hýbat. I dýchat bylo najednou nádherné. Přece věděla, celou tu dobu to věděla, že Stefanovi se nic *opravdu* hrozného nemůže stát.

Život nemůže být tak krutý, ne k Eleně Gilbertové. Konečně jsou v bezpečí.

Ale ozval se Meredithin zmatený hlas. „Je to deník – ale je zelený, ne modrý. To není ten správný."

„*Cože*?" Elena popadla knížečku, posvítila na ni a pokoušela se silou vůle změnit pronikavě zelený obal na jasně modrý. Nefungovalo to. Deníček byl skoro stejný, jako ten její, ale nebyl její.

„To je Carolinin," řekla přihlouple, stále tomu odmítala věřit.

Bonnie a Meredith se přišly podívat blíž. Dívaly se společně na zavřenou knížečku a pak na sebe pohlédly.

„Mohl by nám napovědět," řekla Elena pomalu.

„Je to jenom spravedlnost," souhlasila Meredith. Ale byla to Bonnie, kdo vzal deník a otevřel ho.

Elena jí nakukovala přes rameno na Carolinino hranaté opačně skloněné písmo, které se tak lišilo od kapitálek na fialovém papíře. Nejdříve nedokázala zaostřit pohled, ale pak jí udeřilo do očí vlastní jméno. *Elena.*

„Počkej, co je to tu?"

Bonnie, která jediná skutečně dokázala něco přečíst, byla chvíli zticha a pohybovala rty. Pak si odfrkla.

„Tohle si poslechněte," prohlásila a četla nahlas: „Elena je ten nejsobečtější člověk, kterého znám. Všichni si myslí, že je to vyrovnanost, ale ve skutečnosti je chladná, dělá se mi zle z toho, jak za ní všichni dolejzají a vůbec si neuvědomují, že jí je ukradené všechno kromě Eleny."

„A to říká *Caroline*? Ta má tak co mluvit!" Ale Elena cítila, jak se červená. Bylo to v zásadě totéž, co o ní řekl Matt, když usilovala o Stefana.

„Bonnie, pokračuj, je tam toho víc," pobízela jí Meredith a šťouchla do ní. Bonnie pokračovala uraženým hlasem:

„A Bonnie je teď skoro stejně hrozná, pořád se snaží být důležitá. Posledním kouskem je, že předstírá, že je médium, aby si jí ostatní všímali. Kdyby byla *doopravdy* médium, spočítala by si, že ji Elena jenom využívá."

Následovala dlouhá pauza a pak Elena řekla: „Je to všechno?"

„Ne, je tu i něco o Meredith. A Meredith nedělá nic, aby to zastavila. Ve skutečnosti Meredith nedělá *vůbec* nic, jen přihlíží. Jako kdyby nedokázala jednat; dokáže jen reagovat na věci, které se stanou. A kromě toho jsem slyšela rodiče, jak se baví o její rodině. Vůbec se nedivím, že o ní nikdy nemluví – co tím jako myslí?"

Meredith se ani nepohnula. Elena v temném pokoji viděla jen její krk a bradu. Ale promluvila tiše a vyrovnaně:

„Na tom nezáleží. Hledej dál, Bonnie, hledej něco o Elenině deníku.“

„Zkus to kolem osmnáctého října, to mi ho ukradli,“ radila Elena a nechala si otázky pro sebe. Zeptá se na to Meredith později.

Nebyl tu žádný zápis z osmnáctého října ani z následujícího víkendu; vlastně i z následujících týdnů bylo v deníčku jen několik zápisků. A žádný nezmiňoval Elenin deník.

„Hm, tak to bychom měly,“ prohlásila Meredith. „Tyhle zápisky jsou nám nanic. Teda pokud nechceme vydírat deníkem *my ji.* Jakože jí nedáme ten její, dokud nevydá ten tvůj.“

Byl to lákavý plán, ale Bonnie postřehla, kde má vadu na kráse. „Tady se ale nepíše nic špatného o Caroline, jsou tu jen pomluvy o druhých. Většinou o nás. Vsadím se, že Caroline by byla nadšená, kdybychom to četli nahlas před celou školou. Cítila by se jako v sedmém nebi.“

„Tak co s ním uděláme?“

„Vrať ho tam zpátky,“ řekla Elena unaveně. Přejela baterkou pokoj a zdálo se jí, že všechno je malinko jinak, než když vešly dovnitř. „Budeme prostě muset dál předstírat, že nevíme o tom, že má můj deník, a doufat v jinou příležitost.“

„Tak dobře,“ souhlasila Bonnie, ale dál listovala deníčkem a občas zasyčela nebo odfrkla. „No tohle si poslechněte!“ zvolala.

„Nemáme už čas,“ odpověděla Elena. Dodala by ještě něco dalšího, jenže v tu chvíli se ozvala Meredith a její tón okamžitě upoutal jejich pozornost.

„Auto.“

Trvalo jim jen vteřinku, než se přesvědčily, že auto opravdu zahýbá na Forbesovic příjezdovou cestu. Bonniiny oči se rozšířily úlekem, otevřela pusu a zůstala jako přimražená vkleče u postele.

„Dělej, mizíme,“ vybídla ji Elena a sebrala jí deník. „Zhasněte baterky a honem k zadním dveřím.“

To už byly všechny v pohybu, Meredith popoháněla Bonnie, Elena klesla na kolena a zvedla Carolininu matraci. Druhou rukou tam strčila deníček a tlačila ho mezi matraci a kraj postele. Zespod ji tlačily lamely a shora váha obří matrace. Popostrčila knížečku ještě špičkami prstů, vytáhla ruku a uhladila prostěradla.

Na odchodu naposledy přejela pohledem pokoj; už nebyl čas cokoliv upravit. Když tichounce a ve spěchu mířila ke schodišti, zaslechla klíč ve vstupních dveřích.

To, co následovalo, byla hrůzostrašná hra na honěnou. Elena věděla, že ji nepronásledují záměrně, ale zdálo se jí, že Forbesovic rodina je odhodlaná ji zahnat ve svém domě do kouta. Obrátila se zpět, kudy přišla, když se v hale začala rozsvěcovat světla a ozývat hlasy, mířící ke schodům. Utekla před nimi do posledních dveří na chodbě, ale zdálo se, že ji následují. Ozývaly se v patře přímo před ložnicí rodičů. Obrátila se ke dveřím do koupelny ale zahlédla, jak pod nimi prosvěcuje světlo, čímž měla odříznutou poslední cestu k úniku.

Byla v pasti. Každým okamžikem mohou rodiče Caroline vejít. Všimla si francouzského okna vedoucího na balkon a okamžitě se rozhodla.

Venku ji ovanul studený vzduch a její horký dech se srážel v jemnou páru. Z vedlejšího pokoje vytryskl proud světla, takže se nasoukala ještě víc doleva, aby se mu vyhnula. Pak se ozval zvuk, kterého se nejvíce děsila – otevírání okenní kličky a shrnování závěsů, jak kdosi otevíral francouzské okno.

Zoufale se rozhlížela kolem. Na skákání dolů to bylo příliš vysoko a nebylo tu nic, čeho by se mohla chytit a sešplhat. Zůstávala už jen střecha, ale ani tam nebylo po čem vyšplhat. Přesto se o to instinktivně pokusila. Stála už na zábradlí a natahovala se nahoru po něčem, čeho by se mohla chytit, když vtom se za závěsy objevil stín. Rozhrnuly se a začala se objevovat něčí postava – a najednou Elena ucítila, jak ji někdo uchopil za zápěstí a vytáhnul nahoru. Automaticky se odrazila chodidly

a škrábala se vzhůru na střechu. Pokusila se uklidnit rozbouřený dech a vděčně pohlédla na svého zachránce – a ztuhla.

11.

„Mé jméno je Salvatore – jako spasitel a zachránce,“ řekl. V temnotě se krátce zablýskly bílé zuby.

Elena se podívala dolů. Přesah střechy zakrýval balkon, odkud slyšela šouravé zvuky. Ale nešlo o zvuky pronásledování a nezaznamenala žádný náznak, že by někdo zaslechl slova jejího společníka.

„Měla jsem dojem, že ses představil jako Smith,“ odpověděla a stále hleděla dolů do temnoty.

Damon se zasmál. Byl to neuvěřitelně podmanivý smích, nebyl v něm onen hořký tón jako u Stefana. Připomínal jí duhový lesk na havraních perech.

Ale nenechala se zmást. Přestože se Damon zdá okouzlující, je nebezpečný víc, než si kdokoli dokáže představit. To pružné elegantní tělo je desetkrát silnější než lidské.

A ty líně hledící tmavé oči jsou přizpůsobeny pro dokonalé vidění potmě. Ruka s dlouhými prsty, která ji zdvihla na střechu, se dokáže pohybovat neuvěřitelnou rychlostí. A co je nejhorší, má mysl zabijáka. Je to šelma.

Dokázala to vycítit těsně pod jeho uhlazenou slupkou. *Lišil* se od lidí. Už tak dlouho žil jen lovem a zabíjením, že zapomněl všechno ostatní. A vychutnával si to, nebojoval se svou přirozeností jako Stefan, ale užíval si ji. Nemá žádné svědomí ani morálku a ona je tu s ním v pasti sama uprostřed noci. Pevně se rozkročila, aby byla kdykoli připravená k rychlé akci. Měla by na něj být rozzlobená po tom, co jí provedl ve snu. A také byla, ale teď nemělo smysl to vyjadřovat nahlas. Věděl, jak hrozný musí mít vztek, a jen by se jí smál, kdyby mu to řekla.

Pozorovala to tiše a napjatě a čekala, co udělá.

Ale ani se nepohnul. Ty ruce, které dovedly vyrazit tak rychle jako útočící kobra, mu spočívaly nehnutě na kolenou. Jeho výraz jí připomínal pohled, jakým na ni již jednou hleděl – tehdy, když se viděli poprvé. Měl v očích stejný výraz tajeného váhavého respektu, jenže tehdy se k němu mísilo i překvapení. Teď vůbec nebyl překvapený.

„Nebudeš na mě křičet? Nebo omdlévat?“ zeptal se, jakoby jí nabízel standardní možnosti řešení.

Elena ho stále pozorovala. Byl mnohem silnější než ona – a také rychlejší, ale pokud bude potřeba, zřejmě se dokáže dostat k okraji střechy dřív, než ji chytí. Pokud se netrefí na balkon, bude padat devět metrů, ale možná se odhodlá to risknout. To závisí na Damonovi.

„Nejsem omdlívací typ,“ odsekla stručně. „A proč bych na tebe měla křičet? Hrajeme hru. Tu noc jsem byla hloupá, a tak jsem prohrála. Tenkrát na hřbitově jsi mě varoval před následky.“

Nadechl se a sklopil zrak. „Možná tě učiním svou Královnou stínů,“ řekl a dál mluvil jakoby sám k sobě: „Měl jsem mnoho společnic, dívek mladých jako ty a žen, které byly nejkrásnější v Evropě. Ale ty jsi ta, kterou chci mít po svém boku. Vládnout společně a brát si, co chceme a kdy to chceme. Být obávaní a uctívaní slabšími dušemi. Bylo by to až tak špatné?“

„Ale i já jsem jednou z těch slabších duší,“ odpověděla Elena. „My dva jsme nepřátelé, Damone. A nikdy nemůžeme být nic jiného.“

„Jsi si tím jistá?“ Pohlédl na ni a ucítila sílu jeho mysli, jak se dotkla její – jako kdyby o ni zavadil svými dlouhými prsty. Ale tentokrát nepocítila závrať, nedostavil se pocit slabosti ani podlehnutí. Odpoledne si totiž, jako teď každý den, dopřála dlouhou lázeň v horké vodě plné sušeného sporýše.

V Damonových očích se zablýsklo pochopení, ale přijal porážku s elegancí. „Co tady vlastně děláš?“ zeptal se ležérně.

Bylo to divné, ale necítila žádnou potřebu mu lhát. „Caroline si vzala něco, co patří mě. Můj deník. Přišla jsem, abych si ho vzala zpátky.“

V tmavých očích se objevil nový výraz. „Bezpochyby proto, abys nějak ochránila mého nanicovatého bratra,“ řekl podrážděně.

„Tohle se Stefana netýká!“

„Že ne?“ Obávala se, že pochopil víc, než chtěla. „Zvláštní, vždycky když se objeví problémy, je do toho nějak zapletený. On *vytváří* problémy. Ale kdyby zmizel ze scény…“

Elena klidně odpověděla: „Pokud Stefanovi zase ublížíš, budeš toho litovat. Najdu nějaký způsob, jak tě přinutím litovat, žes to udělal, Damone. To myslím vážně.“

„Chápu. Takže musím prostě pracovat na *tobě*, že ano?“

Elena neřekla nic. Sama se zahnala do rohu, když souhlasila, že s ním bude hrát tuhle smrtící hru. Sklopila zrak.

„Stejně tě nakonec získám, víš?“ řekl jemně. Stejný hlas použil na večírku, když ji uklidňoval. Nebyla v něm žádná zášť ani výsměch, prostě oznamoval skutečnost. „Po dobrém nebo po zlém, jak říkáte vy lidé – a to je pěkné rčení – budeš moje, než příště napadne sníh.“

Elena se pokusila skrýt chlad, který jí sevřel srdce, ale věděla, že si stejně všiml jejích pocitů.

„Dobře,“ prohlásil. „Máš alespoň trochu rozumu. Děláš dobře, že se mě bojíš; jsem ta nejnebezpečnější věc, kterou jsi asi v životě potkala. Ale zrovna teď mám pro tebe obchodní návrh.“

„*Obchodní* návrh?“

„Přesně tak. Přišla jsi sem pro svůj deník. Ale nemáš ho,“ pokývnul směrem k jejím prázdným rukám. „Nepodařilo se ti to, že?“ A když Elena neodpověděla, pokračoval. „A protože si nepřeješ do toho zatahovat mého bratra, nemůže ti pomoct. Ale já mohu. A udělám to.“

„Ty to uděláš?“

„Samozřejmě – za určitou cenu.“

Elena ho pozorovala s ruměncem ve tváři. Když se konečně zmohla na slovo, vyšlo z ní jen zašeptání: „Jakou – *cenu*?“

Ze tmy jí odpověděl úsměv. „Několik minut tvého času, Eleno. Několik kapek tvé krve. Asi tak hodinka strávená se mnou o samotě.“

„Ty…,“ Elena nedokázala najít vhodné slovo. Všechny přídomky, které znala, jí připadaly chabé.

„Stejně se toho nakonec dočkám,“ přesvědčoval ji rozumným hlasem. „Pokud budeš sama k sobě upřímná, přiznáš si to. Naposledy to nebylo naposledy. Proč se s tím nesmířit?“ Přešel do vřelého, důvěrného tónu. „Jen si vzpomeň…“

„Radši bych si sama podřízla hrdlo,“ odsekla.

„Fascinující představa. Ale já bych uměl docílit stejného výsledku mnohem příjemnějším způsobem.“

Vysmívá se jí. Po tom všem, co za ten den zažila, už toho na ni bylo moc. „Víš, že jsi nechutný? Dělá se mi z tebe špatně.“ Třásla se hněvem a sotva popadala dech. „Raději zemřu, než bych se ti vzdala. Raději…“

Nebyla si jistá, co ji přimělo k činu. V Damonově přítomnosti ji ovládaly jakési hluboké instinkty. A v tu chvíli cítila, že raději bude riskovat cokoli, než aby ho nechala tentokrát vyhrát. Podvědomě zaznamenala, že klidně a uvolněně sedí a vychutnává si, jaký obrat jeho hra nabrala. Jiná část její mysli počítala, o kolik střecha přesahuje balkon.

„Raději udělám tohle,“ prohlásila a vrhla se dolů.

Měla pravdu; nebyl ve střehu a nedokázal vyrazit dost rychle, aby ji zachytil. Cítila volný prostor pod nohama a rostoucí děs, když si uvědomila, že balkon je dál, než si myslela. Mine ho.

Ale nepočítala s Damonem. Jeho vystřelená paže sice nebyla dost rychlá, aby ji zadržela na střeše, ale zachytila ji před dalším pádem. Jako by pro něj její váha nic neznamenala. Elena instinktivně uchopila okraj šindelové střechy a pokoušela se dostat nahoru koleno.

Zuřivě nadával: „Ty jsi blázen! Jestli se tolik nemůžeš dočkat setkání se smrtí, můžu vás představit osobně.“

„Koukej mě pustit,“ syčela Elena skrze zuby. Byla si jistá, že se někdo každým okamžikem přijde podívat na balkon. „*Pusť mě*.“

„Tady a teď?“ Když pohlédla do jeho neproniknutelných tmavých očí, uvědomila si, že mluví vážně. Pokud řekne ano, pustí ji dolů.

„Byl by to rychlý způsob, jak všechno skončit, že?“ zeptala se. Srdce jí bušilo strachy, ale odmítala dát to najevo.

„Ale to by byla škoda.“ Jediným pohybem ji vytáhl do bezpečí. A k sobě. Objal ji pažemi a přitiskl ke svému štíhlému svalnatému tělu a Elena náhle neviděla vůbec nic. Byla lapena. Pak ucítila, jak se mu napínají svaly jako nějaké veliké kočkovité šelmě a oba se ocitli v prostoru.

Padali. Nedokázala si pomoci, držela se ho jako jediné stabilní věci ve vířícím světě. Pak přistál měkce jako kočka a pružně vyrovnal dopad.

Stefan jednou udělal něco podobného. Ale Stefan ji pak nedržel tímhle způsobem, bolestně blízko, se rty skoro se dotýkajícími jejích.

„Přemýšlej o mém návrhu,“ řekl.

Nedokázala se pohnout ani uhnout očima. A tentokrát věděla, že neužívá žádné Síly, že to je prostá živočišná přitažlivost mezi nimi. Nemělo smysl to popírat; její tělo na něj reagovalo. Cítila jeho dech na svých rtech.

„Nepotřebuji tě k ničemu,“ odpověděla.

Měla pocit, že se chystá ji políbit, ale neudělal to. Nad nimi se otevřelo francouzské okno a pak se shora ozval rozzlobený hlas: „Hej! Co se to tam děje? Je tam venku někdo?“

„Tentokrát jsem ti prokázal laskavost já,“ řekl Damon velice něžně a stále ji držel v náručí. „Příště je řada na tobě.“

Nedokázala odvrátit hlavu. Kdyby ji teď políbil, nechala by ho. Ale najednou pevné objetí povolilo a jeho tvář se

jakoby rozmazala. Vypadalo to, jako by si ho sama temnota brala zpět. Pak se ozval tlukot křídel a do vzduchu se vznesl černý havran.

Cosi, snad kniha nebo bota, za ním vyletělo z balkonu – a minulo o pěkný kus.

„Zatracený ptáci!“ zanadával pan Forbes shora. „Asi si postavili hnízdo na střeše.“

Roztřesená Elena se objala pažemi a skrývala se ve tmě, dokud zase nezašel dovnitř.

Našla Bonnie a Meredith skrčené u brány. „Co tě tak dlouho zdrželo?“ zašeptala Bonnie. „Už jsme mysleli, že tě chytli!“

„Skoro jo. Musela jsem počkat, dokud nebylo bezpečné vylézt.“ Elena byla už tak zvyklá lhát o Damonovi, že to dělala bez vědomého úsilí. „Pojďme domů,“ zašeptala. „Tady už víc nezmůžeme.“

Když se loučily u Eleniných dveří, Meredith připomněla: „Do Dne zakladatelů zbývají už jenom dva týdny.“

„Já vím,“ odpověděla. Na okamžik jí probleskl v hlavě Damonův návrh, ale rázně ho vyhnala z mysli. „Já už něco vymyslím,“ prohlásila.

Do dalšího školního dne ale nevymyslela nic. Dobrou zprávou bylo, že Caroline zřejmě nepostřehla ve svém pokoji nic divného – ale to také byla jediná věc, kterou Elena pokládala za příznivou. Ráno před vyučováním bylo oznámeno, že školní rada zvolila Elenu, aby představovala „Ducha Fell’s Church.“ Během celého ředitelova projevu Caroline zářil na tváři triumfální a zlomyslný úsměv.

Elena se ho pokoušela ignorovat. Snažila se ignorovat i urážky a opovržení na počátku projevu, ale nebylo to jednoduché. Poslední dobou to vůbec nebylo jednoduché, ale byly dny, kdy měla sto chutí začít vřískat nebo někoho udeřit. Zatím se ale vždycky udržela.

To odpoledne, zatímco čekala, až bude vypuštěna třída z šesté hodiny dějepisu, studovala Tylera Smallwooda. Od

té doby, co se vrátil do školy, na ni vůbec nepromluvil. Během ředitelova projevu se usmíval stejně nevraživě jako Caroline. A teď, když si všimnul, že Elena tu stojí sama, šťouchl loktem do Dicka Cartera. „Copak to tu máme?“ zeptal se. „Copak to tu roste za kytku? Nebo snad plevel?“

Stefane, kdepak jsi? pomyslela si Elena. Ale na tuhle otázku znala přesnou odpověď – na druhé straně školy, na hodině astronomie.

Dick otevřel pusu, aby něco dodal, ale pak se jeho výraz změnil. Díval se za Elenu, někam do chodby. Elena se otočila a uviděla Vickie.

Vickie a Dick spolu před maturitním plesem chodili. Elena se domýšlela, že to vlastně neskončilo. Ale Dick vypadal nejistě, jako by nevěděl, co má očekávat od dívky, která se k němu právě blížila.

Na Vickiině tváři i chůzi bylo něco podivného. Pohybovala se, jako by se ani nedotýkala země. Oči měla rozšířené a zasněné.

„Ahojky,“ pozdravil ji Dick váhavě a stoupl si před ni. Vickie ho minula bez jediného pohledu a mířila k Tylerovi. Elena sledovala dění s rostoucím neklidem. Mělo to být asi k smíchu, ale nebylo.

Tyler nejdřív vypadal poněkud zaraženě. Když mu Vickie položila ruku na hruď, usmál se, ale vyznívalo to nuceně. Vickie mu zajela rukou pod bundu. Tylerův úsměv se pokřivil. Vickie mu položila na hruď i druhou ruku. Tyler pohlédnul na Dicka.

„Hej, Vickie, nebuď tak vážná,“ ozval se Dick chvatně, ale nepřiblížil se. Vickie vyjela rukama vzhůru a svlékla Tylerovi bundu z ramen. Pokusil se ji navléknout zpět, aniž by musel pustit z rukou knihy, ale nešlo to. Vickiiny prsty se mu vkrádaly pod košili.

„Zastav to. Zastav ji, prosím tě, ano?“ žádal Tyler Dicka a couval ke zdi.

„Hej, Vickie, nech toho. Nedělej to.“ Ale Dick zůstával v bezpečné vzdálenosti. Tyler k němu vyslal rozzuřený pohled a pokoušel se Vickie setřást.

Pak se ozval ten zvuk. Nejdřív se zdálo, že má tak nízkou frekvenci, že je pro lidské ucho skoro nerozeznatelný, ale pomalu sílil. Záhadně děsivé vrčení, ze kterého vstávaly Eleně chloupky po celém těle. Tyler jen nevěřícně zíral, přimražen údivem, a ona brzy pochopila proč. Ten zvuk pocházel od Vickie.

Pak všechno nabralo rychlý spád. Tyler ležel na zemi a Vickiiny zuby mu chňapaly pouhé centimetry nad hrdlem. Elena rázem zapomněla na všechny hádky a pomáhala Dickovi ji odtáhnout. Tyler hlasitě vyl. Dveře učebny dějepisu se otevřely a Alaric křičel: „Ať ji nezraníte! Opatrně! To bude epilepsie, musíme ji položit!“

Vickie znovu chňapla zuby zrovna ve chvíli, kdy natahoval pomocnou ruku. Štíhlá dívka byla silnější, než oni všichni dohromady, a ztráceli nad ní kontrolu. Už ji o moc déle neudrží. Elena pocítila silnou úlevu, když se za ní ozval známý hlas.

„Vickie, uklidni se. Je to v pořádku. Jenom se teď uvolni.“

Stefan uchopil Vickie za ruku, konejšivě k ní promlouval a Elena se konečně odvážila uvolnit sevření. A zprvu se opravdu zdálo, že Stefanova strategie zabírá. Vickiiny zaťaté prsty se uvolnily a už ji dokázali odtrhnout od Tylera. Jak k ní Stefan promlouval, ochabla a zavřela oči.

„Tak je to dobře. Teď se cítíš unavená. Bude v pořádku, když se prospíš.“

Ale pak se najednou všechno pokazilo – ať už Stefan používal jakékoli Síly, kouzlo se zlomilo. Vickie znovu otevřela oči, ale už se vůbec nepodobaly té potrefené lani, jako tehdy v jídelně. Hořely slepým vztekem. Zavrčela na Stefana a začala bojovat s novou silou.

Bylo zapotřebí pěti nebo šesti lidí, aby ji udrželi, zatímco kdosi odběhl volat policii. Elena zůstala na místě a mluvila na Vickie, občas na ni i zakřičela, dokud nedorazili. Ale nic z toho nepomohlo.

Pak ustoupila a poprvé zaregistrovala dav přihlížejících. Bonnie byla v první řadě a zírala s otevřenou pusou. Stejně tak Caroline.

„Co se proboha *stalo*?“ ptala se Bonnie, zatímco policisté vynášeli Vickie.

Elena, stále ještě zadýchaná, si odhrnula si z čela pramen vlasů. „Úplně se zbláznila a pokoušela se svléct Tylera.“

Bonnie našpulila rty: „No, aby se snažila o tohle, to už musí být opravdu blázen, že?“ A vyslala drzý úsměv přes rameno přímo na Caroline.

Elena měla kolena jako z gumy a ruce se jí třásly. Cítila, jak ji podepřela silná paže a vděčně se opřela o Stefana. Pak k němu vzhlédla.

„Epilepsie?“ otázala se s nevěřícím úšklebkem.

Díval se chodbou směrem, kterým odnesli Vickie. Alaric Saltzman stále vydával pokyny a zjevně hodlal jet s ní. Skupinka zmizela za rohem.

„Myslím, že vyučování právě skončilo,“ pronesl Stefan. „Pojďme pryč.“

Kráčeli k penzionu beze slova, oba ponoření v myšlenkách. Elena se mračila a několikrát na Stefana pohlédla, ale promluvila až ve chvíli, kdy došli do jeho pokoje.

„Stefane, co to s ní je? Co se to Vickie přihodilo?“

„Nad tím právě celou dobu přemýšlím. Napadá mě jenom jediné vysvětlení – a to, že je pořád ještě vystavena útokům.“

„Ty myslíš, že Damon pořád… ach, panebože! Stefane, měla jsem jí dát trochu sporýše. Měla jsem si uvědomit…“

„To by nepomohlo, věř mi.“ Otočila se ke dveřím, jako by se chtěla rovnou vydat za Vickie, ale on ji jemně stáhl zpět. „Někteří lidé jsou mnohem snadněji ovlivnitelní, než jiní, Eleno. Vickie nikdy neměla příliš silnou vůli. A teď patří jemu.“

Elena se pomalu posadila. „Takže se s tím nedá nic dělat? Ale Stefane, ona se stane – bude jako ty a Damon?“

„Záleží na tom," odpověděl chmurným tónem. „Nejde jen o to, kolik krve ztratí. Aby se proměna dokončila, potřebuje také mít jeho krev ve svých žilách. Jinak jen skončí jako pan Tanner. Vyschlá, použitá. Mrtvá."

Elena se zhluboka nadechla. Chtěla se ho zeptat ještě na něco jiného, na něco, co jí vrtalo hlavou. „Stefane, když jsi mluvil na Vickie, měla jsem dojem, že to funguje. Ty jsi na ni použil Síly, viď?"

„Ano."

„Ale ona pak znovu začala bláznit. Chci tím říct… Stefane, jsi v pořádku, viď? Vrátily se ti Síly?"

Neodpověděl. Ale i to pro ni byla dostatečná odpověď. „Stefane, proč ses mi nesvěřil? Co je v nepořádku?" Přistoupila k němu a klekla si vedle jeho křesla, takže se na ni musel podívat.

„Prostě mi jen trvá delší dobu, než se zotavím. Nedělej si s tím starosti."

„Ale já si *dělám* starosti. Copak není nic, co bychom s tím mohli udělat?"

„Ne," odpověděl. Ale sklopil přitom zrak.

Elena pochopila, o co jde. „*Ach*," zašeptala a opřela se o zeď. Pak vztáhla tuku a pokusila se uchopit tu jeho. „Stefane, poslouchej mě…"

„Eleno, *ne*. Copak to nechápeš? Je to nebezpečné, nebezpečné pro nás oba, zvlášť pro tebe. Mohlo by tě to zabít, nebo něco horšího."

„Jenom pokud nad sebou ztratíš kontrolu," odpověděla. „A to se ti nestane. Polib mě."

„*Ne*," bránil se dál Stefan. Pak dodal o něco méně příkře: „Dnes večer, jakmile se setmí, půjdu na lov."

„Ale je to to samé?" zeptala se. Věděla, že to tak není. To lidská krev dává Síly. „Prosím, Stefane; copak nevidíš, že si to přeju? Copak si to nepřeješ i ty?"

„To není fér," řekl a sledoval ji zmučeným pohledem. „Ty víš, že není, Eleno. Ty víš, jak moc…" Opět se od ní odvrátil a zaťal ruce v pěst.

„Tak co nám brání? Stefane, potřebuju…“ Nedokázala dokončit větu. Nedokázala mu vysvětlit, co potřebuje; potřebuje cítit vzájemné pouto a jeho blízkost. Potřebuje si pamatovat, jaké to je s ním, a vymazat vzpomínku na tanec ve snu a na Damonovo objetí. „Potřebuju, abychom byli zase spolu,“ zašeptala.

Stefan však byl stále odvrácený a zavrtěl hlavou.

„Tak dobře,“ zašeptala Elena, ale pocítila nával žalu a strachu, jako by se k nim plížila porážka. Většina toho strachu byla o Stefana, který je bez Sil zranitelný, zranitelný natolik, že mu mohou ublížit obyčejní občané Fell’s Church. Ale kousek toho strachu byl i o sebe sama.

12.

Když se Elena natáhla pro plechovku na polici v obchodě, uslyšela za sebou hlas.

„Ty už chystáš brusinkovou omáčku?“ Elena vzhlédla. „Ahoj, Matte. Jo, chystám. Teta Judith ráda týden před Díkůvzdáním pořádá generálku, vzpomínáš? Když trénuje, je menší pravděpodobnost, že na Díkůvzdání spáchá něco příšerného.“

„Jako že by si třeba vzpomněla, že má koupit brusinkovou omáčku, až čtvrt hodinky před slavnostní večeří?“

„Až pět minut před slavnostní večeří,“ ujistila ho Elena, pohlédla na hodinky a Matt se rozesmál. Bylo hezké ho slyšet, vlastně jeho smích Elena neslyšela už dlouho. Přesunula se k pokladně, ale když zaplatila za svůj nákup, zaváhala a ohlédla se zpět. Matt stál u stojanu s časopisy, evidentně ponořený do četby, ale v držení těla měl cosi, co ji nutilo se k němu vrátit.

Ukázala prstem na časopis. „A co chystáš k večeři ty?“ zeptala se. Když nejistě vzhlédl ke vchodu do obchodu, dodala: „Bonnie na mě čeká venku v autě; bude večeřet u nás. Jinak jenom rodina, samozřejmě s výjimkou Roberta, už by tam měl být.“ Chtěla tím říct, že Stefan nepřijde. Pořád si nebyla jistá, jak to vlastně teď mezi Mattem a Stefanem vypadá. Ale alespoň spolu mluví.

„Dneska se o sebe starám sám; máma není tak žhavá do zkoušek nanečisto,“ odpověděl. Ale pak, jakoby chtěl změnit téma, se zeptal: „A kde je Meredith?“

„Ta bude s rodinou, jedou navštívit nějaké příbuzné nebo co.“ Elena odpověděla neurčitě, protože i sama Meredith jim poskytla jen neurčité informace; o rodině

mluvila málokdy. „Takže co myslíš? Riskneš kuchyni tety Judith?“

„Kvůli starým časům?“

„Kvůli starému *přátelství*,“ odvětila Elena po chvilkovém zaváhání a usmála se na něho.

Zamrkal a uhnul pohledem. „Jak bych takové pozvání mohl odmítnout?“ řekl podivně tichým hlasem. Ale když odložil časopis a šel za ní ven, také se usmíval.

Bonnie ho radostně pozdravila, a když dorazili domů, teta Judith vypadala potěšeně, že ho vidí.

„Večeře je skoro hotová,“ oznámila a vzala si od Eleny tašku s nákupem. „Robert přijel před chvilkou. Bude nejlepší, když půjdete rovnou do jídelny. Eleno, přines ještě jednu židli, s Mattem nás bude sedm.“

„Šest, teto,“ opravila ji Elena pobaveně. „Ty s Robertem, já a Margaret, Matt a Bonnie.“

„Ano holčičko, ale Robert si také přivedl hosta. Už jsou v jídelně.“

Na Elenu v tu chvíli padla neblahá předtucha. Když vcházela dveřmi do jídelny, už *věděla*, už nějak tušila, kdo ji tam čeká.

Robert postával s lahví bílého vína a žoviálně klábosil. U stolu na opačné straně, proti krbu a vysokým svícím seděl Damon.

Elena si uvědomila, že se zarazila v pohybu, až když do ní zezadu vrazila Bonnie. Pak nohy opět přinutila k poslušnosti. Ale její mysl nebyla ani zdaleka tak poslušná; zůstávala i nadále strnulá.

„Eleno,“ řekl Robert a natáhl k ní ruku. „Tohle je Elena, ta dívka, o které jsem ti vyprávěl,“ představil ji Damonovi. „Eleno, tohle je Damon… ehm…“

„Smith,“ doplnil Damon.

„Ach ano. Je z mé alma mater, z koleje *William and Mary* a narazil jsem na něj přímo před obchodem. Hledal nějakou restauraci, kde by povečeřel, tak jsem ho pozval na domácí jídlo. Damone, tohle jsou Elenini přátelé Matt a Bonnie.“

„Ahoj," řekl Matt. Bonnie jen zírala a pak obrátila svoje velikánská kukadla k Eleně.

Elena se pokoušela znovu získat rovnováhu. Nevěděla, jestli má vřískat, utéct z pokoje nebo chrstnout sklenici vína, kterou jí Robert naléval, Damonovi do obličeje. V tu chvíli byla příliš rozzlobená, než aby jí zbylo místo pro strach.

Matt zašel pro další židli do obýváku. Elena se podivila, jak samozřejmě Damona přijal – a pak si uvědomila, že nebyl u Alarica na večírku. Matt přece neví, co se stalo mezi Stefanem a ‚hostem z vysoké'.

Ale Bonnie vypadala na pokraji paniky. Zkoumavě hleděla na Elenu. Damon vstal a přidržel jí židli.

Než se Elena odhodlala k nějaké reakci, uslyšela ode dveří Margaretin hlásek: „Matte, chceš se podívat na moje koťátko? Teta Judith říká, že si ho smím nechat. Je to kočička a budu jí říkat Sněženka."

Elena se otočila a dostala nápad.

„Je krásná," chválil Matt poslušně a skláněl se nad malým klubíčkem bílých chlupů v Margaretině náručí. Vypadal poněkud překvapeně, když mu Elena nepříliš zdvořile sebrala kotě před nosem.

„Pojď, Margaret, ukážeme koťátko Robertovu kamarádovi," vyzvala sestřičku a skoro vrazila kotě Damonovi do tváře.

Vypuklo pravé peklo. Sněženka se nafoukla do dvojnásobku své původní velikosti, jak se jí zježila srst. Vydala zvuk, jako když dopadne kapka vody na rozpálenou plotnu, a pak se z ní stal prskající a vrčící tajfun, který zdrápal Elenu, skočil po Damonovi a obletěl celý pokoj, než se konečně vyřítil ven.

Na okamžik si Elena mohla vychutnat, jak se Damonovi rozšířily oči ještě víc než obvykle. Pak je opět schoval za víčky a Elena musela čelit reakcím ostatních členů domácnosti.

Margaret nabírala k pláči. Robert se tomu snažil zabránit tím, že ji posílal kočku hledat. Bonnie se tiskla ke

zdi a vypadala zoufale. Matt a teta Judith, kteří to sledovali z kuchyně, byli prostě vyděšení.

„Vypadá to, že to se zvířaty moc neumíš," řekla Elena Damonovi a usadila se ke stolu. Kývla na Bonnie, která se váhavě odlepila od zdi a zaujala své místo u stolu dřív, než se Damon mohl dotknout její židle. A pak svýma velikýma hnědýma očima pozorovala, jak se usazuje i Damon.

Po chviličce se objevil Robert s uslzenou Margaret a přísně se mračil na Elenu. Matt si beze slova přitáhl židli navíc, ačkoli měl obočí údivem zdvižené až k vlasům.

Když přišla i teta Judith a začali večeřet, Elena se rozhlédla kolem stolu. Zdálo se, jako by na všem ležel lehounký opar, měla až pocit neskutečna, ačkoli samotná scéna vypadala dokonale jako z nějaké reklamy. Prostě normální rodinka, která sedí u stolu a jí krocana, pomyslela si. Jedna lehce zmatená tetička, která si dělá starosti, že se jí rozvařil hrášek a připekly večky, jeden pohodový budoucí strýček, jedna zlatovlasá dospívající neteř a její maličká sestra se světlými vlásky. Jeden kluk odvedle, jedna rozverná kamarádka a jeden šarmantní upír, podávající kolem sladké brambory. Typická americká domácnost.

Bonnie celou první půlku večeře vrhala na Elenu vyděšené pohledy: ‚Co budeme dělat?' Ale když jí Elena odpovídala, že ‚nic', evidentně se odevzdala osudu a začala jíst.

Elena neměla ani ponětí, co dělat. Být takhle v pasti, to byla urážka a ponížení – a Damon to věděl. Tetu Judith a Roberta ovšem oslnil komplimenty o jídle a lehkou konverzací o koleji *William and Mary*. Dokonce i Margaret už se na něj usmívala a brzy mu podlehne i Bonnie.

„Příští týden budeme ve Fell's Church slavit Den zakladatelů," informovala právě teta Judith Damona a hubené tváře měla lehce zrůžovělé. „Bylo by velmi milé, kdybyste se mohl zúčastnit."

„Pokusím se," slíbil Damon přívětivě.

Teta Judith vypadala potěšeně. „A tento rok při něm hraje Elena velkou roli. Vybrali ji, aby představovala Ducha Fell's Church."

„Musíte být na ni pyšní," odpověděl Damon.

„To samozřejmě jsme," přitakala teta Judith. „Takže se pokusíte přijít?"

Elena se vložila do hovoru a přitom zuřivě potírala večku máslem. „Doslechla jsem se nové zprávy o Vickie," prohlásila. „Pamatuješ, ta dívka, která byla napadena." Hleděla sarkasticky na Damona.

Nastalo krátké ticho. Pak Damon odpověděl: „Obávám se, že ji neznám."

„Ale jsem si jistá, že ano. Asi stejně vysoká jako já, hnědé oči, světle hnědé vlasy… no prostě, daří se jí čím dál hůř."

„Ach bože," povzdechla si teta Judith.

„Ano. Doktoři si s tím zjevně nevědí rady. Prostě je jí čím dál hůř, jako kdyby ty útoky nepřestaly." Elena během řeči hypnotizovala pohledem Damonovu tvář, ale on vyjadřoval pouze zdvořilý zájem. „Vem si ještě nádivku," zakončila a podala mu mísu.

„Ne, děkuji. Ale dám si ještě kousek tohohle." Podržel plnou lžíci brusinkové omáčky proti světlu svíčky tak, aby ji prosvěcovalo světlo. „Má to takovou svůdnou barvu."

Bonnie se stejně jako ostatní u stolu podívala do svíce, ale Elena si všimla, že už neodvrátila pohled. Seděla ponořená pohledem do tančícího plamene a její tvář postupně dostávala nepřítomný výraz.

Ach *ne*, pomyslela si Elena a projelo jí zlé tušení. Tenhle pohled už zná. Pokusila se upoutat Bonniinu pozornost, ale zdálo se, že nevidí nic jiného, než plamen svíce.

„… a pak děti ze základní školy předvádějí živé obrazy z historie města," vyprávěla teta Judith Damonovi. „Ale závěrečnou ceremonii provádějí starší studenti. Eleno, kolik maturantů bude mít letos čtení?"

„Budeme jenom tři.“ Elena se musela otočit k tetě a právě když se dívala do její tváře, uslyšela hlas.

„Smrt.“

Teta Judith zalapala po dechu. Robert se zarazil s vidličkou na půl cesty k puse. Elena si přála, zoufale a beznadějně, aby tu byla Meredith.

„Smrt,“ ozval se opět ten hlas. „V tomto domě je smrt.“

Elena se rozhlédla kolem stolu a viděla, že jí nikdo nepomůže. Všichni nehybně zírali na Bonnie, jako výjev na staré fotografii.

Samotná Bonnie upřeně hleděla do plamene svíčky. Měla tvář naprosto bez výrazu a rozšířené oči, stejně jako předtím, když ten hlas skrz ni promlouval. Nyní se tyto bezvýrazné oči obrátily k Eleně. „Tvá smrt,“ řekl hlas. „Tvá smrt čeká, Eleno. Je to…“

Bonnie se zakuckala. Pak se prudce předklonila a skoro padla do talíře.

Po chvilce absolutní strnulosti se dali všichni do pohybu. Robert vyskočil a zvedl Bonnie za ramena. Pokožku měla bledou až do modra a oči zavřené. Teta Judith kolem ní pobíhala a otírala jí obličej navlhčeným ubrouskem. Damon to sledovat opatrným, zkoumavým pohledem.

„Bude v pořádku,“ řekl Robert a vzhlédl se zjevnou úlevou. „Myslím, že prostě jenom omdlela. Musel to být nějaký hysterický záchvat nebo co.“ Ale Elena se neodvažovala ani nadechnout, dokud Bonnie neotevřela váhavě oči a nezeptala se, proč na ni všichni tak koukají.

Tato příhoda evidentně ukončila večer. Robert trval na tom, že Bonnie okamžitě odveze domů, a v ruchu, který s tím byl spojený, si Elena našla okamžik, aby zašeptala Damonovi: „Vypadni!“

Zvedl obočí. „Cože?“

„Řekla jsem vypadni. Hned! Jdi pryč, nebo jim řeknu, že ty jsi ten vrah.“

Káravě na ni pohlédl. „Nemyslíš si, že si host zaslouží větší ohledy?“ zeptal se, ale při pohledu na její výraz jen pokrčil rameny a usmál se.

„Děkuji vám za pozvání na večeři,“ řekl nahlas tetě Judith, která zrovna nesla do auta deku. „Doufám, že vám tu laskavost budu moci někdy oplatit.“ A Eleně řekl: „Uvidíme se.“

No, *tohle* je dost jisté, pomyslela si Elena, když Robert odvážel zasmušilého Matta a ospalou Bonnie. Teta Judith telefonovala s paní McCulloughovou.

„Taky nevím, co se to s těmi děvčaty děje,“ říkala zrovna. „Nejdřív Vickie, teď Bonnie… a ani Elena v poslední době není ve své kůži…“

Zatímco teta Judith telefonovala a Margaret hledala svoji Sněženku, Elena přecházela po pokoji.

Bude muset zavolat Stefanovi. Nemá jinou možnost. Nedělala si starosti o Bonnie; když se tohle stalo dřív, nezanechalo to nikdy trvalé následky. A Damon bude mít dnes v noci jiné starosti, než obtěžovat její kamarádky.

Přijde sem, aby si vybral odměnu za tu ‚laskavost‘, kterou jí prokázal. Věděla bez nejmenších pochyb, že to byl i význam jeho slov na rozloučenou. A proto musí říct Stefanovi všechno, protože ho dnes v noci potřebuje, potřebuje jeho ochranu.

Jenže, co může Stefan udělat? Navzdory všem jejím prosbám a argumentům minulý týden odmítnul její krev. Trval na tom, že se mu Síly vrátí i bez toho, ale Elena věděla, že je stále ještě zranitelný. I kdyby tu Stefan byl, co může udělat, aby Damona zastavil? A aby přitom sám nezemřel?

Bonniin dům také není žádné útočiště. A Meredith je pryč. Nikdo jí nepomůže, nikomu nemůže věřit. Ale pomyšlení na to, že by tu měla dnes v noci čekat sama s vědomím, že Damon přijde, bylo nesnesitelné.

Slyšela, jak teta Judith zavěsila. Automaticky vykročila ke kuchyni a myslí jí běželo Stefanovo číslo. Pak se zarazila

a pomalu se otočila, aby se podívala do obývacího pokoje, ze kterého zrovna vyšla.

Dívala se na okna vysoká od podlahy ke stropu a na umně zdobený krb s nádherně vyřezávanou římsou. Tento pokoj býval součástí původního domu, toho, který skoro celý vyhořel za občanské války. Její ložnice je hned nad ním.

Velké světlo začínalo pohasínat. Elena pohlédla na vyřezávanou lištu u stropu, do míst, kde se stýkala s moderněji řešenou jídelnou. Vyběhla jako raketa po schodech a srdce jí prudce bušilo.

„Teto Judith?“ Teta se zastavila na schodech. „Teto Judith, prosím tě řekni mi něco. Byl Damon v obývacím pokoji?“

„Cože?“ Teta Judith zamrkala, jak ji vytrhla z myšlenek.

„Vzal Robert Damona do obýváku? Prosím přemýšlej, teto Judith! Potřebuju to vědět.“

„Proč? Ne, myslím, že nevzal. Nevzal ho tam. Přišli sem a šli rovnou do jídelny. Eleno, co tě to proboha…“ Ta poslední slova vyhrkla, když ji Elena spontánně objala.

„Promiň, teto. Jsem prostě šťastná,“ řekla Elena.

„No, jsem ráda, že je alespoň někdo šťastný, potom, jak večer dopadl. Ale zdá se, že ten milý kluk Damon se docela bavil. Víš, Eleno, vypadal, že ho docela zajímáš, navzdory tomu, jak ses chovala.“

Elena se otočila zpět. „No a?“

„No, prostě jsem si myslela, že bys mu mohla dát šanci, to je všechno. Myslím, že byl velmi příjemný. Takového mladého muže bych tu ráda vídala.“

Elena chvíli jen kulila oči a pak polkla, aby zadržela hysterický smích. Teta mi tu navrhuje, abych si začala s Damonem místo se Stefanem… protože Damon je přesně ten typ, který se tetám líbí. „Teto Judith,“ začala a zhluboka se nadechla, ale pak pochopila, že to nemá smysl. Jen němě zavrtěla hlavou, rozhodila bezradně ruce a dívala se, jak teta odchází po schodech.

Elena obvykle spala se zavřenými dveřmi. Ale dnes v noci je nechala otevřené, ležela na posteli a zírala do ztemnělé chodby. Každou chvíli pohlédla na svítící číselník hodin na nočním stolku.

Nebála se, že usne. Jak míjely minuty, skoro si přála, aby to dokázala. Čas plynul mučivě pomalu. Jedenáct hodin… jedenáct třicet… půlnoc… jedna hodina… jedna třicet… dvě…

Ve dvě deset zaslechla nějaký zvuk.

Stále vleže na posteli naslouchala tichým zvukům zdola. Věděla, že si najde způsob, jak se dostat dovnitř, pokud bude chtít. Když byl Damon odhodlaný, žádný zámek mu nezabránil vejít.

Myslí jí proběhla hudba z toho snu, který se jí zdál tenkrát u Bonnie, – několik tklivých, stříbřitých tónů. Vzbuzovaly v ní podivné pocity. Trochu jako v opojení nebo ve snu vstala a vykročila na práh.

Chodba byla temná, ale její oči měly dost času se přizpůsobit. Rozeznávala temnou siluetu, jak vychází nahoru po schodech. Když došla nahoru, uviděla letmý smrtící záblesk úsměvu.

Čekala a neusmívala se, dokud k ní nedošel a nestál jí tváří v tvář. Dělil je pouhý metr. Dům byl naprosto tichý. V pokoji přes chodbu spala Margaret, na konci se teta Judith vznášela na křídlech snů v blažené nevědomosti o tom, co se odehrává za jejími dveřmi.

Damon nic neříkal, ale díval se na ni a hltal očima její dlouhou bílou noční košili s vysokým krajkovým límečkem. Elena si ji vybrala, protože byla nejcudnější, kterou měla, ale Damon ji zjevně pokládal za atraktivní. Přinutila se stát klidně, ale měla sucho v ústech a srdce jí tupě bušilo. Teď to přijde. Za okamžik se dozví, jestli měla pravdu.

Ucouvla bez jediného slova či gesta pozvání a nechala vchod volný. Zahlédla žhavý záblesk v jeho bezedných očích, když k ní dychtivě vykročil. A pak se zarazil.

Stál těsně před dveřmi jejího pokoje, zjevně zmatený. Pokusil se znovu vstoupit, ale nemohl. Zdálo se, že mu něco

brání vejít o jediný krok dál. Na tváři se mu vystřídalo překvapení, zmatek a pak hněv.

Vzhlédl, očima zkoumal temnotu za dveřmi a prohlížel bedlivě strop na obou stranách. Pak, když pochopil, o co se jedná, odhalil zuby v dravčím zavrčení.

Elena se z bezpečí na své straně dveří tiše zasmála. Funguje to!

„Můj pokoj a obývák dole jsou pozůstatky starého domu," vysvětlila mu. „A samozřejmě to bývalo úplně jiné obydlí. A sem jsi nikdy pozván *nebyl* a nikdy nebudeš."

Hruď se mu prudce zdvihala vzteky, nozdry měl rozšířené a v očích divoký pohled. Temný hněv z něj vyzařoval ve vlnách. Vypadal, jako by chtěl strhat zdi vlastníma rukama, které zatínal vzteky.

Eleně se triumfem a úlevou zatočila hlava. „Teď bys měl radši jít," řekla. „Tady není nic pro tebe."

Ještě okamžik se ten hrozivý pohled vpíjel do jejích očí a pak se Damon otočil. Ale nezamířil ke schodišti. Místo toho přešel chodbu a položil ruku na dveře Margaretina pokoje.

Elena vyrazila vpřed dřív, než si uvědomila, co vlastně dělá. Na prahu se zarazila, chytila se za vnitřní rám dveří a ztěžka dýchala.

Prudce otočil hlavu a usmál se na ni – pomalu a krutě. Lehce otočil klikou, aniž se na ni podíval. Jeho oči temné jako uhel hleděly nehnutě na Elenu.

„Tvoje volba," oznámil.

Elena stála velmi tiše a měla pocit, jako by uvnitř měla pusté ledové pláně. Margaret je jen malé děvčátko. To přece nemůže myslet vážně, nikdo nemůže být takové monstrum, aby zranil čtyřletou holčičku.

Ale v Damonově tváři nerozeznala žádný náznak něhy nebo soucitu. On je lovec, zabiják. A slabší jsou jeho kořistí. Vzpomněla si na hrozivé zvířecí zavrčení, které proměnilo jeho krásné rysy, a věděla, že mu Margaret nikdy nevydá.

Všechno se událo jako ve zpomaleném filmu. Viděla Damonovu ruku na dveřích a jeho nemilosrdný pohled.

Prošla dveřmi a zanechala za sebou jediné bezpečné místo, které znala.

Bonnie řekla, že v domě je smrt. A Elena jde nyní smrti vstříc z vlastní svobodné vůle. Sklopila hlavu, aby zakryla bezmocné slzy, které jí vstoupily do očí. Bylo po všem. Damon zvítězil.

Nevzhlédla, aby ho neviděla útočit. Ale cítila, jak se kolem ní zachvěl vzduch, a otřásla se. A pak ji objala něžná nekonečná temnota, která ji zahalila jako křídla velikého ptáka.

13.

Elena se zavrtěla a otevřela ztěžklá víčka. Podél závěsů pronikalo světlo. Bylo jí zatěžko se pohnout, a tak prostě jen ležela na posteli a pokoušela se sestavit zlomky událostí minulé noci.

Damon. Damon sem přišel a vyhrožoval, že napadne Margaret. A tak se mu Elena vzdala. Zvítězil.

Ale proč to neukončil? Elena zdvihla malátnou ruku a dotkla se ze strany krku – již věděla, co najde. Ano, byly tam – dvě malé ranky, které byly citlivé na dotek.

Přesto je stále naživu. Zastavil se krůček před splněním svého slibu. Proč?

Její vzpomínky na uplynulé hodiny byly rozmazané a zmatené. Vybavovala si jen střípky. Damonovy oči, které na ni shlížejí a vyplňují celý její svět. Ostrá bolest na hrdle. A později Damon rozepínající košili a jeho krev, valící se mu z malé ranky na krku.

Takže ji přinutil napít se jeho krve. Pokud je *přinutit* to správné slovo. Nevzpomíná si, že by kladla nebo pociťovala jakýkoli odpor. V onu chvíli to chtěla.

Ale nebyla mrtvá, ani vážně oslabená. Neudělal z ní upíra. A tomu nedokázala porozumět.

Nemá žádnou morálku ani svědomí, připomínala si. Takže ho určitě nezastavilo slitování. Pravděpodobně chce jen dohrát hru do konce, chce, aby trpěla ještě víc, než ji zabije. Nebo možná chce, aby byla jako Vickie, jednou nohou ve světě stínů a druhou ještě tady. Pomalu zešílet.

Jedna věc je jistá: nenechá se ukolébat představou, že to byla z jeho strany vlídnost. Damon není schopen vlídnosti nebo starosti o někoho jiného než o sebe.

Odhodila přikrývky a vstala. Slyšela tetu Judith, jak chodí po chodbě. Bylo pondělní ráno a musí se vypravit do školy.

středa 27. listopadu

Milý deníčku,

nemá smysl předstírat, že nejsem vyděšená – jsem, a hodně. Zítra je Díkůvzdání a Den zakladatelů je jen o dva dny později. A já jsem ještě stále nevymyslela, jak zastavit Caroline a Tylera.

Nevím, co mám dělat. Pokud od Caroline nezískám svůj deník zpět, bude z něj číst přede všemi. Bude to ideální příležitost; Caroline je jednou ze tří maturantek, které během závěrečného ceremoniálu mají číst poezii. Byla vybrána školní radou, jejímž členem je Tylerův otec, jak je známo. Zajímalo by mě, co si pomyslí, až to celé skončí?

Ale jaký je v tom vůbec rozdíl? Pokud nevymyslím nějaký plán, tak až to skončí, bude mi už všechno jedno. A Stefan bude pryč, vyhnán z města dobrými občany Fell's Church. Nebo mrtvý, jestli se mu nepodaří získat zpět alespoň částečně své Síly. A pokud zemře, zemřu také. Tak je to prosté.

Což znamená, že musím najít způsob, jak se zmocnit deníku. Prostě musím.

Ale nedokážu to.

Já vím, čekáš, až to řeknu. Existuje jeden způsob, jak deníček získat – Damonův způsob. Jediné, co musím udělat, je souhlasit s jeho cenou.

Ale nerozumíš, jak moc mě to děsí. Nejen proto, že mě děsí Damon, ale protože se bojím, co by se stalo, kdybychom byli opět spolu. Bojím se, co se stane se mnou… a se mnou a Stefanem.

Nemůžu o tom dál mluvit. Je to příliš bolestné. Cítím se tak zmatená, ztracená a osamělá. Nemám nikoho, s kým bych si o tom mohla promluvit. Nikdo by tomu nerozuměl.

Co jen budu dělat?

čtvrtek 28. listopadu, 22:30

Milý deníčku,

dnes se jeví všechno jasnější, možná proto, že jsem dospěla k rozhodnutí. Je to rozhodnutí, které mě děsí, ale je lepší, než jediná další alternativa, kterou dokážu vymyslet.

Řeknu všechno Stefanovi.

Je to to jediné, co teď můžu udělat. Den zakladatelů je už v sobotu a já jsem nedokázala vymyslet žádný vlastní plán. Ale Stefan to možná dokáže, když si uvědomí, jak je situace zoufalá. Zítra strávím den u něj v penzionu a až tam přijdu, všechno mu povím – měla jsem to udělat už dávno.

Všechno, i to o Damonovi.

Nevím, co na to řekne. Stále se mi vybavuje, jakou měl tvář v mých snech. Jak se na mě díval, s takovou hořkostí a zlobou. Vůbec to nevypadalo, že mě miluje. Pokud se na mě takhle podívá zítra…

Bože, já se tak bojím. Svírá se mi žaludek. Večeře ke dni Díkůvzdání jsem se sotva dotkla – a nedokážu vydržet v klidu. Cítím se, jako bych se měla rozpadnout na tisíc kousků. Jít spát? Chacha.

Bože, kéž to Stefan pochopí. Prosím, ať mi odpustí.

Nejzvláštnější je, že se kvůli němu chci stát lepším člověkem. Chci být hodna jeho lásky. Stefan má své představy o cti, o tom, co je správné a co špatné. A teď, až zjistí, že jsem mu lhala, co si jen o mě pomyslí? Bude mi věřit, že jsem se ho jen pokoušela chránit? Bude mi ještě někdy věřit?

Zítra se to dozvím. Ach bože, tolik si přeju, aby to už bylo za mnou. Nevím, jak se zítřka dožiju.

Elena vyklouzla z domu, aniž řekla tetě Judith, kam jde. Byla už unavená ze lží, ale nechtěla čelit rozruchu, který by nevyhnutelně nastal, kdyby řekla, že jde ke Stefanovi. Od té doby, co byl u nich na večeři Damon, o něm teta Judith stále mluvila a trousila jemné i méně jemné narážky v každém

rozhovoru. A s Robertem to bylo skoro stejně hrozné. Elena občas měla pocit, že snad tetu Judith navádí on.

Unaveně stiskla zvonek penzionu. Kde vůbec je paní Flowersová poslední dobou? Když se dveře otevřely, stál za nimi Stefan.

Byl oblečený na ven a měl vyhrnutý límec u bundy. „Myslel jsem, že bychom se mohli projít," řekl.

„Ne." Elena byla strohá. Nedokázala se na něj pořádně usmát, a tak se přestala snažit. Řekla: „Pojďme dovnitř, Stefane, ano? Je tu něco, o čem si musíme promluvit."

Okamžik na ni překvapeně hleděl. Něco se jí muselo zračit ve tváři, protože jeho obličej pomalu ztuhnul a potemněl. Zhluboka se nadechl a přikývnul. Bez jediného dalšího slova se otočil a vedl ji k sobě do pokoje.

Truhly, prádelníky a knihovny byly samozřejmě již dávno na svém místě. Ale Elena měla pocit, jako by si toho poprvé skutečně všimla až dnes. Z nějakého důvodu pomyslela na onu první noc, kdy tu byla, když ji Stefan zachránil před Tylerovým nechutným objímáním. Očima přejela předměty na nočním stolku: zlaté floriny z patnáctého století, slonovinou vykládaná dýka, malá kovová truhlička s víkem. Tenkrát se ji pokusila otevřít a on víko přirazil.

Obrátila se. Stefan stál u okna a za ním se rýsovala šedivá a pochmurná podzimní obloha. Každý den v tomto týdnu bylo chladno a mlhavo a dnešek nebyl výjimkou. Stefanův výraz odrážel počasí venku.

„Takže," vyzval ji tiše, „o čem si musíme promluvit?"

Nastal poslední okamžik, kdy si to ještě mohla rozmyslet, a pak se Elena odhodlala. Natáhla ruku ke kovové truhličce a otevřela ji.

Uvnitř se matně leskl proužek broskvového hedvábí. Její stuha do vlasů. Připomněla jí léto, letní dny, které se jí nyní zdály neuvěřitelně vzdálené. Zvedla ji a ukázala Stefanovi.

„O tomhle," řekla.

Vykročil k ní, a když se dotknul truhličky, vypadal zmateně a překvapeně. „O *tomhle*?“

„Ano. Protože já jsem věděla, že tam je, Stefane. Našla jsem ji už dávno, jednou, když jsi odešel na pár minut z pokoje. Nechápu, proč jsem potřebovala vědět, co je uvnitř, ale nemohla jsem si pomoct. Tak jsem tu stuhu našla. A pak…“ Zarazila se, aby se vnitřně obrnila. „A pak jsem o tom napsala do svého deníčku.“

Stefan vypadal stále zmateněji, jako by čekal úplně něco jiného. Elena namáhavě hledala vhodná slova.

„Napsala jsem tam o tom, protože jsem si myslela, že to dokazuje, že ti na mně celou tu dobu záleželo, žes ji proto sebral a schoval si ji. Nikdy jsem si nemyslela, že by to mohl být důkaz něčeho jiného.“

Pak se jí náhle slova začala sama překotně řinout z úst. Vyprávěla mu, jak vzala deníček k Bonnie domů a jak byl ukraden. Řekla mu, jak začala dostávat vzkazy a jak si uvědomila, že je posílá Caroline. Pak se odvrátila, pohrávala si s hedvábnou stužkou stále dokola v prstech a řekla mu i o Carolinině a Tylerově plánu.

Nakonec ji skoro zradil hlas. „Jsem od té doby hrozně vyděšená,“ zašeptala a stále upírala oči na stužku. „Vyděšená, že se na mě budeš zlobit. Vyděšená z toho, co by mohli udělat. Prostě vyděšená. Zkoušela jsem ten deník dostat zpátky, Stefane. Dokonce jsem šla ke Caroline domů. Ale má ho někde dobře schovaný. A tak jsem pořád přemýšlela a přemýšlela, ale nedokážu vymyslet žádný způsob, jak jim zabránit, aby to přečetli nahlas.“ Konečně se na něj podívala. „Je mi to hrozně líto.“

„To by taky mělo být!“ řekl a překvapila ji rozhodnost v jeho hlase. Cítila, jak jí mizí krev z tváří. Ale Stefan pokračoval: „Mělo by ti být líto, žes přede mnou něco takového tajila, když jsem ti mohl pomoct. Eleno, proč jsi mi to prostě *neřekla*!“

„Protože je to všechno moje vina. A měla jsem sen…“ Pokoušela se mu popsat, jak v těch snech vypadal, všechnu tu hořkost a obvinění, které mu četla z očí. „Myslela jsem,

že umřu, jestli se na mě doopravdy takhle podíváš," dokončila ztrápeně.

Ale Stefanův výraz, když se na ni teď díval, vyjadřoval jen kombinaci úlevy a údivu. „Tak o tohle šlo," řekl takřka šeptem. „Tak tohle tě celou tu dobu trápilo."

Elena otevřela ústa, ale on pokračoval: „Věděl jsem, že něco není v pořádku, věděl jsem, že přede mnou něco tajíš. Ale myslel jsem…" Zavrtěl hlavou a na rtech se mu objevil pokřivený úsměv. „To už je teď jedno. Nechtěl jsem narušovat tvoje soukromí. Nechtěl jsem se ani ptát. A ty sis celou tu dobu dělala starosti s tím, jak mě ochránit."

Eleně vyschlo v ústech. Je toho víc, pomyslela si, ale nedokázala to říct, ne ve chvíli, kdy se na ni Stefan takhle díval, když mu celý obličej zářil láskou.

„Když jsi dneska řekla, že si musíme promluvit, myslel jsem, že jsi na mě změnila názor," řekl prostě a bez sebelítosti. „A neměl bych ti to za zlé. Ale místo toho…" Znovu zavrtěl hlavou. „Eleno," zašeptal a vzal ji do náručí.

Cítila se tam tak dobře, připadalo jí to *správné*, takhle to má být. Ani si neuvědomovala, jak špatné to mezi nimi bylo až doteď, kdy všechno špatné zmizelo. *Takhle* si to pamatovala, tohle cítila onu první úžasnou noc, když ji Stefan držel v náručí. Všechna ta láska a něha a jak kolem nich mizí okolní svět. Je doma, sem patří. Sem bude patřit vždy.

Vše ostatní bylo zapomenuto.

Stejně jako na počátku měla Elena pocit, že skoro dokáže číst Stefanovy myšlenky. Byli propojeni, byli součástí jeden druhého. Jejich srdce tloukla ve stejném rytmu.

Jen jediná věc chybí, aby to bylo dokonalé. Elena to věděla – zvrátila hlavu vzad a stáhla si límeček z krku. Tentokrát Stefan neprotestoval, ani se jí nebránil. Místo odmítnutí vyzařoval hluboké přijetí – a hlubokou potřebu.

Pocity lásky, potěšení a ocenění ji přemohly a s neuvěřitelnou radostí si uvědomila, že to jsou jeho pocity. Na okamžik se vnímala jeho očima a cítila, jak moc

mu na ní záleží. Mohlo to být až děsivé, pokud by nechovala stejně hluboké city k němu.

Když jí zuby pronikly hrdlem, necítila žádnou bolest. A ani ji nenapadlo, že mu bez přemýšlení nabídla nepoznamenanou stranu krku – přestože ranky, které způsobil Damon, se už zahojily.

Tiskla se k němu, když se pokoušel zvednout hlavu. Ale byl neodbytný a tak mu to nakonec dovolila. Stále ji držel v objetí, přitom se natáhl ke stolku pro slonovinou vykládanou dýku a jedním prudkým pohybem nechal téci vlastní krev.

Když Eleně zeslábla kolena, usadil ji na postel. A pak se prostě drželi v objetí a nevnímali čas ani okolí. Elena měla pocit, že na celém světě je jen ona a Stefan.

„Miluji tě," řekl něžně.

Elena zpočátku v blaženém uvolnění ta slova pouze přijala. Teprve pak si s pocitem vřelosti uvědomila, co vlastně řekl.

Miluje ji. Věděla to celou tu dobu, ale nikdy předtím jí to neřekl.

„Já miluji tebe, Stefane," odpověděla mu šeptem. Překvapilo ji, když se zavrtěl a lehce odtáhl, dokud si neuvědomila, co dělá. Sáhl pod svetr a vytáhl řetízek, který nosil na krku od chvíle, kdy ho poznala. Na řetízku byl umně propracovaný zlatý prsten s lapisem lazuli.

Katherinin prsten. Elena přihlížela, jak si řetízek sundal, rozepnul ho a sundal jemný zlatý kroužek.

„Když Katherine zemřela," řekl, „myslel jsem si, že už nikdy nebudu milovat nikoho jiného. I když jsem věděl, že by si to přála, byl jsem si jistý, že se to nikdy nestane. Ale mýlil jsem se." Na okamžik zaváhal a pak pokračoval.

„Nechal jsem si ten prsten, protože ten mi ji připomínal. Mohl jsem si ji tak lépe uchovat v srdci. Ale teď bych si přál, aby se stal symbolem něčeho jiného." Opět se zarazil, skoro jako by se bál setkat se s jejím pohledem. „Vzhledem k tomu, jaká je situace, nemám právo se na to ptát. Ale

Eleno…," několik dalších minut zápasil o slova a pak to vzdal, jen se němě setkal s jejím pohledem.

Ani Elena nedokázala promluvit. Nedokázala ani dýchat. Ale Stefan si špatně vyložil její mlčení. Naděje v jeho očích odumřela a odvrátil se.

„Máš pravdu," řekl. „Je to nemožné. Je tu příliš mnoho obtíží… kvůli mně… kvůli tomu, co jsem. Nikdo jako ty by neměl být svázán s někým jako já. Nikdy jsem o tom neměl začínat…"

„Stefane!" zarazila ho Elena. „Stefane, jestli budeš chvíli zticha…"

„… takže prostě zapomeň, že jsem něco říkal…"

„*Stefane*!" vpadla mu znova do řeči. „Stefane, *podívej se na mě*."

Pomalu poslechl a obrátil se zpět. Pohlédl jí do očí a hořké sebeodsuzování se rozplynulo a zmizelo mu z tváře – nahradil je výraz, který ji znovu připravil o dech. Pak pomalu uchopil ruku, kterou mu podávala. Oba se společně dívali, jak jí navléká prsten.

Padnul jí, jako by byl pro ni vyroben. Zlato se třpytivě lesklo a lapis zářil hlubokou živou modří jako průzračné jezero obklopené čerstvě napadaným sněhem.

„Budeme to muset chvilku držet v tajnosti," řekla a slyšela, jak se jí třese hlas. „Tetu Judith by trefil šlak, kdyby se dozvěděla, že jsem se zasnoubila ještě před maturitou. Ale příští léto mi bude osmnáct a pak nám už nemůže bránit."

„Eleno, jsi si opravdu jistá, že to tak chceš? Život se mnou nebude snadný. Vždycky budu jiný než ty, bez ohledu na to, jak moc se budu snažit. Kdybys kdykoli chtěla změnit své rozhodnutí…"

„Dokud mě budeš milovat, nikdy svoje rozhodnutí nezměním."

Vzal ji opět do náručí. Zaplavila ji vlna míru a spokojenosti. Ale jeden strach stále hlodal na okraji jejího vědomí.

„Stefane, ale s tím zítřkem – pokud Caroline a Tyler opravdu uskuteční svůj plán, bude už jedno, jestli změním nebo nezměním názor.“

„Pak se prostě musíme postarat o to, aby ho uskutečnit nemohli. Když mi Bonnie a Meredith pomůžou, myslím, že dokážu vymyslet způsob, jak deník z Caroline dostat. Ale i kdybych to nedokázal, nehodlám utéct. Neopustím tě, Eleno; zůstanu a budu bojovat.“

„Ale oni ti ublíží. Stefane, to bych neunesla.“

„A já neunesu, že bych tě měl opustit. Tím je to dáno. Nech mě, abych se o to postaral, já už něco vymyslím. A jestli ne… tak ať se stane cokoli, zůstanu s tebou. Zůstaneme spolu.“

„Zůstaneme spolu,“ zopakovala Elena a položila mu hlavu na rameno, šťastná, že může na okamžik přestat přemýšlet a jenom prostě *být*.

pátek 29. listopadu

Milý deníčku,

je pozdě, ale nedokážu usnout. Zdá se, že nepotřebuji tolik spánku jako dřív.

Takže zítra nastane den D.

Dneska večer jsme si o všem promluvili s Meredith a s Bonnie. Stefan má naprosto jednoduchý plán. Věc se má tak – ať už Caroline schovala deník kamkoli, musí ho zítra přinést s sebou, aby si ho mohla vzít na slavnost. Ale čtení je až posledním bodem programu a ona musí být v průvodu a všude první. A během té doby musí deník někde uložit. Takže pokud ji budeme pozorovat od chvíle, kdy odejde z domu, až do okamžiku, kdy vystoupí na pódium, určitě si všimneme, kde ho schovává. A protože ani neví, že ji podezříváme, nebude si dávat pozor.

A pak se ho zmocníme.

Důvodem, proč ten plán musí fungovat, je, že každý účinkující musí být oblečený v dobových šatech. Paní Grimesbyová, naše knihovnice, nám před průvodem pomůže

s oblékáním šatů z devatenáctého století – takže nebudeme moct mít na sobě ani nést nic, co není součástí kostýmu. Žádné kabelky, žádné batůžky. Žádné deníky! Caroline ho bude muset odložit.

Rozdělili jsme si hlídky, kdo ji kdy bude pozorovat. Bonnie bude čekat před jejím domem a podívá se, co s sebou ponese, až bude odcházet z domu. Já ji budu pozorovat, až se bude oblékat u paní Grimesbyové doma. A pak, během akce, se Stefan a Meredith vloupají k paní Grimesbyové – nebo do Forbesovic auta, pokud ho nechá tam – a splní svoji část úkolu.

Nevidím nic, co by mohlo selhat. A nedokážu ani vypovědět, o kolik líp se cítím. Je skvělé, že jsem o tom dokázala Stefanovi říct. Naučila jsem se lekci o důvěře, už před ním nikdy nebudu nic tajit.

Zítra si vezmu svůj prsten. Pokud se mě na něj paní Grimesbyová zeptá, řeknu jí, že je ještě starší, než z devatenáctého století, že je z renesanční Itálie. Už se těším, jak se zatváří, až to uslyší.

Měla bych se teď raději pokusit usnout. Doufám, že nebudu mít sny.

14.

Když Bonnie čekala před vysokým viktoriánským domem, třásla se zimou. Vzduch byl toho rána mrazivý, a ačkoli už bylo skoro osm hodin, slunce ještě doopravdy nevyšlo. Obloha vypadala jako polštář hustě nacpaný šedými a bílými mraky, které vytvářely zlověstné příšeří.

Podupávala nohama a třela si ruce, když vtom se u Forbesů otevřely dveře. Bonnie o kousek ucouvla za křoví, které si zvolila za improvizovaný úkryt, a pozorovala, jak jde rodina k autu. Pan Forbes nenesl kromě fotoaparátu nic. Paní Forbesová měla kabelku a skládací sedátko. Daniel Forbes, Carolinin mladší bratr, nesl další sedátko. A Caroline…

Bonnie se naklonila dopředu a spokojeně vydechla. Caroline měla na sobě džíny a tlustý svetr a v ruce si nesla jakousi bílou kabelku se stahovacími šňůrkami. Nebyla moc velká, ale deníček by se do ní vešel.

Triumf Bonnie rozehřál, takže vydržela čekat za křovím, než auto odjelo. A pak se vydala k nároží Thrush Street a Hawthorne Drive.

„Tady je, teto, na tom rohu.“

Auto přibrzdilo a Bonnie vklouzla na zadní sedadlo k Eleně.

„Má bílou kabelku na šňůrky,“ zašeptala Eleně do ucha, když se teta Judith znovu rozjížděla.

Elenou projelo horké vzrušení a stiskla Bonnie ruku. „Dobře,“ vydechla. „Takže teď uvidíme, jestli si kabelku

přinese k paní Grimesbyové. Pokud ne, řekneme Meredith, že je v autě.“

Bonnie souhlasně přikývla a také stiskla Eleně ruku.

Přijely k paní Grimesbyové akorát včas, aby zahlédly Caroline, jak vchází dovnitř s bílou kabelkou přes rameno. Bonnie s Elenou si vyměnily pohled. Teď byla řada na Eleně, aby zjistila, kde v domě Caroline kabelku odloží.

„Já tady taky vystoupím, slečno Gilbertová,“ řekla Bonnie, když Elena vyskočila z auta. Počká venku s Meredith, dokud jim Elena nebude moci říct, kde kabelka je. Nejdůležitější bylo, aby Caroline nepojala žádné podezření.

Paní Grimesbyová, která Eleně přišla otevřít, byla ve Fell’s Church knihovnicí. Její dům sám vypadal skoro jako knihovna; všude byly police na knihy a hromádky knih na zemi. Také měla na starost historické doklady vztahující se k Fell’s Church, včetně šatstva, které se dochovalo z dřívějších časů.

Právě teď se po domě ozývaly veselé hlasy a pokoje byly plné studentů v různém stadiu oblékání. Paní Grimesbyová mívala vždycky na starosti šaty do průvodu. Elena chtěla požádat o stejný pokoj s Caroline, ale nebylo to nutné. Paní Grimesbyová ji tam sama zavedla.

Caroline byla svlečená do módního spodního prádélka a věnovala Eleně rádoby nonšalantní pohled, ale ona si všimla, že pod ním planou zlomyslné jiskřičky. Sama věnovala pozornost především haldě šatstva, kterou paní Grimesbyová přebírala na posteli.

„Vezmi si tohle, Eleno. Je to jeden z nejlépe zachovalých kousků – a úplně autentický, dokonce i mašle se dochovaly. Jsme přesvědčeni, že tyhle šaty patřily Honorii Fellové.“

„Jsou nádherné,“ pochválila Elena, když před ní paní Grimesbyová rozkládala jemný bílý materiál. „Z čeho jsou ušité?“

„Z mušelínu a hedvábné síťoviny. Dneska je dost chladno, takže si přes ně raději vezmi ten sametový

kabátec.“ Knihovnice ukázala na temně rudý plášť položený přes opěradlo židle.

Elena se začala převlékat a přitom vrhla kradmo pohled po Caroline. Ano, tamhle je kabelka, má ji položenou u nohou. Zvažovala, že po ní sáhne, ale paní Grimesbyová byla pořád ještě v pokoji.

Mušelínové šaty byly velmi jednoduché, splývavý materiál byl přepásaný pod prsy světle růžovou stuhou. Lehce nabírané rukávy k loktům byly ukončeny stejnými stuhami. Móda byla v raném devatenáctém století již dostatečně uvolněná, aby slušela i dívce ze století dvacátého – alespoň pokud byla štíhlá. Elena se usmála na paní Grimesbyovou, která ji vedla k zrcadlu.

„Opravdu patřily Honorii Fellové?“ zeptala se a vzpomínala na mramorovou sochu dámy spočívající v hrobce ve zříceném kostele.

„Alespoň se to povídá,“ odpověděla paní Grimesbyová. „Zmiňuje takové šaty ve svých zápiscích, takže si tím jsme dost jistí.“

„Ona si vedla deník?“ překvapeně se zeptala Elena.

„Ale ano, mám ho ve skříni v obýváku; až půjdeme ven, tak ti ho ukážu. A teď ten kabátec – ach, co je to?“

Něco fialového se sneslo k zemi, když Elena zdvihla kabátec ze židle.

Cítila, jak jí ztuhly rysy. Zachytila papírek dříve, než se pro něj stihla paní Grimesbyová sehnout a prohlédnout si ho.

Jeden řádek. Pamatovala si, že ho zapsala do deníčku 4. září, první den školy. Až na to, že poté, co ho napsala, zase ho škrtla. Tato slova však přeškrtnutá nebyla, rýsovala se tučně a zřetelně.

Dneska se stane něco hrozného.

Elena se sotva udržela, aby se neotočila ke Caroline a nevrazila jí ten vzkaz před oči. Ale tím by všechno

zkazila. Přinutila se zůstat klidná, zmačkala lísteček a hodila ho do koše.

„Jen nějaký nepořádek," řekla a strnule se otočila zpět k paní Grimesbyové. Caroline neříkala nic, ale Elena na sobě cítila její triumfální pohled.

Jen počkej, pomyslela si. Jen počkej, až ten deník dostanu zpátky. Spálím ho a pak si my dvě pořádně promluvíme.

Paní Grimesbyové řekla: „Jsem připravená."

„Já také," oznámila Caroline zdrženlivým hlasem. Elena na ni lhostejně pohlédla. Carolinina světle zelená róba s dlouhými zelenobílými stuhami nebyla ani zdaleka tak pěkná, jako ta její.

„Krásné. Běžte děvčata ven a počkejte na svůj doprovod. Ach, Caroline, nezapomeň si svou taštičku."

„Nezapomenu, nebojte," odpověděla Caroline a sehnula se pro kabelku.

Bylo štěstí, že v této pozici nemohla vidět Eleninu tvář, protože v tu chvíli se pracně udržovaná lhostejnost naprosto zhroutila. Elena ohromeně zírala, jak si Caroline uvazuje taštičku k pasu.

Její překvapení neuniklo paní Grimesbyové. „Tohle je síťová taštička, předchůdkyně moderních kabelek," vysvětlila vlídně. „Dámy si do nich ukládaly rukavice a vějíře. Caroline si pro ni minulý týden přišla, aby stihla opravit korálkové zdobení… to od ní bylo velmi pozorné."

„To určitě ano," vyrazila ze sebe Elena přiškrceným hlasem. Musí odsud pryč, nebo se stane něco hrozného hned teď. Začne křičet – nebo Caroline uhodí – nebo vybuchne. „Potřebuju na vzduch," oznámila. Utekla z pokoje a vyrazila ven z domu.

Bonnie a Meredith čekaly v Meredithině autě. Elena se přihnala k nim a naklonila se do okénka.

„Převezla nás," řekla tiše. „Ta kabelka je součástí jejího kostýmu a bude ji mít u sebe celý den."

Bonnie a Meredith zůstaly ohromeně koukat, nejdřív na ni a pak jedna na druhou.

„Ale… co teda uděláme?“ zeptala se Bonnie.

„Já nevím.“ S čirým děsem si konečně uvědomila, co to všechno znamená. „Já nevím!“

„Pořád ji můžeme sledovat. Možná si taštičku sundá při obědě nebo tak…“ Ale Meredithin hlas zněl prázdně. Všechny už znají pravdu, pomyslela si Elena – a pravda je, že je to beznadějné. Prohrály.

Bonnie pohlédla do zpětného zrcátka a pak se otočila na sedadle. „To je tvůj doprovod.“

Elena se podívala. Dva bělouši táhli ulicí krásně zrestaurovaný kočár. V kolech kočáru byly vpletené stuhy z krepového papíru, sedadla měl ozdobená kapradím a veliký nápis na boku hlásal *Duch Fell’s Church.*

Elena měla čas už jen na jeden zoufalý vzkaz. „Sledujte ji,“ řekla. „A pokud nastane chvilka, kdy bude sama…“ Pak už musela jít.

Ale během celého toho dlouhého příšerného dopoledne nenastal ani jednou okamžik, kdy by Caroline byla sama. Byla pořád obklopená davem přihlížejících.

Pro Elenu byl průvod čirým utrpením. Seděla v kočáře vedle starosty města a jeho ženy, snažila se usmívat a vypadat normálně. Ale černá hrůza jí svírala hruď jako závaží.

Někde před ní, mezi pochodujícími hudebníky a mažoretkami a otevřenými kabriolety, je Caroline. Elena si zapomněla zjistit, ve kterém alegorickém voze jede. Možná ve voze představujícím první školní budovu, tam bude určitě spousta mladších dětí v kostýmech.

Ale na tom nezáleží. Ať už je Caroline kdekoli, má ji na očích půlka města.

Oběd, který následoval po průvodu, se podával v jídelně střední školy. Elena musela sedět u stolu se starostou Dawleyem a jeho ženou. Caroline seděla nedaleko; Elena viděla přímo na její lesklou kaštanovou hřívu. A vedle ní seděl Tyler Smallwood a majetnicky se k ní nakláněl.

Elena měla skvělý výhled na malé drama, ke kterému došlo v polovině oběda. Srdce jí vyskočilo až do krku, když

zahlédla Stefana, jak ležérně prochází kolem Carolinina stolu.

Promluvil na Caroline. Elena fascinovaně přihlížela a dokonce si i zapomněla pohrávat s nedotčeným obědem na talíři. Ale to, co následovalo, zmařilo veškeré její naděje. Caroline pohodila hlavou, stručně mu odsekla a pak se obrátila zpět k svému talíři. A Tyler vyskočil od stolu, obličej mu zrudnul a rozháněl se rozzlobenými gesty. Neposadil se, dokud Stefan opět neodešel.

Stefan při odchodu pohlédl na Elenu a na okamžik se jejich oči setkaly v tichém porozumění.

Takže ani on nemůže nic udělat. I kdyby se mu Síly vrátily, Tyler mu zabrání se ke Caroline přiblížit. Elenu byla tak zdrcená, že skoro nemohla dýchat.

Pak prostě seděla omráčená zoufalstvím a beznadějí, dokud do ní kdosi nestrčil a neoznámil jí, že je čas vrátit se na scénu.

Naslouchala skoro netečně uvítacímu projevu starosty Dawleyho. Hovořil o ‚době zkoušek', kterou Fell's Church nedávno procházel, a o společném duchu, který je posiloval v oněch uplynulých měsících. Pak byly předány ceny za studium, za sportovní výkony a za služby společnosti. Matt si přišel pro cenu Atlet roku a Elena viděla, jak si ji tázavě prohlíží. Pak přišly na řadu živé obrazy. Děti ze základní školy se chichotaly a zapomínaly text, když předváděly výjevy z dob zakládání města během občanské války. Elena je pozorovala, aniž cokoli z toho vnímala. Od minulé noci byla lehce rozechvělá a omámená a teď se cítila stejně, jako by se o ni pokoušela chřipka. Její mysl, obvykle plná různých nápadů a plánů, byla úplně prázdná. Už nedokázala přemýšlet. Už jí to bylo skoro jedno.

Představení skončilo záplavou blesků fotoaparátů a bouřlivým potleskem. Když poslední malý vojáček Konfederace slezl z pódia, starosta Dawley požádal o ticho.

„A nyní," uvedl, „přicházejí na řadu studenti, kteří provedou závěrečný ceremoniál. Prosím vyjádřete své

uznání Duchu nezávislosti, Duchu věrnosti a Duchu Fell's Church!"

Nastal ještě bouřlivější potlesk. Elena stála vedle Johna Clifforda, chytrého maturanta, který byl vybrán, aby reprezentoval Ducha nezávislosti. Po druhém boku mu stála Caroline. Nezaujatě, až apaticky si Elena všimla, že Caroline vypadá úchvatně: oči jí plály, hlavu měla hrdě vztyčenou a tváře červené.

John byl na řadě první. Upravil si brýle a mikrofon a četl z těžké hnědé knihy, kterou si položil na řečnický pultík. Oficiálně si studenti sami mohli zvolit čtení, ale v praxi skoro vždy četli z prací M. C. Marshe, jediného básníka, který se zatím ve Fell's Church zrodil.

Během celé doby, kdy John četl, na sebe Caroline strhávala pozornost. Usmívala se do publika, pohazovala vlasy, potěžkávala taštičku uvázanou u pasu. Prsty láskyplně přejížděla kabelku a Elena zjistila, že na ni hypnotizovaně zírá a vštěpuje si do paměti každý korálek.

John se uklonil a zaujal opět své místo vedle Eleny. Caroline napřímila ramena a krokem modelky se odebrala k pultíku.

Tentokrát se do potlesku mísil i pískot. Ale Caroline se neusmívala; zaujala pózu tragické odpovědnosti. Dokázala smysl pro perfektní načasování, když vyčkala, dokud nebylo publikum dokonale tiché.

„Dnes jsem původně chtěla číst báseň M. C. Marshe," zahájila do pozorného ticha. „Ale neudělám to. Proč číst z *tohoto*," – a zvedla těžký svazek poezie z devatenáctého století – „když existuje něco mnohem… relevantnějšího v knize, kterou se mi podařilo najít?"

Podařilo ukrást by bylo příhodnější, pomyslela si Elena. Očima lovila v davu, až našla Stefana. Stál spíš vzadu, s Bonnie a Meredith po každém boku, jako by ho chtěly chránit. Pak si Elena povšimla ještě něčeho. Jen kousek za nimi stáli Tyler s Dickem a několika dalšími kluky. Ti kluci byli starší než středoškoláci a vypadali drsně – a bylo jich pět.

Běž, úpěnlivě v duchu prosila Elena a znovu vyhledala Stefanovy oči. Silou vůle se ho pokoušela přimět, aby porozuměl. Běž, Stefane; prosím odejdi, než se to stane. Běž *teď*.

Nepatrně, skoro nepostřehnutelně, Stefan zavrtěl hlavou.

Caroline ponořila prsty do taštičky, jako by se prostě nemohla dočkat. „To, co budu číst, se týká *dnešního* Fell's Church, nikoli města před jedním nebo dvěma sty lety," pokračovala a vemlouvala se postupně do jakéhosi vytržení. „Je to významné právě *nyní*, protože je to o někom, kdo žije ve městě s námi. Vlastně je zde, v této místnosti."

Ten projev jí musel napsat Tyler, usoudila Elena.

Minulý měsíc v tělocvičně v těchto věcech prokázal celkem slušný talent. Stefane, ach Stefane, mám takový strach… myšlenky se jí nesouvisle rozeběhly, když Caroline vsunula ruku do taštičky.

„Myslím, že pochopíte, co mám na mysli, až to uslyšíte," prohlásila Caroline a rychlým pohybem vytáhla z kabelky sametovou knížečku a dramaticky ji držela. „Myslím, že to vysvětlí mnoho z toho, co se ve Fell's Church nedávno odehrávalo." Dýchala zrychleně a pak stočila pohled z fascinovaného publika na knížku, kterou držela v ruce.

Elena skoro omdlela, když Caroline knížečku vytáhla. Před očima se jí dělaly mžitky. Zmocnila se jí závrať a málem ji přemohla – a pak si toho teprve všimla.

Musí ji šálit zrak. To ty reflektory a blesky fotoaparátů jí oslnily oči. Měla pocit, že každou chvíli upadne; není divu, že pořádně nevidí.

Knížečka, kterou Caroline držela v ruce, byla *zelená*, nikoli modrá.

Musela se z toho zbláznit… nebo se jí to jenom zdá… nebo to je jen optický klam. Ale jak se Caroline tváří!

Caroline lapala po dechu a hleděla na sametovou knížku. Zdálo se, že na publikum úplně zapomněla. Obracela deníček stále dokola v rukou a prohlížela si ho ze

všech stran. Její pohyby postupně přešly v horečné hledání. Vrazila ruku do kabelky, jako by doufala, že tam objeví ještě něco. Pak se divoce rozhlédla po jevišti, jako by to, co hledá, mohlo někde vypadnout na zem.

Publikum začalo mumlat a projevovat netrpělivost. Starosta Dawley si s ředitelem střední školy vyměňoval zamračené pohledy.

Když Caroline na zemi nic nenašla, zadívala se opět na knížečku ve své ruce. Ale nyní se na ni dívala, jako by držela škorpiona. Prudkým pohybem ji otevřela a pohlédla dovnitř, jako by chovala poslední naději, že obal záhadně změnil barvu, ale slova uvnitř jsou stále Elenina.

Pak pomalu vzhlédla od knížky k přeplněnému hledišti.

Opět nastalo ticho a pomalu se vlekly dlouhé vteřiny, kdy byly všechny zraky upřeny na dívku ve světle zelených šatech. Pak Caroline vyrazila neartikulovaný zvuk, otočila se na patě a utekla z jeviště. Přitom vrazila do Eleny, ve tváři zuřivou nenávist.

Elena měla pocit, jako by se vznášela. Lehce se sklonila a sebrala to, čím se jí Caroline pokoušela zasáhnout.

Carolinin deník.

Za Elenou vypuklo hemžení, když se někteří rozeběhli za Caroline, a před ní nastala vřava, jak v publiku započaly diskuse a dohady. Elena našla pohledem Stefana. Vypadal stejně překvapeně, jako Elena, ale zářil radostí. Stejně tak Bonnie a Meredith. Když se její pohled setkal se Stefanovým, pocítila nával vděčné radosti, ale převládající emocí byl stále úžas.

Je to zázrak. Ve chvíli, kdy zmizela veškerá naděje, přišla spása. Jsou zachráněni.

A pak její oči padly na další tmavou kštici v davu.

Damon se opíral… ne, hověl si… u severní stěny. Na rtech mu pohrával lehký úsměv a drze opětoval Elenin pohled.

Vedle ní stál starosta Dawley a pobízel ji k pultíku. Utišil publikum a pokoušel se znovu nastolit pořádek. Nemělo to smysl. Elena přečetla omámeným hlasem svůj

text klevetící skupině lidí, která jí ani v nejmenším nevěnovala pozornost. Ani ona neměla vůbec ponětí, o co v něm jde. Každou chvilku pohlédla na Damona.

Když skončila, dočkala se útržkovitého a nepozorného potlesku a pak starosta oznámil program na zbytek odpoledne. A potom bylo po všem a Elena konečně mohla svobodně odejít.

Seběhla po schodech z jeviště bez určité představy, *kam* vlastně jde, ale nohy ji nesly k severní zdi. Damonova tmavá hlava pokynula k bočním dveřím a ona poslechla.

Vzduch venku jí po přeplněné místnosti uvnitř připadal příjemně chladivý, po obloze se prohánělystříbřité mraky. Damon na ni už čekal.

Zpomalila krok, ale nezastavila se. Pokračovala, dokud nestála těsně u něj. Pohlédla mu do tváře.

Nastal dlouhý okamžik ticha, a pak se zeptala: „Proč?“

„Myslel jsem, že tě bude víc zajímat *jak*.“ Významně poklepal na náprsní kapsu u bundy. „Dneska ráno jsem dostal pozvání na kávu od nových známých.“

„Ale *proč*?“

Pokrčil rameny a na okamžik jeho jemně vykreslenými rysy problesklo ohromení. Eleně se zdálo, že sám neví proč – nebo to nechce připustit.

„Pro mé vlastní cíle,“ odpověděl.

„To si nemyslím.“ Něco mezi nimi vznikalo – něco, co Elenu děsilo svou silou. „Myslím, že tohle vůbec není ten důvod.“

V jeho tmavých očích se objevil nebezpečný záblesk. „Nenaléhej na mě, Eleno.“

Přistoupila blíž, takže se ho skoro dotýkala, a pak na něj pohlédla. „Myslím si,“ řekla, „že možná potřebuješ, aby se na tebe naléhalo.“

Měl tvář jen centimetry od její a Elena se nikdy nedozvěděla, k čemu by snad došlo, kdyby je v tu chvíli nepřerušil zezadu něčí hlas.

„Tak jste to nakonec zvládnul! To je báječné!“

Byla to teta Judith. Elena měla pocit, jako by ji někdo vytrhnul z jednoho světa do jiného. Omámeně zamrkala, ustoupila zpět a zjistila, že zadržuje dech.

„Takže jste nakonec slyšel Elenu předčítat," pokračovala šťastně teta Judith. „Byla jsi výborná, Eleno. Jenom vůbec nechápu, co se to dělo s Caroline. V poslední době se děvčata v tomto městě chovají jako očarované."

„To budou nervy," nadhodil Damon s dokonale vážnou tváří. Elena pocítila nutkání se rozchichtat a pak nával podráždění. Bylo v pořádku, že je vděčná Damonovi za to, že je zachránil, ale kdyby nebylo Damona, tak by především žádný problém nevznikl. To Damon spáchal ony zločiny, které se Caroline pokoušela přišít Stefanovi.

„A kde je Stefan?" zeptala se a vyslovila tak svou myšlenku nahlas. Viděla Bonnie a Meredith na dvoře samotné.

Tvář tety Judith vyjadřovala nesouhlas. „Neviděla jsem ho," odpověděla stručně. Pak se vřele usmála. „Ale mám nápad; co kdybyste s námi povečeřel, Damone? Pak byste možná s Elenou mohli…"

„Nech toho!" štěkla Elena na Damona. Jeho tvář vyjadřovala jen zdvořilou zvědavost.

„Cože?" zeptala se teta Judith.

„Nech toho!" zopakovala Elena Damonovi. „Ty víš, o čem mluvím. Prostě toho okamžitě nech!"

15.

„Eleno, chováš se nezdvořile!“ Teta Judith se málokdy rozzlobila, ale právě teď k tomu došlo. „Na takovéhle chování jsi už moc velká.“

„To není nezdvořilost. Ty nechápeš…“

„Já to chápu až moc dobře. Chováš se úplně stejně jako tenkrát, když Damon přišel na večeři. Nemyslíš si, že host zasluhuje poněkud větší ohledy?“

Elenu zaplavilo zklamání. „Ty vůbec nevíš, o čem mluvíš,“ odpověděla. To prostě bylo už příliš. Slyšet Damonova slova z tetiných úst… to se nedalo vydržet.

„Eleno!“ Tetě Judith naskočily na tvářích rudé skvrny. „Tvoje chování pokládám za urážlivé! Musím říct, že tyhle dětinské způsoby u tebe pozoruji od té doby, co chodíš s tím klukem.“

„Jo, tak s ‚tím klukem‘,“ Elena probodávala Damona pohledem.

„Ano, s tím klukem!“ odpověděla teta Judith. „Od té doby co jsi kvůli němu ztratila hlavu, jsi úplně jiný člověk. Nezodpovědná, tajnůstkářská – a drzá! Má na tebe špatný vliv už od začátku a já už to nebudu tolerovat.“

„Opravdu?“ Elena měla pocit, jakoby hovořila s Damonem a tetou Judith najednou a přejížděla pohledem z jednoho na druhého. Všechny emoce, které v posledních dnech potlačovala – vlastně v posledních týdnech, celé měsíce, od té coby, kdy Stefan vstoupil do jejího života – se draly na povrch. Bylo to jako obrovská přílivová vlna, která se v ní zvedala a nad kterou neměla žádnou kontrolu.

Uvědomila si, že se třese. „Tak to je mi líto, protože to budeš muset tolerovat. Nikdy se Stefana nevzdám, kvůli

nikomu. A určitě ne kvůli *tobě*!“ Ta poslední slova byla určena Damonovi, ale teta Judith zalapala po dechu.

„Tak dost!“ vyštěkl Robert. Objevil se tu s Margaret a měl rozhněvanou tvář. „Mladá dámo, pokud tě ‚ten kluk‘ navádí, abys takhle mluvila se svou tetou…“

„Není to ‚ten kluk‘!“ Elena ustoupila o další krok, aby viděla na všechny najednou. Udělala ze sebe veřejnou atrakci, všichni na dvoře se na ně teď dívali. Ale bylo jí to jedno. Držela své city pod pokličkou už příliš dlouho, potlačovala strach, nervozitu a zlost tak hluboko, aby nebyly vidět. Všechnu starost o Stefana, všechen děs z Damona a všechno ponížení a hanbu, které si vytrpěla ve škole, pohřbívala hluboko v sobě. Ale teď se vše dralo na povrch. Všechno najednou jako bouřlivý vír. Srdce jí zběsile tlouklo a v uších jí zvonilo. Měla pocit, že na ničem nezáleží víc, než ublížit těm lidem, kteří tu před ní stáli, chtěla jim všem ukázat.

„Není to ‚ten kluk‘,“ zopakovala znovu mrazivým hlasem. „Je to Stefan a je pro mě vším. A jsem s ním zasnoubená.“

„Ale nebuď směšná!“ zahromoval Robert. To byla poslední kapka.

„Tak směšná?“ Zvedla ruku a ukázala jim prsten. „Vezmeme se!“

„Ty si *nebudeš* nikoho brát,“ začal Robert. Všichni byli nepříčetní vzteky. Damon ji popadl za ruku a zíral na prsten, pak se prudce otočil a odkráčel pryč. Každým krokem vyjadřoval stěží ovládanou zuřivost. Robert vztekle prskal. Teta Judith soptila.

„Eleno, já ti rozhodně zakazuji…“

„*Nejsi moje máma*!“ vykřikla Elena a po tváři jí stékaly potoky slz. Potřebovala se dostat pryč a být sama, být s někým, kdo ji miluje. „Když se po mě bude Stefan ptát, řekněte mu, že jsem v penzionu!“ dodala a prodrala se davem pryč.

Napůl čekala, že ji budou Bonnie a Meredith následovat, ale byla ráda, že to neudělaly. Parkoviště bylo

plné aut, ale nebyli tam skoro žádní lidé. Většina rodin zůstávala ještě na odpolední program. Ale poblíž parkoval otřískaný Ford a jeho dveře odemykala známá postava.

„Matte! Ty odjíždíš?“ Okamžitě se rozhodla. Bylo příliš zima, než aby šla celou cestu k penzionu pěšky.

„Co? Ne, musím pomoct trenérovi složit stoly. Jenom jsem si přišel odložit tohle.“ Hodil na přední sedadlo cenu Atlet roku. „Eleno, jsi v pořádku?“ Lekl se, když jí pohlédl do tváře.

„Ano – vlastně ne. Budu, jestli se mi podaří odsud vypadnout. Prosím, mohla bych si půjčit tvoje auto? Jenom na chvilku?“

„No… určitě, ale… nemohl bych tě odvézt? Řeknu to trenérovi Lymanovi.“

„Ne! Já prostě chci být sama… prosím tě, neptej se mě na nic.“ Skoro mu vytrhla klíče z ruky. „Vrátím ti ho co nejdřív, slibuju. Nebo ti ho přiveze Stefan. Jestli ho uvidíš, řekni mu prosím tě, že jedu do penzionu. A děkuju.“ Přibouchla dvířka před jeho protesty a protočila motor. Vyrazila a ošklivě jí zachrustalo ve spojce, jak nebyla zvyklá na manuální řazení. Nechala ho tam stát a hledět za ní.

Řídila, aniž by skutečně vnímala okolí. Plakala pohlcená vnitřním hurikánem emocí. Uteče se Stefanem… utečou spolu… všem jim ukážou. V životě už do Fell’s Church nevkročí. A pak bude teta Judith litovat. A Robert uvidí, jak se spletl. Ale Elena jim nikdy neodpustí. Nikdy.

A Elena sama nikoho nepotřebuje. Určitě nepotřebuje pitomou školu Roberta E. Leeho, kde jste v jednom okamžiku megapopulární a v příští chvíli společensky odepsaní jenom proto, že milujete špatného kluka. Nepotřebuje žádnou rodinu, ani žádné kamarády…

Zpomalila a zahnula na zvlněnou příjezdovou cestu k penzionu. Přitom měla pocit, že zpomalily i její myšlenky.

Vlastně… nemá vztek na všechny své přátele. Bonnie a Meredith jí nic neudělaly. Ani Matt. Matt je v pohodě. Možná nepotřebuje jeho, ale jeho auto jí přišlo dost vhod.

Navzdory svému rozpoložení Elena pocítila, jak jí v hrdle stoupá zachichotání. Lidi si furt půjčují tu jeho rozvrzanou vykopávku. Musí si myslet, že jsou se Stefanem oba cvoci.

Po smíchu následovalo ještě pár slz, tak si je otřela a zavrtěla hlavou. Panebože, jak se věci mohly tak zvrtnout? To je ale den. Měla by teď oslavovat, protože porazili Caroline – a místo toho pláče sama v Mattově autě.

Ta Caroline ale vypadala směšně. Elenino tělo se otřásalo lehce hysterickými vzlyky. Panebože, a ten výraz v její tváři. Škoda, že to nikdo nefilmoval.

Nakonec vzlyky i chichotání ustalo a Elena pocítila příval únavy. Opřela si hlavu o volant a snažila se chvíli na nic nemyslet a pak vystoupila z auta.

Půjde a počká na Stefana. Potom se oba vrátí a nějak si poradí s tím nepořádkem, co nadělala. Bude to chtít hodně napravování, pomyslela si unaveně. Chudák teta Judith. Elena na ni ječela před půlkou města.

Proč se vlastně tak rozčílila? Emoce jí vřely stále blízko pod povrchem, když zjistila, že dveře penzionu jsou zamčené a na zvonění nikdo neodpovídá.

No skvěle, pomyslela si a v očích ji začalo opět pálit. Paní Flowersová se určitě taky jela podívat na oslavy Dne zakladatelů. A teď si Elena může vybrat mezi sezením v autě nebo postáváním tady na větru.

Poplašeně se rozhlédla. Poprvé si všimla, jaké je dnes počasí. Den začal zamračeně a ledově, ale teď se všude u země válela mlha, jako kdyby ji vydechovala přilehlá pole. Mraky už se neprohánělly, už úplně vřely. A vítr stále sílil.

Sténal ve větvích dubů, strhával zbylé listy a poséval jimi půdu. Ten zvuk stále sílil, už to nebylo sténání, ale vytí.

A pak postřehla ještě něco. Nějaký zvuk, který nepocházel jen od větru, ale ze samotného vzduchu, nebo z prostoru ještě dál. Pocit tlaku, hrozby, nějaké nepředstavitelné síly. Bylo to, jako by se sbírala jakási síla, přibližovala se a obkličovala ji.

Elena se obrátila k dubům.

Za domem jich byla celá řada, skupina, která pomalu přecházela v les. A za lesem řeka a za ní hřbitov.

Něco… tam bylo. Něco… velmi špatného…

„Ne," zašeptala Elena. Neviděla to, ale cítila, jako nějaký obrovský tvar, který se za ní sbíral a zastiňoval oblohu. *Cítila* to zlo, tu nenávist, zvířecí vztek.

Krvežíznivost. Stefan to slovo použil, ale ona mu nerozuměla. Ale teď tu krvežíznivost cítila… a směřovala na ni.

„Ne!"

Tyčilo se to nad ní stále výš. Neviděla nic, ale bylo to, jako by se rozkládala veliká křídla a rozpřahovala se od horizontu k horizontu. Něco, co má Sílu přesahující všechny představy… a co chce zabíjet…

„*Ne*!" Rozeběhla se k autu přesně ve chvíli, kdy se to sklonilo a chňaplo po ní. Rukama šmátrala po klice vozu a zběsile zápasila s klíči. Vítr vyl a ječel, ale pak se klíč konečně otočil a ona škubnutím otevřela dveře.

Bezpečí! Přibouchla za sebou dveře a pěstí aktivovala zámek. Pak se vrhla na druhou stranu, aby zkontrolovala zámky na druhé straně.

Venku vřeštěl vichr tisíci hlasy. Auto se začalo otřásat.

„Přestaň! Damone, přestaň!" Její volání se ztrácelo v skřípění větru. Položila dlaně na palubní desku, jako by se pokoušela udržet vůz v rovnováze – ale ten se kýval stále víc, ze všech stran do něj bušil led.

A pak si něčeho všimla. Zadní okénko se zamlžovalo, ale dokázala skrz něj rozlišit tvar. Vypadalo to jako nějaký velký pták vytvořený z mlhy nebo sněhu, ale jeho obrysy byly rozmazané. Jediné, čím si byla jistá, bylo, že mává velikými křídly… a že si přišel pro ni.

Honem klíč do zapalování! Dostaň ho tam! A teď ujížděj! Vlastní mysl na ni štěkala příkazy. Starý Ford naskočil, a když vyrazila, pneumatiky na okamžik zaječely hlasitěji než vítr. A ten tvar ji sledoval a stále se zvětšoval.

Dostaň se do města, dostaň se ke Stefanovi! Jeď! Jeď! Ale když zahnula na Old Creek Road a zahnula vlevo, oblohu rozťal blesk.

Kdyby v tu chvíli už nebrzdila ve smyku, spadl by ten strom na ni. Takhle jen o centimetry minul přední pravý nárazník a auto se otřáslo divokým nárazem jako při zemětřesení. Strom měl spoustu těžkých zmítajících se větví a jeho kmen jí naprosto blokoval cestu zpátky do města.

Byla v pasti. Jedinou cestu k domovu měla odříznutou. Je tu sama a před touto příšernou Silou není úniku…

Silou. To je ono, tady je klíč! „Čím silnější máš Síly, tím víc tě pravidla temnot svazují.“

Tekoucí voda!

Prudce nahodila zpátečku, otočila se a vyrazila vpřed. Bílý tvar se naklonil a vrhnul se po ní, minul ji stejně těsně jako ten strom a pak už uháněla po Old Creek Road do té nejzuřivější bouře.

Pořád ji pronásledoval. Elena měla nyní v hlavě jedinou myšlenku. Musí překročit tekoucí vodu, aby tu hroznou věc setřásla.

Oblohou šlehala spousta blesků a zahlédla padat další stromy, ale strhla řízení a vyhnula se jim. Už to nemůže být daleko. Viděla, jak vlevo od ní zuřící bouří proudí řeka. A pak uviděla most.

Je tady; dokázala to! Prudký vítr jí hnal déšť se sněhem proti přednímu sklu, ale s dalším pohybem stěračů ho opět na okamžik zahlédla. Tady je, ta zatáčka musí být někde *tady.*

Vůz se zakymácel a smykem vjel na dřevěnou konstrukci. Elena cítila, jak kola zabrala na kluzkých prknech a pak se zablokovala. Zoufale se snažila zvládnout smyk, ale nic neviděla a nebyl tam žádný prostor…

A pak cítila, jak auto bourá zábradlí, shnilé dřevo povolilo pod tíhou, kterou nedokázalo unést. Měla zoufalý pocit rotace a pádu a pak auto padlo na hladinu.

Elena slyšela výkřiky, ale zdálo se jí, že s ní nemají nic společného. Řeka kolem ní bouřila a všude byl hluk, zmatek

a bolest. Jedno z okének rozbily nějaké větve, pak další. Temná voda plná skla ji zalila. Uchvátila ji. Nic neviděla; nedokázala se dostat ven.

A nemohla dýchat. Byla ztracená v té pekelné vřavě a nebyl tu žádný vzduch. *Musí se nadechnout.* Musí se odsud dostat…

„Stefane, pomoz mi!“ vykřikla.

Ale ten výkřik byl bezhlasný. Místo toho jí ledová voda vnikla do plic a zaplavila je. Bojovala s ní, ale byla prostě příliš silná. Bojovala stále divočeji, nekoordinovaněji a pak ustala.

Pak všechno ztichlo.

Bonnie a Meredith netrpělivě prohledávaly okolí školy. Viděli tudy jít Stefana, více či méně donuceného Tylerem a jeho novými přáteli. Vydaly se za nimi, ale pak vypuknul ten blázinec s Elenou. Potom jim Matt řekl, že ujela. Takže se znovu vydaly za Stefanem, ale nikdo tam nebyl. A nebyly tam ani žádné budovy, s výjimkou jednoho skladiště.

„A teď se ještě chystá bouřka!“ zvolala Meredith. „Jen si poslechni ten vítr! Myslím, že bude pršet.“

„Nebo sněžit!“ zachvěla se Bonnie. „Kam jen mohli *jít*?“

„Je mi to jedno; prostě se chci dostat pod střechu. Už je to tady!“ Meredith zalapala po dechu, když ji zasáhl první nápor ledového deště. Rozeběhly se s Bonnie k nejbližšímu úkrytu – ke skladu.

A tady taky našly Stefana. Dveře byly otevřené, a když Bonnie nakoukla dovnitř, ucouvla.

„Tylerova parta najatejch rváčů!“ zasyčela. „Jen se podívej!“

Mezi Stefanem a dveřmi stál půlkruh kluků. Caroline stála v rohu.

„On ho musí mít! Nějak mi ho vzal; vím, že to byl on!“ vztekala se.

„Co vzal?“ zeptala se Meredith nahlas. Všichni se k ní otočili.

Caroline se zamračila, když je uviděla ve dveřích, a Tyler zavrčel. „Vypadněte," vyštěkl. „Bude pro vás lepší, když se do toho nebudete plést."

Meredith ho ignorovala. „Stefane, můžu s tebou mluvit?"

„Za chvilku. Odpovíš na její otázku? Co jsem vzal?" Stefan se soustředil na Tylera, naprosto soustředil.

„Samozřejmě, odpovím na její otázku. Jenom co zodpovím tu tvoji." Tylerova masitá ruka se sevřela v pěst a vykročil kupředu. „Nadělám z tebe fašírku, Salvatore."

Někteří z jeho drsných kámošů se zahihňali.

Bonnie otevřela pusu, aby řekla: „Vypadneme odsud." Ale ve skutečnosti zvolala: „Na mostě!"

Bylo to tak podivné, že na ni všichni pohlédli.

„Cože?" Zeptal se Stefan.

„Na mostě," zopakovala Bonnie bez vědomého úsilí. Vyděšeně vykulila oči. Slyšela, jak ten hlas vychází z jejích úst, ale neměla nad ním vůbec žádnou kontrolu. A pak cítila, jak jí poklesla čelist a vrátil se jí vlastní hlas. „Ten most, panebože, ten most! Tam je Elena! Stefane, musíme ji zachránit… proboha pospěš si!"

„Bonnie, jsi si jistá?"

„Ano! Panebože, ona šla tam… a topí se! *Honem*!" Bonnie zalévaly vlny husté temnoty. Ale teď nesmí omdlít; teď musejí za Elenou.

Stefan a Meredith neváhali ani minutu a vyrazili. Stefan rozrazil rváče jako rákosí. Vyřítili se k parkovišti a Bonnie vlekli s sebou. Tyler vyrazil za nimi, ale když se do něj vichr opřel plnou silou, nechal toho.

„Proč by odjížděla v takové bouřce?" křičel Stefan, když naskákali k Meredith do auta.

„Byla rozčilená, Matt říkal, že odjela v jeho autě," odpověděla Meredith, když je zavřené dveře oddělily od vřavy venku. Rychle otočila vůz a vyrazila proti větru nebezpečnou rychlostí. „Říkala, že pojede k tobě do penzionu."

„Ne, je u mostu! Meredith, jeď rychleji! Panebože, přijedeme pozdě!“ Bonnie tekly po tváři slzy.

Meredith sešlápla plyn až k podlaze. Auto se zakymácelo pod nárazy větru a mokrého sněhu. Celou tu šílenou jízdu Bonnie vzlykala a zatínala prsty do opěradla před sebou.

Stefanovo ostré varování v poslední chvíli zachránilo Meredith před nárazem do stromu. Vyhrnuli se ven a vítr je okamžitě začal bičovat a šlehat.

„Je moc velký, ten neodvalíme! Budeme muset pěšky,“ zakřičel Stefan.

Samozřejmě, že je moc velký, než aby se s ním dalo pohnout, pomyslela si Bonnie, která se už škrábala skrze větve. Byl to plně vzrostlý dub. Ale jakmile byla na druhé straně, ledová vichřice jí vyhnala všechny myšlenky z hlavy.

Během několika minut byla úplně zkřehlá a cesta po silnici jí připadala dlouhá na hodiny. Pokoušeli se běžet, ale vítr je srážel zpět. Stěží viděli před sebe; kdyby nebylo Stefana, spadli by z břehu. Bonnie se začala opile kymácet. Málem spadla na zem, když zaslechla, jak Stefan vpředu křičí.

Meredith ji pevněji podepřela a opět se pustily do klopýtavého běhu. Ale když se přiblížily k mostu, pohled, který se jim naskytl, je přikoval na místě.

„Ach panebože… Eleno!“ vykřikla Bonnie. Wickery Bridge byl jen změtí rozštípaných trosek. Zábradlí na jedné straně bylo pryč, prkna zmizela, jako by je roztříštila pěst nějakého obra. Dole se tmavá voda přelévala přes obrovskou hromadu trosek. Částí těch trosek, která byla až na přední světla úplně pod vodou, bylo Mattovo auto.

Meredith také křičela, ale křičela na Stefana. „Ne! Tam dolů nemůžeš!“

Ani se neohlédl. Skočil ze břehu a voda se nad ním zavřela.

Později byly Bonniiny vzpomínky na následující hodinu milosrdně nejasné. Pamatovala si, jak čekaly na Stefana,

zatímco bouře zuřila bez konce dál. Pamatovala si, že než se skrčená postava vynořila z vody, bylo jí už skoro všechno jedno. Pamatovala si, že necítila žádné zklamání, jen nesmírný, všepohlcující žal, když viděla ochablou postavu, kterou Stefan vynesl na silnici.

A pamatovala si Stefanovu tvář.

Pamatovala si, jak vypadal, když se pokoušeli Eleně pomoct. Až na to, že to, co tam leželo, nebyla skutečná Elena, byla to jen vosková panenka s Eleninými rysy. To nemohlo být nikdy živé a určitě to nebylo živé teď. Bonnie si myslela, jak je hloupé, že do toho takhle bouchají a šťouchají, pokoušejí se z toho dostat vodu a tak podobně. Voskové panenky přece nedýchají.

Pamatovala si Stefanovu tvář, když to nakonec vzdal. Když s ním Meredith zápasila a ječela na něj něco o hodině bez kyslíku a o poškození mozku. Slova k Bonnie pronikala, ale jejich význam nikoli. Jen jí připadalo divné, že zatímco na sebe Meredith a Stefan křičí, brečí u toho.

Pak Stefan přestal brečet. Jen tam tak seděl a držel v náručí panenku Elenu. Meredith ještě chvíli ječela, ale neposlouchal ji. Jenom seděl. A Bonnie nikdy nezapomene na jeho výraz. A pak Bonnií projel pálivý pocit a ona se opět probrala a uvědomila čirý děs. Tiskla se k Meredith a rozhlížela se po jeho zdroji. Něco zlého… něco příšerného se blíží. Už je to skoro tady.

Zdálo se, že Stefan to také cítí. Zostražitěl a strnul jako vlk, když zachytí stopu.

„Co se děje?“ vykřikla Meredith. „Co je to s tebou?“

„Musíte jít!“ Stefan vstal a stále držel ochablé tělo v náručí. „Vypadněte odsud!“

Nikdy dřív se Bonnie nemusela o nikoho starat. Lidé vždycky pečovali *o ni.* Ale nyní popadla Meredith za paži a vlekla ji pryč. Stefan má pravdu. Pro Elenu už nemůžou nic udělat, a pokud tu zůstanou, to, co dostalo ji, dostane i je.

„Stefane!“ křičela Meredith, zatímco byla bez vysvětlení vlečena pryč.

„Dám ji pod stromy. Pod vrby, ne pod duby,“ zavolal za nimi.

Proč nám to říká? divila se Bonnie někde hluboko uvnitř, v té části mysli, kterou ještě nepohltil děs a bouře.

Odpověď byla jednoduchá a její mysl si ji okamžitě vybavila. Protože později už tu nebude, aby jim to řekl.

16.

Před velmi dávnou dobou, v temných uličkách Florencie, když byl Stefan vyhladovělý, vyděšený a vyčerpaný, učinil přísahu. Vlastně několik přísah – o užívání Sil, které v sobě cítil, o tom, jak bude zacházet se slabými, chybujícími, ale lidskými stvořeními kolem.

Ale nyní je všechna hodlal porušit.

Políbil Elenu na studené čelo a položil ji pod vrbu. Pokud bude moci, ještě se sem vrátí, aby se k ní připojil. Ale až potom.

Jak předpokládal, příval Síly se převalil přes Bonnie a Meredith a následoval jeho, ale nyní opět opadl, držel se zpátky a čekal.

Nenechá ho čekat dlouho.

Nezatížený vahou Elenina těla vyrazil dlouhými skoky po prázdné silnici. Mrznoucí mokrý sníh ani vítr ho příliš neobtěžovaly. Jeho smysly lovce je snadno překonaly.

Napnul je v úsilí najít kořist, kterou si přál dostat. Teď nesmí myslet na Elenu. Až později, až bude mít tohle za sebou.

Tyler a jeho kámoši byli stále ve skladu. Netušili, co se na ně řítí, když se okno roztříštilo na tisíc kousků a dovnitř vtrhla bouře.

Když Stefan popadl Tylera za krk a zanořil do něj tesáky, chtěl zabíjet. To bylo jedno z jeho pravidel, nezabíjet – a teď je chtěl porušit.

Ale než úplně připravil Tylera o krev, napadl ho jeden z Tylerových kamarádů. Nepokoušel se bránit svého poraženého vůdce, jenom se snažil utéct. Ale měl tu smůlu,

že při útěku zkřížil Stefanovi cestu. Stefan ho přišpendlil k zemi a dychtivě se vrhnul na čerstvou tepnu.

Horká měďnatá chuť v něm obnovovala životní sílu, rozehřívala ho a proudila jím jako oheň. A vybízela ho, aby chtěl víc.

Síla. Život. Oni je mají – on je potřebuje. S báječným přívalem síly, který ho zaplavil díky tomu, co již vypil, je snadno omráčil. A pak si vychutnal jednoho po druhém, zhluboka pil a pak je odhodil. Bylo to jako otevírat zátky jednoho piva po druhém.

Byl už u posledního, když si všiml Caroline krčící se v rohu.

Když zvedl hlavu, aby na ni pohlédl, odkapávala mu z úst krev. Její zelené oči, obvykle tak sobecké, odhalovaly bělmo jako u vyděšeného koně. Bledými rty ševelila bezhlasné prosby.

Vytáhl ji na nohy za zelené stuhy na šatech. Zasténala a oči se jí protočily v důlcích. Popadl ji rukou za kaštanové vlasy, aby mohl obnažit hrdlo tak, jak potřeboval. Naklonil hlavu k útoku – a Caroline vykřikla a omdlela.

Pustil ji. Už měl stejně dost. Překypoval krví jako přepité klíště. Nikdy předtím se necítil tak silný, tak nabitý základní životní silou.

A nyní přišel čas pro Damona.

Vyšel ze skladu stejným způsobem, jako vešel. Ale už ne v lidské podobě. Otevřeným oknem vyletěl lovící sokol a zakroužil po obloze.

Nová podoba byla nádherná. Silná… a krutá. A měl ostrý zrak. Dovedl ho, kam potřeboval, klouzal mezi duby v lesích. Hledal jednu určitou mýtinu.

A našel ji. Vítr ho bičoval, ale on se spirálovitě snesl dolů a vyrazil pronikavý vyzývající výkřik. Damon, který byl dole ve své lidské podobě, si sotva stihl ochránit rukama obličej, když se na něj sokol vrhnul.

Stefan trhal z jeho paží krvavé cáry a slyšel Damonův vzteklý a bolestný křik.

Už nejsem tvůj slabý mladší bratříček vyslal k Damonovi myšlenku omračujícím nárazem Síly. *A tentokrát si jdu já pro tvou krev.*

Ucítil od Damona závan nenávisti, ale hlas v jeho mysli se mu vysmíval. *Takže takového díku jsem se dočkal za službu tobě a tvojí snoubence?*

Stefan složil křídla a znovu zaútočil. Celý jeho svět se zúžil na jediný cíl. Zabít. Mířil Damonovi na oči a klacek, který Damon sebral na obranu, jen minul jeho novou podobu. Zanořil spáry do Damonovy tváře a z rány vytryskla krev. Skvěle.

Neměl jsi mě nechávat naživu, řekl Damonovi. *Měl jsi nás zabít oba najednou.*

Rád tuhle chybu napravím! Damon předtím nebyl připravený, ale teď Stefan cítil, jak sbírá Síly a chystá se na souboj. *Ale nejdřív mi musíš říct, koho jsem měl podle tebe zabít tentokrát.*

Sokolův mozek se nedokázal vypořádat s přívalem emocí, který tato výsměšná otázka vyvolala. Bezhlesně zavřísknul a znovu se střemhlav snesl na Damona, ale tentokrát těžký klacek zasáhl cíl. Zraněný, s jedním křídlem svěšeným, spadl sokol Damonovi za záda.

Stefan se proměnil zpět do své pravé podoby. Skoro necítil bolest ve zlomené paži. Než se Damon stihl otočit, popadl ho, prsty zdravé ruky mu zabořil do hrdla a otočil ho k sobě.

Když promluvil, znělo to skoro něžně.

„Elenu," odpověděl a zaťal mu špičáky do hrdla.

Byla tma a hrozná zima a někdo byl zraněný. Někdo potřeboval pomoc.

Ale ona byla hrozně unavená.

Eleně se zachvěla víčka, otevřela se, a tím vyřešila problém s temnotou. A co se týče zimy… byla prokřehlá na kost, mrzla – byla promrzlá skrz naskrz. A nebylo divu, všude na sobě měla led.

Někde hluboko uvnitř věděla, že v tom je něco víc.

Co se to jen stalo? Byla doma a spala. Ne – byl Den zakladatelů. Byla v jídelně, na pódiu.

Něčí obličej vypadal směšně.

Nedokázala se vyrovnat se vším najednou; nedokázala přemýšlet. Nezřetelné obličeje jí pluly před očima, útržky vět jí zněly v uších. Byla hrozně zmatená.

A hrozně unavená.

Raději by se měla ještě prospat. Ten led nebyl zas tak hrozný. Začala si opět lehat, ale pak znovu zaslechla ty výkřiky.

Neslyšela je ušima, ale v mysli. Výkřiky vzteku a bolesti. Někdo byl hrozně nešťastný.

Seděla úplně tiše a pokoušela se to pochopit.

Na hranici svého zorného pole postřehla pohyb. Veverka. Cítila její pach, což bylo divné, protože pach veverky předtím neznala. Veverka se na ni dívala jedním jasně černým okem a pak vyběhla po vrbě vzhůru. Elena si uvědomila, že po ní chňapla, teprve ve chvíli, kdy zaťala nehty do kůry.

Tohle je přece směšné. Na co proboha chtěla chytit veverku? Minutu nad tím dumala a pak si vyčerpaně lehla.

Ale ty výkřiky pokračovaly dál.

Pokusila se zakrýt si uši, ale vůbec to nepomohlo. Někdo byl zraněný a nešťastný a bojoval. To je ono. Někdo někde bojuje.

Tak dobře. Přišla na to. A teď může jít spát.

Ale to nemohla. Ty výkřiky ji vábily, přitahovaly její pozornost. Cítila neodolatelnou potřebu nalézt jejich zdroj.

Pak by snad mohla jít spát. Až uvidí… jeho.

Ach ano, už se jí to vybavuje. *Jeho* si pamatuje. On byl ten, kdo jí rozuměl, kdo ji miloval. S ním chtěla zůstat navěky.

Jeho tvář se vynořila z mlhy v její mysli. S láskou ji studovala. Tak dobře. Kvůli *němu* tedy vstane a půjde tím směšně mokrým sněhem, dokud nenajde tu správnou mýtinu. Dokud se s ním nesetká. A pak zůstanou spolu.

Samotné pomyšlení na něj ji zahřálo. Měl v sobě oheň, který dokázalo spatřit jen nemnoho lidí. Ale ona ho viděla. Byl stejný jako oheň v jejím srdci.

Zdálo se, že má momentálně nějaké potíže. Nebo alespoň slyšela spoustu křiku. Byla už dost blízko, aby ho slyšela vlastníma ušima stejně jako myslí.

Tam, za tím velkým dubem. Odtamtud přichází ten křik. *On* tam je, má veliké neproniknutelné oči a tajuplný úsměv. A potřebuje její pomoc. Ona mu pomůže.

Elena si vytřásla z vlasů ledové krystalky a vkročila na mýtinu.

L. J. Smith
Upíří deníky – Souboj

Poprvé vydalo v roce 1991 nakladatelství HarperTeen, které patří do skupiny HarperCollins Publishers, 1350 Avenue of Americas, New York, NY 10019
Copyright © 1991 by Daniel Weiss Associates, Inc. and Lisa Smith
Cover art © 2007 by Chad Michael Ward
Cover design by Jennifer Heuer
ISBN 978-0-06-114097-6

Z anglického originálu *Vampire Diaries – The Struggle*
přeložila Lucie Schürerová.
Redakční úprava Otmar Jursa
Jazyková korektura Kateřina Matoušková
Odpovědná redaktorka Helena Klečková
Technická redaktorka Daruše Singerová
Vydalo Nakladatelství FRAGMENT, Radiová 1122/1, Praha 10,
jako svou 1796 publikaci, 1. vydání, 2009

Sazbu zhotovilo Nakladatelství FRAGMENT, s.r.o.
Vytiskl Finidr, s. r. o., Český Těšín

České vydání © Fragment, s.r.o., 2009
Translation © Lucie Schürerová, 2009

Beletrie pro děti a mládež / Fantasy, sci-fi, horory / edice Upíří deníky

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována bez písemného souhlasu majitelů práv.

e-mail: fragment@fragment.cz
http://www.fragment.cz

ISBN 978-80-253-955-1 (1. vydání, 2009)